

**Úřad dokumentace a vyšetřování
zločinů komunismu**

Sborník č. 4

Jiří Zachariáš

*a dokumentační skupina
Skautského oddílu Velená Fanderlika*

**Soudní proces
s tzv. ilegálním ústředím
Junáka**

aneb

**Karel Průcha a spol.
(1952)**

Vydal
Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu
PRAHA 2005

© Dokumentační skupina Skautského oddílu Velená Fanderlika
J. Zachariáš, M. Kopt, J. Kafka, P. Maišaidr, T. Szennai

Sborník č. 4 Soudní proces s tzv. ilegálním ústředím Junáka
aneb Karel Průcha a spol. (1952)

ISBN: 80-86621-12-X

Praha 2005

Obsah Sborníku č. 4

Obsah	5
Předmluva	7
Miroslav Kopt	
<i>Skautský protikomunistický odboj z let 1948–1989</i>	
<i>ve světle dokumentů Státní bezpečnosti</i>	
Sborník č. 4	18
Jiří Zachariáš	
<i>Soudní proces s tzv. ilegálním ústředím Junáka</i>	
<i>aneb Karel Průcha a spol. (1952)</i>	
I. kapitola Úvodem	18
II. kapitola Doba	20
III. kapitola Druzi	26
IV. kapitola Druhá skupina	30
V. kapitola Skupina profesora Tomsy, severočeská ...	34
VI. kapitola Rozsudky	37
VII. kapitola Podivnosti a záhady vyšetřování	43
VIII. kapitola Agenti a spolupracovníci StB	47
IX. kapitola Po druhé	66
X. kapitola ...Po třetí	74
Seznam příloh	77
Archivní přílohy č. 1–33	81
Jmenný rejstřík	262
Skautský oddíl Velena Fanderlika	264
Jiří Kafka a Tomáš Szennai	
<i>Občanské sdružení Skautský oddíl Velena Fanderlika</i>	
Publikační činnost dokumentační skupiny SO VF ...	270
Tomáš Szennai	
<i>Vybrané publikace o Junáku vydané o. s. ČIN, SOVF a ÚDV</i>	

10. května 2003 byl v Praze 10 Strašnicích odhalen Národní skautský památník obětem z řad čs. skautů za 1. a 2. světové války a v době komunistické totality 1948–1989. V urně pod pomníkem jsou uložena jména více než 700 skautek a skautů, kteří padli, byli umučeni nebo popraveni... (Foto Václav Nosek - Windy)

Skautský protikomunistický odboj z let 1948–1989 ve světle dokumentů Státní bezpečnosti

Zákonem č. 107/2002 Sb. o zpřístupnění archivu bývalé Státní bezpečnosti a ostatních bezpečnostních složek bývalého komunistického režimu bylo dosaženo, i když s jistými omezeními, cíle: zpřístupnění podstatné části dokumentů o činnosti státně bezpečnostních složek vedených proti občanům této republiky.

Na základě těchto dokumentů je možné prokázat nejen zločinnou roli bezpečnostních orgánů a justice, ale i řídící úlohu Komunistické strany Československa, a to nejen v letech od února 1948 do přelomové doby roku 1989, jak se často uvádí, ale již od obnovení ČSR v roce 1945.

V době, kdy jsme svědky snah o zrušení tzv. lustračního zákona, ale i rehabilitaci „KSČ-M“ včetně jejího plného začlenění do politického systému pluralitní demokracie, se nutnost zpřístupnění maxima dokumentů StB jeví o to důležitější. KSČM je nám některými politiky a sdělovacími prostředky představována jako běžná politická strana nezatížená žádnou zločinnou minulostí. Je tedy naší povinností ukázat pravou tvář komunismu ve světle jejich vlastních dokumentů.

Je mi velkou ctí, že jsem byl vedením občanského sdružení „Skautský oddíl Vělna Fanderlika“ pověřen ujmout se úkolu vytvořit pracovní tým, jehož cílem je seznámení veřejnosti s dokumenty z archivů státně bezpečnostních složek bývalého komunistického režimu, které zachycují protikomunistickou skautskou rezistenci za celé období nesvobody až do roku 1989.

Základ pracovního týmu tvoří mí dávní přátelé z dob konspirace: bratři Jiří Zachariáš - *Pedro*, Jiří Kafka - *Owigo* a další. Redakce nezávislého skautského zpravodaje „ČIN“ se ujala úkolu vydat první soubory zpracovaných archiválií a navázat tak na průkopnické dílo v oblasti skautské dokumentační publicistiky počaté bratrem ing. Karlem Lešanovským - *Kayem*.

Poděkovat bych chtěl za pochopení a vstřícnost pracovníkům Archivní služby Ministerstva vnitra ČR a Úřadu dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, kteří se snaží usnadňovat nám tento úkol a s jejichž přispěním sborníky vycházejí.

Proti komunistickému režimu se postavily stovky skautů a skautek, plníce svůj slib a zákon. V tomto boji a službě vlasti obětovali to nejcennější co měli - své mládí, svobodu a mnohdy i životy. Tento odpor trval bez přestávky celých čtyřicet let! Prošel mnoha proměnami. Vždy, když se StB mohla domnívat, že se jí skautskou organizací podařilo zničit a vykořenit, nastupovala nová generace, aby dále nesla pochodeň skautských ideálů až do časů naší svobody. Byl to heroický boj, nesrovnatelný s podobným v žádné ze zemí, kde byl skauting zakázán a pronásledován.

Ztráty v tomto boji však byly vysoké a nezměrné. Mnoho těch, kteří se skautského protikomunistického odboje zúčastnili, bylo donuceno sáhnout si až na samé dno svých sil a možností. Byli mnozí, kteří sražení, nenalezli sil se znovu napřímít. Zákeřné a bestialní metody, uplatňované orgány totalitního režimu proti svým odpůrcům, mnohdy předčily metody Gestapa, známé za II. světové války. O tom všem vypovídají dokumenty StB. Vypovídají, což je důležité, i o těch, kteří ve jménu „šťastných zítřků“ a „socialismu na věčné časy“, se stali trýzniteli a vrahy duší, případně nejen jich!

Na paměť tohoto nebývalého hrdinského vzepětí hodláme zveřejnit co nejucelenější množství dokumentů, které komunistické bezpečnostní složky vedly o skautských skupinách i jednotlivcích. Chceme přinést také doklady o tom, jaké formy a metody (řečeno zpravodajskou terminologií) StB proti skautům používala. Ukážeme, jak příslušníci StB mysleli, jednali a jak prakticky uskutečňovali onu „diktaturu proletariátu“. Přiblížíme i přímou provázanost těchto složek s KSČ a jejími přísluhovači. Pokusíme se o maximálně možnou rekonstrukci všeho, co tvořilo obsah skautského odboje včetně osvětlení úlohy těch, kteří selhali a toho, co svým selháním způsobili. Nepřejdeme bez povšimnutí ani ty z nás, kteří zradili a přešli na druhou stranu. Pokusíme se ozřejmit, kde byly meze možností skautské rezistence.

Hlavní slovo vedle našich komentářů však budou mít samotné dokumenty. Na nich se pokusíme vysvětlit míru jejich objektivitu, zpravodajský slovník, stupeň fanatismu nebo naopak uvážlivost v jednání příslušníků StB pracujících proti skautskému odboji v proměnách času čtyřiceti let komunistické diktatury. Způsob myšlení a jednání včetně metod řízení příslušníků ZOB/StB z let 1945–1952 byl jiný, než formy a metody příslušníků StB v letech osmdesátých. Také organizační struktura, předpisy, zpravodajské postupy a metody vedení doznaly v době studené války značných změn. Povaha totality však zůstávala stejná. Svůj vývoj prodělal samozřejmě i jazyk dokumentů, měnila se jejich terminologie.

Jako zpravodajec profesionál považuji za svou povinnost dostat cti zachováním maxima možné objektivitu, tak aby zveřejňované dokumenty, naše komentáře, zjištění mohly být kvalifikovaným úvodem k další badatelské práci v uvedené problematice.

Podotýkám, že dokumentace některých událostí se dochovala pouze ve fragmentech z důvodů četných změn předpisů o archivování zpravodajské dokumentace. Validitu informací zvažovali mnohdy úředníci, kteří již žili v jiné době a k uvedeným archiváliím měli naprosto odlišný vztah a přístup. V řadě případů nebyli schopni posoudit hodnotu uložených materiálů. Nepříznivou úlohu sehrály i tzv. skartační lhůty. Odmitám ale v současnosti šířenou tezi o záměrném manipulování s archivními materiály za účelem poškozování určitých osob k případné politické manipulaci. StB a KSČ si nikdy, ani náznakem nepřipustila možnost, že bude nucena se své moci vzdát či jí bude zbavena!

Osou archivních materiálů o skautském protikomunistickém odboji je tzv. objektový svazek „JUNÁK“. Ten, stejně jako jeho zakladatel, samotná StB, prodělal v průběhu čtyřiceti let totalitního režimu mnoho změn. Zde je třeba vysvětlit některé skutečnosti. Státní bezpečnost, ze své povahy a ze zákona byla organizací pracující konspirativními metodami a veškerou svou činnost musela dokumentovat. Její výstupy tvořily součást státního tajemství a tudíž musely být ve smyslu interních předpisů utajovány. Každá písemnost - podle své důležitosti - byla označena stupněm utajení. Pro většinu zpravodajských písemností bylo

užíváno označení: **T A J N Ě !** Tyto písemnosti byly od velké reorganizace v roce 1953 rozdělovány do několika částí. Byly to osobní svazky o sledovaných osobách, ale i osobní svazky agentů. Dále svazky vedené k jednotlivým realizovaným jevům „protistátní činnosti“ a ještě tzv. objektové svazky zachycující údaje plošného charakteru v čase i prostoru. Objektové svazky byly vedeny např. na církve, politické strany, společenské organizace (spolky, zájmová sdružení, neformální hnutí), profesní organizace, zpravodajské služby cizích států, exil atd. Do této kategorie patřil i objektový svazek „JUNÁK“. Jednotná evidence včetně ústřední evidence svazků byla zavedena na přelomu roku 1953/54 současně s jednotnou evidencí agentury tj. osob spolupracujících s StB.

ZNAČKA 		ZEMSKÝ NÁRODNÍ VÝBOR ZOB ZEMSKÝ ODBOR BEZPEČNOSTI ODDĚLENÍ II.			
Z 988 PŘEHLED SPISŮ <i>Junák</i>					
Došlo dne	Obsah se týká:	Referent	Vyřizeno dne	Poznámka	
11. 8. 45		<i>bevinclerger</i>		ARCHIV MV Pokaz pro studijní účely	

Titulní list objektového svazku StB vedeného na organizaci JUNÁK od září 1945!

Vyhodnocením úvodní části svazku „JUNÁK“ jsme však došli k překvapivému zjištění, že skautská organizace byla sledovanou organizací státně bezpečnostními složkami (ZOB) již od roku 1945!

Můžeme si být jisti, že podobně byly sledovány i jiné společenské organizace. Součástí svazku „JUNÁK“ jsou údaje o dalších organizacích, o šlechtě, je zde i soupis ROTARY klubů apod. Tento svazek musel mít kdysi značné rozměry. Ještě dnes totiž obsahuje např. torza evidenčních a registračních archů Junáka z některých okresů, ale i seznamy junáckých rad, ale také, což je zajímavé, originály prezenčních archů z ustavující schůze Náčelnictva Junáka po sněmu v roce 1946. Součástí tohoto svazku je i směrnice ZOB, kterou jsou příslušníci ZOB a SNB instruováni o nutnosti trvalého sledování společenských organizací jako je Junák, Svaz přátel USA a další, neboť jsou uvedeny jako organizace **NEPŘÁTELSKÉ**. Tato instrukce byla vydána ještě před únorem 1948! Tyto dokumenty jednoznačně prokazují, že již po osvobození ČSR v roce 1945 se naše republika, jevící se dosud jako demokratický stát, stávala státem totalitním, řízeným a kontrolovaným komunistickou stranou.

Zvláštní kapitolu, podchycenou již v úvodu svazku, tvoří dokumentace státně bezpečnostních hlášení z konce roku 1945. Tehdy se silící levicová moc zdráhala uznat samostatnost skautské organizace, jejíž obliba mezi mládeží, po šestiletém válečném zákazu skautingu gestapem, neobyčejně vzrostla. Politické síly se různými prostředky snažily (nechyběl mezi nimi ani ten, jímž bylo vedení Junáka naznačováno, že organizaci nebude uznána spolková registrace a stanovy) začlenit Junáka do jednotné tělovýchovné organizace, která měla vzniknout (ÚNTV) či do SČM, které se začalo halasně prezentovat brzy po květnu 1945. Největší tlak na Junáka vyvíjel právě SČM.

Dryáčnické požadavky na vzdání se výchovné autonomie, zrušení homogenních (křesťanských) oddílů či rezignace na samostatné zastoupení v mezinárodních skautských orgánech byly pro vedení skautské organizace, zvyklé pracovat v demokratických podmínkách a institucích, zcela nepřijatelné. Ultimativní požadavky byly sice postupně zmírňovány (také díky určitému vlivu nelevicových politiků), ale Junák se kolektivním členem SČM záhy skutečně stal. Po „vítězném únoru“ se SČM ke všem totalitním praktikám a požadavkům ve vztahu k Junáku vrátil a

uplatňoval je až do neslavného konce Junáka v roce 1950. Toto období jsme zdokumentovali v roce 2004 vydaném Sborníku č. 3 „*Český skauting v dokumentech KSČ 1945–1948*“, který připravil M. Kopt a kolektiv dokumentační skupiny. Do tohoto sborníku je zařazen text Vladimíra Prince - *Širchána* „Velká hra o skauting“, ve kterém autor dokumentuje s využitím archivních a dobových materiálů období od obnovy Junáka v květnu 1945 do potlačení po únoru 1948. Tato studie byla již dříve publikována v nezávislém skautském zpravodaji ČIN, kde vycházela na pokračování.

Pokusy a celkové úsilí o likvidaci samostatné skautské organizace, tak jak proběhly v závěru roku 1945, vyvolaly mezi jejími členy značný odpor. Skauti na nemístné vměšování SČM do záležitostí vlastní organizace odpověděli protestními akcemi včetně akcí letákových. Zúčastnili se jich především mladí členové pražských skautských oddílů. Jak vyplývá z policejních protokolů zadržených, šlo vesměs o skauty, rovery ve věku 14 až 22 let. Odpor proti nucenému začlenění Junáka do sjednocené tělovýchovné organizace či jednotné organizace mládeže však nebyl, jak o tom svědčí nalezené dokumenty, pouze záležitostí pražských skautů. Z dokumentů také vyplývá, že výše uvedený politický nátlak na Junáka byl koordinován s nátlakem státně bezpečnostních složek, které byly již v roce 1945 ve značné míře prodlouženou rukou skryté strategie KSČ. Svědčí o tom policejní a zpravodajská hlášení z předúnorové doby o sledování oficiálních zahraničních skautských delegací a jejich pohybu na území republiky. Svě vypovídá i další, ručně psaná agenturní zpráva, hlášení o skautských protestech s přiloženými letáky z 10. 9. 1945 založená rovněž do svazku „JUNÁK“.

Obsah svazku „JUNÁK“ založený již 11. září 1945 Zemským odborem bezpečnosti (II. oddělení ZOB) jasně poukazuje na silné tendence k totalitní povaze režimu bezprostředně po skončení druhé světové války. S obsahem těchto zjištění a dochovanými dokumenty jsme veřejnost seznámili ve vydaných sbornících č. 1 a 2, kterými jsme v roce 2003 zahájili naši dokumentační činnost pod souborným názvem „*Skauti a skauting ve světle dokumentů komunistické bezpečnostní služby v letech 1945–1989*“.

První sborník, který sestavili Miroslav Kopt s Jiřím Zachariášem, obsahoval spis „Skautská letáková akce Braňte Junáka z roku 1945“ a „Agenturní zprávy o návštěvách skautských delegací v roce 1945“. Ve druhém sborníku, který redakčně připravil Jiří Kafka, byla publikována zjištění o „Letákové akci ve Slavonicích v letech 1953–1956“.

Z nalezených dokumentů je však zřejmé, že se v letech 1945 až 1948 státně-bezpečnostním složkám nepodařilo ve skautské organizaci vytvořit žádnou účinnou vlivovou agenturu či kontrolní síť, která by byla využitelná po únoru 1948. Nehovoříme samozřejmě o komunistech působících na mnoha úrovních přímo ve skautské organizaci. Ti byli v Junáku řízeni příslušnými sekretariáty KSČ a ve valné většině s bezpečnostními orgány nespolupracovali nebo výjimečně. Skutečností je, že určitá část skautů zapojených do protinacistického odboje byla předmětem zájmu bezpečnostních a zpravodajských služeb a stali se buď spolupracovníky nebo vstoupili přímo do služebního poměru. Jedná se o některé příslušníky tzv. Zpravodajské brigády či jiných partyzánských skupin. Za pozornost stojí osoba Čestmíra Podzemného, příslušníka skautské odbojové skupiny ze Vsetínska, která na konci války spolupracovala s partyzánskou „Brigádou Jana Žižky“ vedenou mjr. NKVD Murzinem. Podzemný byl pravděpodobně po r. 1945 získán sovětskými orgány GRU (Hlavní správa rozvědky generálního štábu Sovětské armády) ke spolupráci a ve zpravodajských službách ČSR to dotáhl až na náčelníka I. správy SNB - Rozvědky. Svoji kariéru zahájil ve Zpravodajské správě Generálního štábu a jeho osobě hodláme také věnovat pozornost. Pravděpodobně se zasloužil o likvidaci ilegální skautské skupiny, která začátkem 50. let prováděla v severomoravském kraji sabotáže. Skupina byla vedena okrskovým vůdcem Miroslavem Stodůlkou.

Činnost komunistů ve skautské organizaci je poměrně rozsáhlé zdokumentována ve Sborníku č. 3 „Český skauting v dokumentech KSČ 1945–1948“. Situace po únoru 1948 měla některá zvláštní specifika daná skutečností, že jak Komise pro mládež ÚV KSČ, tak samo předsednictvo ÚV KSČ až do listopadu 1948 neměly jasno, co se skautskou organizací. Na jedné straně zde působil masivní

tlak ÚV KSČ pod vedením Jaroslava Haškovce na okamžitou likvidaci Junáka. Na druhé straně značná část představitelů Akčního výboru Junáka se snažila o jeho postupnou přeměnu v organizaci pionýrského typu a zachování názvu Junák. Tato druhá varianta v samotném vedení ÚV KSČ původně převažovala a byla opuštěna až na přímý nátlak Moskvy.

Stav, kdy Akční výbor Junáka dělal možné a nemožné, aby působil dovnitř skautské organizace přesvědčováním a masovou „výměnou“ kádru však zapůsobil právě opačně. Skautská mládež se stále více solidarizovala s odpůrci komunistického převratu, tedy s těmi, kteří začali být poúnorovým režimem pronásledováni. Mezi skautskou mládeží se těšili velké autoritě představitelé občanských demokratických institucí a politických stran, samozřejmě prezident Beneš a příslušníci domácího i zahraničního odboje. Populární mezi mládeží oproti starší generaci byly i západní státy USA, Anglie a Francie. Výchovný systém Junáka založený na základech humanity a demokracie se ukázal jako účinný prostředek proti komunistické indoktrinaci!

Významnou roli v ovlivnění postojů skautské mládeže sehrála i tzv. Šumavská borůvková brigáda, které se v letních měsících roku 1948 zúčastnilo velké množství skautských oddílů. Tato akce se proti očekávání organizátorů (Akční výbor Junáka) stala univerzitou skautské soudržnosti a odporu proti komunistické diktatuře. Vzniklo zde mnoho osobních vazeb mezi jednotlivci, které se staly zárodkem organizovaného protikomunistického odporu. Až sem je možno vystopovat zárodky mnoha budoucích ilegálních skupin, jako přímá odezva na pokusy svazáckých aktivistů a členů akčních výborů, kteří se i v tomto prostředí pokoušeli o agitaci a organizování tzv. volného času v rámci různých besed a podobně. Veškeré akce svazáků končily fiaskem.

V tomto období mělo rodící se skautské podzemí určitou výhodu v tom, že většina aktivit StB, OBZ byla nasměrována především proti bývalým příslušníkům druhého domácího a zahraničního odboje, příslušníkům a funkcionářům národně socialistické strany a katolické církvi. Byl to ale velmi krátký oddechový čas...

V rámci ještě legálně existujících skautských oddílů a středisek vzniká řada ilegálních skupin převážně vedených věkově mladšími vůdci, nebo i bez vedoucích, a téměř po celé republice. Pochoptitelně nejvíce jich vzniká v Praze. Dochází k jejich propojování (střediska Ostříž, Polárka a další) a hledání napojení na odbojové skupiny vedené jak vojáky, tak civilisty. V zásadě vše začíná organizováním pomoci pronásledovaným osobám na útěku, převaděčskou činností, ale i zpravodajstvím a shromažďováním zbraní. Hledá se spojení na vznikající zahraniční odboj a zpravodajské centrály.

Jednou z prvních ilegálních protikomunistických organizací vzniklých již roku 1947 je Obrana Republiky založená odbojárem Ctíradem Vánou, který za války působil s Vávrou Staříkem ve skupině Styx. Základ této skupiny v Praze tvoří členové 20. oddílu vodních skautů, příslušníci 2. oddílu a skupina národně socialistické mládeže. Organizace má prostřednictvím Váni své struktury i v západních Čechách a na jižní Moravě. Do této organizace se ale vetřel agent OBZ Miroslav Langr, který její existenci využil jako krytí k průniku do Rakouska do prostředí CIC (Kontrarozvědka armády Spojených států) a do vedení organizace generála Prchalý. Po zmapování situace v Rakousku se Langr ve druhé polovině srpna 1948 vrací do ČSR a veškeré své poznatky předává orgánům OBZ. V zápětí dochází k likvidaci celé organizace.

Ve stejné době je na Ostravsku likvidována státní bezpečnostní skautská skupina Plameny. Žel, o její činnosti a struktuře zatím nemáme k dispozici žádnou dokumentaci. Do stejné doby zapadá i činnost skautských skupin kolem pražského střediska Šípka vedených dr. Karlem Skálou - *Čilem* a Dagmar Skálovou - *Rakšou*. Tato skupina sehrála významnou roli při pokusu o státní převrat, jehož hlavním organizátorem byl dr. Jaroslav Borkovec.

Od jara roku 1948 se také rozvíjí převaděčská činnost Klatovských skautů, která vyúsťuje v kurýrní a zpravodajskou činnost v součinnosti s armádní rozvědkou USA.

I na Slovensku se skauti zapojují do odbojové činnosti pod vedením Eduarda Tesára v rámci Bílé legie (skupina STO).

Státní bezpečnost a OBZ po zjištění, že se formuje skautský odboj, urychleně přijímá opatření spočívající v soustředění veškeré dostupné dokumentace o skautské organizaci. Vyhodnocují zpravodajské poznatky a vydávají příslušné rozkazy s cílem proniknout do skautského ilegálního hnutí prostřednictvím vlastních příslušníků, dále hledáním vhodných typů k průnikům a vybudováním agenturních sítí a to i mezi rodící se skautskou komunitou v emigraci. Jedním z cílů přijatých opatření je i vytvoření „volavčích sítí“. To se v tomto období ještě nezdaří.

Můžeme konstatovat, že skauti díky svému výchovnému systému a vysoké morálce představovali společenství, které bylo značně imunní proti pokusům o nějaké výrazné ovlivnění či zastrašení.

Vysoká morálka však nemohla nahradit naprostý nedostatek umění konspirace. Nezkušenost byla draze zaplacená. Přesto však žádné hnutí v ČSR nemělo za celou dobu komunistické diktatury takovou schopnost regenerace. Některé skupiny měly až trojnásobnou schopnost obnovit svoji činnost, neboť na místo starších nastoupila generace mladší, která unikla pozornosti StB. O vysoké morálce skautů svědčí i skutečnost, že ve věznicích a koncentračních táborech skauti stáli v popředí odporu! Naši snahou je zachytit co nejširší úsek skautské protikomunistické rezistence.

Čtvrtý sborník, připravený Jiřím Zachariášem, je věnován podílu na skautské rezistenci dr. Karla Průchy a jeho spolupracovníků. Karel Průcha v krátkém čase, kdy byl z Junáka „vyakčněn“, kolem sebe vytvořil okruh stejně smýšlejících činovníků, jejichž cílem byla příprava na den, kdy se po znovunabytí svobodě skauti zapojí do procesu obnovy demokratické společnosti.

Nikdo v té době netušil, že to bude za tak dlouho, ale právě ten uplynulý čas ukázal na nepomíjivost toho, čím skauting je a zůstává přes úděsné ztráty a osobní tragédie všech, jimž nebylo dopřáno dočkat se dnů kýžené svobody.

Těm všem je věnován tento sborník.

Mjr. v. v. ing. Miroslav Kopt - Orel

**§ velezrada
§ sdružování proti
republiky
§ nepřátelské
jednání proti
republiky
§ neoznámení
trestné činnosti**

**...a za to se odsuzují
k trestu odnětí svobody
v úhrnné délce 102 let
a 6 měsíců;
k podmíněným trestům
v celkové délce
28 měsíců na 8 let;
ztrátě občanských
práv občanských
v celkové lhůtě 110 let;
propadnutí celého
či poloviny majetku
a peněžitě pokutě
v úhrnné sumě
35.000,- Kčs**

**Karel Průcha
František Němec
Miloslav Stržinec
František Jandus
Karel Grimm
František Reiser
Ivan Oto Mikšovič
František Novotný
Milan Draždík
Jan Homoláč
Josef Nebeský
Cyril Jarý
Jaroslav Krčál
František Novotný
Jiří Čermák
Jan Šnabr
Karel Borovička
Miroslav Franěk
František Stůj
Jaroslav Sokol
Zdeněk Ebert
~~Josef Horký~~
~~Stanislav Lang~~
Karel Tábořský
Jaroslav Tomsa
Zdeněk Prágr
Zdeněk Ježek
Hana Hlaváčková
Karel Hlaváček, st.
Karel Hlaváček, ml.
~~Oldřich Bech~~**

(I.) Úvodem

V roce 1952, čtyři roky po uchopení moci, uspořádal komunistický režim v tehdejším lidově demokratickém Československu monstrózní protiskautská představení. Státní bezpečnost přivedla před tzv. státní soud dvě početné skupiny skautů. Na jedné straně šlo o známé osobnosti československého skautského hnutí, v druhém případě se většinou jednalo o mladé odchovance skautingu. Obě skupiny byly obviněny z nejtěžších úkladů proti komunistickému zřízení. Od vlastizrady, plánování násilného zvratu režimu až po špionáž. Do čela prvé skupiny byl postaven dr. Karel Průcha, druhé, tvořené převážně klatovskými skauty, určila StB za vůdčí osobnost dr. Pavla Křivského.

Na skautskou rezistenci, jako jednu z řady aktivit československé demokratické opozice, museli komunisté reagovat - a nejednou - už velmi brzy po únoru 1948. Největší a nejznámější dva soudní procesy z roku 1952 nebyly tedy prvními, jimiž Státní bezpečnost a totalitní justice řešily odpor skautů a skautek. Byly však oproti všem předchozím soudním řízením nové a výjimečné cílem, který sledovaly. Vedle mnohaletých trestů, vyměřených obžalovaným skautům, měl být těmito procesy totiž odsouzen také skauting samotný!

V průběhu soudního řízení a jistý čas i po něm byl veřejnosti ordinován skauting jako zcela jiné hnutí, než jak jej dosud znala a vnímala. Československý skauting stejně jako celé světové skautské hnutí byly těmito procesy postaveny mimo zákon. V široce medializovaném odsudku (tisk, rozhlas, film) se odráželo komunistické hodnocení skautingu. Vůbec přitom nešlo o krátkodobý exces. Nálepka „*agentury zrádci, špionů a zaprodanců politické emigrace*“, jíž se skautingu dostalo, byla v socialistickém Československu užívána a zneužívána téměř dvacet let. Bezprostředně po té, když byly u těchto soudních procesů vyneseny rozsudky, vychází pejorativní publikace předsedy ČSM Aloise Poledňáka „*Skauting ve službách podněcovatelů války*“. Než se Alois Poledňák v osmašedesátem roce českým skautům za

tento svůj paskvil omluví, uběhne ovšem dlouhých patnáct let. Každý, kdo chtěl, mohl si v té době do skautingu kopnout.

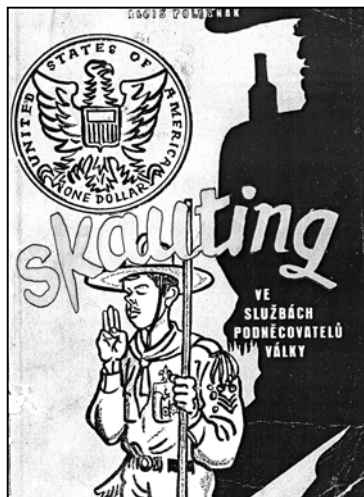
Režimu šlo o to zlomit vliv a oblibu skautingu, kterým se těšil u mladé generace, neboť výsledky veškeré činnosti komunistického Svazu mládeže, navzdory masivní podpoře, nedosahovaly zdaleka těch nadějí, které byly do něho vkládány.

Výnosy těchto monstrprocesů byly nepochybně adresovány i desítkám dosud neznámých a neodhalených skautských vůdců, kteří stále pokračovali v ilegální činnosti svých oddílů.

Neobyčejně silnou mediální kampaní ostouzející skauting se komunistický režim pokoušel vyvolat strach a nejistotu, jejichž důsledkem mělo být ukončení tajných skautských aktivit. Ke cti českých skautů té doby budiž řečeno, že tento záměr komunistů naplněn nebyl. Vyvolal přesný opak; aktivoval k vědomému odporu i ty skauty, kteří se dosud ve své činnosti politickému hodnocení situace v zemi a reakcí na ně vyhýbali.

Oba případy mají jisté společné body vývoje. V obou z nich, v přípravném šetření i řízení vyšetřování, vystupovali stejní pracovníci StB. Z některých dokumentů vychází najevo, že vyšetřovatelé po jisté době opustili původní úmysl vytvořit jeden velký proces, v němž by byly zahrnuty a souzeny obě pozdější skupiny. Spojitost mezi činností dr. Karla Průchy a jeho druhů a akcemi klatovských skautů nebo dr. Pavla Křivského se i režisérům z StB, kteří jinak v podobných konstrukcích byli mistry, zdála být přeci jen krkolomnou.

Tento sborník chce připomenout skautské aktivity dr. Karla Průchy a jeho spolupracovníků, jak k nim docházelo po změně

Publikace „Skauting ve službách podněcovatelů války“ autora Aloise Poledňáka, I. vydání Mladá fronta, Praha 1953.

politické situace v ČSR. Vyústily, jak známo, v jejich zatčení komunistickou policií a odsouzení v hlavním a třech vedlejších procesech, které probíhaly v květnu a červnu roku 1952. Na obnovu československého skautingu, jako výslednici svých snah a práce po únoru 1948, si museli počkat téměř dvě desítky let.

Druhému případu, známému jako „dr. Pavel Křivský a spol.“ se bude věnovat práce soustředěná do Sborníku č. 5, jehož vydání připravujeme k vydání na podzim roku 2005.

(II.) *Doba*

25. února 1948 je dr. Karel Průcha vykázán a vyveden spolu s dalšími pracovníky a funkcionáři Ústředí Junáka z budovy české skautské organizace na Senovážném náměstí v Praze. Ústředí Junáka toho dne obsadila velmi revolučně naladěná bojůvka tvořená jugoslávskými uční a mladými junáky - komunisty, kteří je vedli. Někteří z nich byli ozbrojeni. Téhož dne, také jako výsledek této akce, je ustaven Ústřední akční výbor Junáka. Složen je převážně z komunistů a jejich sympatizantů. Prvním krokem akčního výboru Junáka bylo vypracování a uveřejnění tiskem i rozhlasem prohlášení věrnosti vládě Klementa Gottwalda. Prohlášení dále ujišťovalo, že příští cesta Junáka je možná pouze v pevném, pokrokovém sepětí se Svazem české mládeže. Slibovalo, že to bude cesta očištěná od reakčně orientovaných skautských vůdců a činovníků. Tragickým paradoxem je fakt, že toto prohlášení vypracoval člen akčního výboru Junáka dr. Pavel Křivský, který byl o čtyři roky později, přesně 25. února 1952, zatčen a obžalován z vlastizrady a špionáže a později postaven do čela skupiny skautů souzených ve druhém procesu!

Dr. Karla Průchu, zastávajícího doposud funkci předsedy výchovného odboru Junáka a šéfredaktora skautského časopisu ČINOVNÍK, zbavila tohoto postavení hned úvodní schůze akčního výboru Junáka. Byl „vyakčněn“ mezi prvními, jako jeden z předních reprezentantů pravice v českém skautingu. Pravda je, že Průchovy politické názory a postoje (byl členem národně socialistické strany), podobně jako jeho výchovné metody, se čas

od času střetávaly s levicovými stanovisky mladých junáckých činovníků.

Teprve však únor 1948 těmto silám konspirujícím v Junáku již od roku 1945 otevřel prostor k Průchově skautské ale i občanské likvidaci. Po jeho vyobcování z Junáka si ještě navíc pospíšily a v říjnu 1948 stačily v Kobesově nakladatelství zabavit a poslat do stoupy celý náklad Průchova a Letošníkovy překladu knihy E. E. Reynoldse „*Život zakladatele světového skautingu*“.

Karel Průcha se narodil 3. dubna 1908 v Klatovech. Zde, počátkem dvacátých let, v oddíle „Baden-Powellových skautů“, poznával nové výchovné hnutí - skauting. Po maturitě v roce 1927 studoval na Karlově universitě francouzštinu a tělesnou výchovu. V Ústavu pro vzdělávání profesorů tělesné výchovy se setkává s A. B. Svojsíkem, který zde přednášel brannou výchovu a skauting. Oba sblížil společný zájem o skautské hnutí a netradiční metody tělesné výchovy.

Po vysokoškolském studiu v roce 1931 vyslalo ministerstvo školství Karla Průchu na universitu do Lyonu ve Francii, kde působil jako lektor českého jazyka a literatury.

Na gymnáziu v Křemencově ulici v Praze, kam byl v roce 1935 Průcha jako řádný profesor přidělen, znovu potkává A. B. Svojsíka. Ten jej také záhy uvádí do výchovného odboru tehdejšího Svazu skautů a skautek RČS. Zanedlouho byl Karel Průcha poprvé zvolen do náčelnictva Svazu.

V roce 1936 je promován doktorem filosofie. O rok později jej ministerstvo školství pověřilo funkcí docenta branné výchovy a skautingu na Ústavu pro vzdělávání profesorů tělesné výchovy. V témže roce, 1937, vede Karel Průcha třisetčlennou výpravu čl. skautů na světové jamboree do Holandska. Zde před několika tisíci diváky, mezi nimiž nechyběli holandská královna a zakladatel skautingu Robert Baden-Powell, představil dr. Karel Průcha československý skauting dokonale zkomponovanou ranní rozcvíčkou na letním táboře. Vystoupení tří stovek cvičících skautů, předvádějících neobvyklé, netradiční tělovýchovné prvky a sestavy, mělo velký úspěch. Přivolalo ke Karlu Průchovi, jako režiséru rozcvíčky, pozornost odborníků i nadšených diváků.

Od začátku školního roku 1936 učil na II. reálném gymnáziu v Praze XII. Převážně z jeho žáků založil v tomto roce 1. skautský vodní oddíl. Klubovnu a loděnici získal oddíl na Střeleckém ostrově na Vltavě, později v loděnici oldskautského klubu Varjag. Karel Průcha oddíl vedl až do rozpuštění skautingu nacistickými úřady v roce 1940. Po osvobození v roce 1945 činnost 1. oddílu opět obnovil a pracoval s ním až do další likvidace v roce 1948.

V srpnu roku 1939 se Karel Průcha oženil se slečnou Marií Vystydovou. Paní Průchová, s níž měl dva syny - Karla a Pavla - se s vzácným pochopením podílela na celé jeho skautské činnosti. Přišly časy, kdy to byla činnost opravdu velmi dobrodružná a snášela s ním vše zlé.

Začátkem protektorátu byl dr. Karel Průcha přeložen na reálné gymnázium do Vodňan, po jeho zrušení do Strakonice. Odtud je díky skautskému bratrství ústředního školního inspektora přeložen do Prahy na libeňské reálné gymnázium.

Hned v prvních hodinách květnového povstání v roce 1945 obnovil spolu Jaroslavem Novákem - *Bratřkou* činnost skautského ústředí v Praze a řídili aktivity skautů a skautek v revolučních dnech. Brzy nato vytvořil opět výchovný odbor Náčelnictva chlapeckého kmene Junáka. Stal se hlavním redaktorem časopisu Činovník. Vedl první porevoluční vůdcovské kurzy a Lesní školu v Černošicích. Karlu Průchovi se také podařilo dosáhnout u ministerstva školství toho, že Lesní školy Junáka, v počtu 45 za rok (!), přešly od léta 1945 do rozpočtu státních tělovýchovných kursů. Byl to zcela mimořádný, historický průlom způsobený jednak rostoucím významem Junáka a jeho výchovy, ale rovněž povědomím o Průchově pedagogické činnosti, která byla pracovníky ministerstva školství velmi oceňována.

V roce 1946 vypracovává Karel Průcha pravidla a podmínky skautského závodu, zasahující celou organizaci Junáka. Už průběh jeho prvního ročníku v roce 1946, uskutečněný pod názvem *Svojsíkův závod*, dává tušit, že se českému skautingu dostalo něčeho, co dlouho potřeboval. Tento metodický vklad (modifikovaný, možná ke své škodě) Karla Průchy se v největší české skautské organizaci pod stejným názvem uplatňuje dodnes.

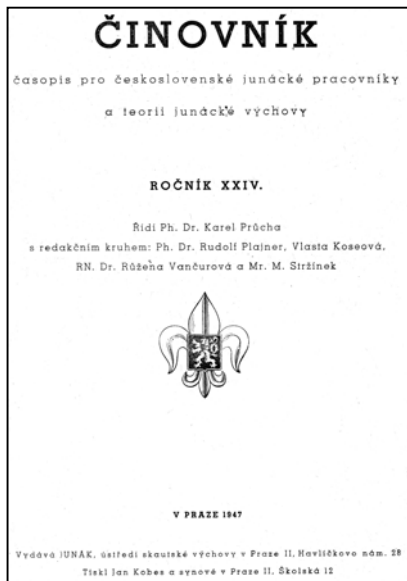
Na jamboree Míru v roce 1947 ve Francii jede Karel Průcha opět jako vedoucí československé delegace.

Po únoru 1948, kdy byl vedle „vyakčnění“ zbaven i místa šéfredaktora časopisu Činovník, se Průcha vrátil učit na reálné gymnázium v Praze 8 Libni. Už v dubnu následujícího roku je ale z důvodů politické nespolehlivosti přeložen na základní školu v Dejvicích.

Na činnost skautské organizace v období po únoru 1948, kdy byla pod přímou kontrolou a tlakem Svazu mládeže, což přivedilo rapidně se snižující členskou základnu, neměl již dr. Karel Průcha žádný vliv. Spolu s většinou vůdcovské obce vnímal s ne-libostí kritiku skautské ideologie, jeho historie a metod, stejně jako očerňování zakladatelů a průkopníků hnutí. Články a následnou řízenou diskusi na toto téma začal brzy po Průchově nuceném odchodu z redakce uveřejňovat časopis Činovník.

Jeho, stejně jako stovek obětavých skautských vůdců,

se nemohl nedotýkat úpadek českého skautingu, v tom čase ostatně plánovaný a mnoha způsoby záměrně vyvolávaný. S lítostí účastníka začátků, pamatujícího nelehké doby skautingu, kdy nové hnutí mnohdy těžce a složitě usilovalo o pevnou pozici na české společenské scéně, sledoval jeho pozvolný rozklad a zmar. Docházely k němu zprávy o násilném obsazování skautských kluboven, zabírání majetku, rozpouštění oddílů či o jejich nedobrovolném převádění do Svazu mládeže. Rozpoznat viníka

Redakci skautského časopisu ČINOVNÍK vedl K. Průcha od obnovy v roce 1945. Naposledy se jeho jméno objevilo v tiráži č. 2, XXV. ročníku z února 1948, které bylo připraveno ještě před komunistickým pučem.

tohoto stavu - totalitní režim - nedalo Karlu Průchovi stejně jako stovkám skautských vůdců po celé republice žádnou velkou práci. Na rozdíl od mnohých však také věděl i o úloze junáků - komunistů, kteří jako členové Komise mládeže ÚV KSČ měli na této situaci rozhodující podíl.

Dr. Karel Průcha mohl být akčním výborem Junáka vykázán z junácké organizace. To však neznamenal, že by se tím ztratila jeho víra ve skauting. Dobře věděl, jaké síly proti skautingu a politické svobodě stojí a nedělal si o nich žádné iluze. Neopouštěla jej však pevná naděje v návrat demokratického systému, v němž si opět, jak byl přesvědčen, najde toto jedinečné výchovné hnutí své místo. Pro takovou víru byly v době, kdy koncem čtyřicátých let začal příběh dr. Karla Průchy a jeho druhů, více než reálné předpoklady. Komunistický režim nebyl v zemích „sovětského bloku“ ještě upevněn. Studená válka přecházela korejským konfliktem s účastí USA a na straně druhé přítomností lidové Číny a vojenských specialistů zemí tzv. „socialistického tábora“ ve válku horkou. Návratu politických pluralitních hodnot se zaručenou svobodou občanskou, volným trhem, možností neo-mezeného cestování věřilo a přálo si jej devadesát procent Čechů a Slováků.

Dr. Karel Průcha nechtěl ovšem jen nečinně sedět u každodenního vysílání radia Svobodná Evropa a čekat „až to praskne“. Chtěl být připraven. Heslo, kterému věřil ve svobodné republice i v temných dobách nacistické okupace, nepřestával vyznávat ani ve změněné společenské situaci, která v Československu nastala po únorovém komunistickém puči. Naopak, pro Karla Průchu nabylo ještě většího významu než kdykoliv předtím.

Jako vynikající franštinář a angličtinář začal už v polovině roku 1949 překládat vybrané skautské příručky, které mu ze všech zemí světa docházely do redakce Činovníka v letech 1945–1948. Také skautský výchovný systém Junácké stupně zdatnosti podrobil studiu a následným změnám. Přál si, aby start československého skautingu byl ve svobodných poměrech co nejrychlejší a nejlepší. K tomu ostatně směřovala všechna jeho činnost.

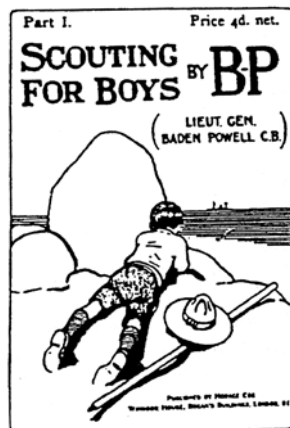
Do svého zatčení, k němuž došlo 28. září 1951, stačil dr. Karel Průcha přeložit, ale také napsat, úctyhodný počet významných titulů: Baden-Powellův „*Skauting pro chlapce*“ (překlad spolu s dr. Jaromírem Portem), E. E. Reynolds „*Jak pracovat s družinou*“, S. F. Braham „*Rádcovy starosti*“, E. E. Reynolds „*Skauting a volný čas*“, H. S. Bryan „*O duši chlapce - II. část*“ (opět s dr. Jaromírem Portem), R. S. Baden-Powell „*Příručka pro skautské vůdce*“. Sám připravil a napsal „*Dobré rady do přírody*“ a „*Zkoušky skautské tělesné výkonnosti*“.

Víra v československý skauting a jeho budoucnost neopouštěla dr. Karla Průchu ani v těžkých podmínkách komunistických žalářů. I tady, jak se ještě přesvědčíme, připravoval jeho obnovu. I odtud složitě a nebezpečně odesílal své práce a poznámky. Ty měly, jak věřil, provázet svobodný skauting na jeho prvních krocích ve svobodné vlasti.

Od konce čtyřicátých let do zatčení Státní bezpečností v říjnu roku 1951, obklopoval dr. Karla Průchu tým spolupracovníků. Byli s Karlem Průchou obdobných názorů na politický vývoj v zemi, přáli si návrat k demokratickým poměrům a měli stejnou víru ve výchovný vliv neokleštěného skautingu a v jeho úlohu ve svobodné společnosti. Za to byl 28. září 1951 ve svých třiačtyřiceti letech zatčen a vzat do vazby.

„Bible“ skautingu, Baden-Powellova kniha „*Skauting pro chlapce*“, nebyla u nás doposud v překladu vydána! (Portrét B. P. v kresbě M. Tesleviče a obálka z originálu knihy)

(III.) *Druzi*

František Němec V době zatčení 28. září 1951 čtyřiačtyřicetiletý, o rok starší dr. Karla Průchy. Byl stejně jako on středoškolským profesorem. Do skautingu přišel v roce 1918 a od té doby jeho cesty neopustil. Skautskému hnutí sloužil až do konce života. Do vytvoření sjednocené organizace Junák v roce 1939 působil v katolickém skautingu.

Byl výtečným organizátorem a tyto vlastnosti mnohokrát prokázal. V květnu 1945 za Pražského povstání ve funkci štábního kapitána a velitele spojovacího oddílu. S dr. Průchou a Jaroslavem Novákem se v květnových revolučních dnech také podílel na obnovování skautské organizace. V roce 1947 organizoval v příhraničních oblastech Šumavy rozsáhlou skautskou akci, kterou Junák významně přispěl k hospodářskému využití vysídlených částí země. Po Němcově „vyakčnění“ v únoru 1948 byl vedením šumavské brigády pověřen komunistickým akčním výborem Junáka dr. Pavel Křivský. Profesor František Němec se s Karlem Průchou nemohli minout.

František Jandus Jediný z celé skupiny kolem dr. Karla Průchy, který mohl po únoru 1948 aktivně pracovat se skautskou mládeží. Vedl středisko Junáka na Bílé Hoře v Praze, které ukončilo činnost až v roce 1950! Spolu s profesorem Františkem Němcem připravoval stanovy a programové prohlášení obnovené skautské organizace. S dr. Tábořským, dalším odsouzeným, pak pracoval na směrnicích pro oldskautský kmen. František Jandus byl zatčen 28. 9. 1951. Bylo mu 46 let. Rok před zatčením vydal ke znárodnění svůj drogistický obchod, který založil v roce 1929.

Karel Grimm Narodil se 16. července 1919, skautovat začal jako chlapec v Kutné Hoře. Po roce 1945 si chtěl dokončit vysokoškolské studium, které mu bylo příchodem nacistů násilně přerušeno. Přihlásil se na Vysokou školu hospodářských věd, odkud byl po únoru 1948 pro své názory a postoje vyloučen. Byl rovněž „vyakčněn“ z Junáka, kde působil ve funkci předsedy

zpravodajského odboru. Karel Grimm se jako člen vedení delegace zúčastnil skautského jamboree Míru ve Francii v roce 1947.

Obviněn byl z vypracování řádu zahraničního odboru v obnovené skautské organizaci a z provádění ilegálních vůdcovských zkoušek. Dále z toho, že s Janem Homoláčem, bývalým majitelem sportovního závodu Skauting, projednával způsob a možnosti obnovení skautské prodeje JUN. Zatčen byl 28. září 1951.

Ivan Mikšovič Novinář, který od roku 1932 působil v různých časopisech. V době zatčení byl redaktorem severočeské pobočky deníku Práce se sídlem v Liberci. K zatčení a uvalení vazby došlo u Ivana Mikšoviče už o den dříve než u většiny obviněných 27. září roku 1951. Byl dvaadvacetiletý, od mládí se věnoval skautingu.

Na světovém skautském jamboree v roce 1947 se podílel na vedení československé výpravy a pracovně zde zastupoval ČTK. Brzy po návratu do vlasti napsal a vydal spolu s dr. Karlem Průchou publikaci věnovanou právě tomuto skautskému setkání. Členem sociálně demokratické strany se stal v roce 1945. Po únoru 1948 ze strany vystoupil. V rámci přípravných prací dr. Průchy a jeho druhů na obnově československého skautingu vytvářel Ivan Mikšovič podklady pro nové uvedení skautských časopisů a knižního vydavatelství. Styky Ivana Mikšoviče v letech 1949–1951 s libereckými skauty vyvolaly u některých z nich určitou aktivizaci. Z těch posléze vytvořila StB severočeskou odnož Průchovy skupiny v čele s profesorem Tomsou a Karlem Hlaváčkem starším.

Dr. Miloslav Stržinek Byl o dva měsíce mladší než profesor František Němec. Do února 1948 byl náčelníkem slovenského Junáka. K zatčení došlo 29. září 1951 v Bratislavě, kde bydlel.

Dr. Miloslav Stržinek si při jedné ze svých služebních cest do Prahy vyzvedl u Karla Průchy stanovy připravené pro obnovu skautingu. Přeložil je do slovenštiny. Když koncem června 1951 navštívil Bratislavu František Reiser, příbuzný dr. Průchy, předal mu zde dr. M. Stržinek vzorové stanovy pro družstvo JUN.

František Reiser Nikdy nebyl členem skautské organizace. K začlenění do skupiny dr. Karla Průchy stačil StB fakt, že byl jeho bratrancem a navštěvoval její(!). Vytvořil podle Průchovy představy návrh záhlaví časopisu EVROPA, který měl začít vycházet po dosažení demokratických poměrů v zemi. Narodil se 19. září 1920 v Klatovech stejně jako Karel Průcha.

I když tam v čase zatčení oba již dávno nežili, přesto byla vyšetřovateli StB hledána spojitost mezi Františkem Reiserem a klatovskými skauty, z nichž byla později vytvořena tzv. skupina dr. Pavla Křivského. F. Reiser byl zatčen a vzat do vazby 28. 9. 1951.

František Novotný Byl druhým nejstarším členem Průchovy skupiny. Vazba na něj byla uvalena 20. 12. 1951 ve věku 52 let. Přípravoval vzhledem ke svému povolání projektanta plánky skautských kluboven a domů, které měla po obnově skautingu stavět zvláštní složka družstva JUN. Obžaloba toho na Františka Novotného mnoho neměla. K „projektovému zločinu“ tak přidali vyšetřovatelé ještě další. Totiž jeho a Jandusovu návštěvu u kominického mistra Karla Borovičky. Tenhle bývalý okresní velitel Junáka ze Štěchovic u Prahy měl do Novotného plánek skautských kluboven zapracovávat schéma krbů a dalších tepelných zdrojů. Pořád to však ještě bylo málo, a tak byl u Novotného při domovní prohlídce nalezen leták *„štvavého obsahu, pocházející ze zahraničí, který obžalovaný, vzhledem ke svému nepřátelství k lidově demokratickému zřízení v ČSR, nepochybně rozšiřuje dál“*.

Milan Draždík Nejmladší z Průchovy skupiny. Zatčen byl čtyři dny před svými sedmadvacátými narozeninami, 20. 12. 1951. Po gymnáziu vystudoval konzervatoř a od roku 1946 byl hercem z povolání. Jeho skautským vůdcem byl profesor František Němec. Milan Draždík vytvořil v roce 1950–1951 pásmo o Baden-Powellovi a Abrahamu Lincolnovi. Obě pásma byla připravena pro odvysílání rozhlasem nebo k otištění v novinách či časopisech. Vybíral také z několika her pro mládež ty, které by byly vhodné k uvádění ve skautském divadle, jež mělo vzniknout po likvidaci komunistického režimu. Také u Milana Draždíka byl nalezen leták

protikomunistického obsahu, „z čehož je zřejmé“, jak říká obžaloba, „že jej obviněný používal k nepřátelské propagandě.“

Jan Homoláč Věkem nejstarší, triapadesátiletý, byl zatčen 20. 12. 1951. Vedoucí a pozdější majitel sportovního závodu Skauting. Slíbil při jedné ze schůzek Karlu Průchovi, že po oživení činnosti skautské organizace povede družstvo JUN. Protože vyšetřovatelé věděli, že státnímu soudu je třeba o Janu Homoláčovi podat zajímavější zprávu, než byla ta, která vyšla najevo z výslechů, použili alespoň informaci o jeho členství v sociálně demokratické straně, „se kterou sice obviněný přešel po únoru 1948 do KSČ, ale už v roce 1950 ze strany vystoupil pro své kapitalistické přesvědčení“!

Dr. Karel Tábořský Byl zatčen stejného dne jako většina ostatních členů Průchovy skupiny 28. 9. 1951. Protože se však po celou dobu vyšetřovací vazby odmítal přiznat k tomu, že by byl vědomým účastníkem „ilegální, vlastizrádné a protistátní činnosti“, nebyl zařazen do hlavního procesu. 20. června 1952, téměř o svých šestačtyřicátých narozeninách měl samostatné líčení u Státního soudu v Praze. Rozsudkem na dva roky jej soud poslal do vězení „za členství v ilegální skautské skupině, podryvání a rozrušování jednoty ČSM, jednoho ze základů lidové demokratického státního zřízení. Čímž se dopustil trestného činu sdružování proti republice...“. Nebylo mu prokázáno povědomí o vypracování tzv. Memoranda určeného reprezentaci československého politického exilu.

Skutečnost vyjmutí dr. Karla Tábořského z hlavní skupiny vyvolal v obžalovaných dojem, že byl spolupracovníkem StB. Tento pohled na něj přetrvával až do začátku rehabilitačního řízení, které s velkou částí Průchovy skupiny započalo v roce 1965 a výraznou změnou rozsudků bylo uzavřeno 19. prosince 1966.

(IV.) *Druhá skupina*

Josef N e b e s k ý Narodil se 19. 4. 1905. Vyšetřovateli StB byl postaven do čela druhé skautské skupiny. A to po té, když i z této skupiny obžalovaných museli pro setrvávání na původních výpovědích vyřadit dr. Karla Táboorského. Josef Nebeský byl aktivním skautským vůdcem. Své středisko v Praze Hodkovičkách udržoval - podobně jako František Jandus na Bílé Hoře - v činnosti až do roku 1949. Do února 1948 byl vedle toho činný v organizačním odboru Ústředí Junáka. Stejně jako dr. Karel Průcha, Karel Grimm a Ivan Mikšovič z hlavní skupiny obviněných se také on zúčastnil skautského jamboree v roce 1947 jako člen vedení československé delegace.

Výslechy bylo prokázáno, že se podílel na připomínkování nových stanov skautské organizace a vypracování směrnic pro old-skautské kluby. Věděl také, že skupina dr. Průchy pracuje na překladech skautských příruček a po zvratu politických poměrů zamýšlí vydávat skautské časopisy. Měl také shromažďovat informace o postupu likvidace skautských oddílů na Moravě.

Zatčen a do vazby byl předán spolu s hlavní částí skupiny 28. 9. 1951.

Cyril J a r ý V době zatčení 20. 12. 1951 čtyřiatřicetiletý učitel základní školy. Skautským vůdcem se stal v devatenácti letech v roce 1936. Slíbil Františku Jandusovi a dr. Karlu Průchovi, které znal z mnoha skautských akcí, napsat příručku o rukodělných činnostech. Věděl také o úmyslu skupiny dr. Karla Průchy vydávat skautské časopisy. Přiznal, že se před některými svými bývalými skauty zmínil o tom, že v létě roku 1951 viděl u dr. Karla Průchy vypracované nové požadavky pro zkoušky skautských vůdců. Ve vazbě byl od 20. prosince 1951.

Jaroslav K r č á l Dvaadvacetiletý, bývalý gymnazista a žák dr. Průchy. Zajištěn a vzat do vazby byl 16. ledna 1952. Těsně před svým odchodem na vojnu v roce 1951 předal Františku Jandusovi informace o tom, jak byl likvidován skautský oddíl v němž působil jako zástupce vůdce.

František N o v o t n ý Člen skautské organizace od roku 1936. Do roku 1949 vůdce smečky vlčat. Vyrůstal v oddíle profesora Františka Němce. 1. listopadu 1951 nastoupil jako dvaadvacetiletý vojenskou službu a 22. 11. 1951 byl zatčen a vzat do vazby. Podle obvinění byl Karlem Průchou požádán o vytvoření metodické pomůcky pro vedení vlčat. Později měl za úkol vypracovat skautský historický kalendář. Žádnou z těchto prací neuskutečnil. Přiznal, že byl v bytě profesora Němce přítomen vůdcovským zkouškám, které se zde konaly po zrušení Junáka.

Dr. Jan Š n o b r Vyšetřován byl na svobodě. Znal se s Karlem Průchou z Klatov, kde se oba narodili. On 16. září 1901. Nebyl nikdy skautem. Při jedné návštěvě u Průchy mu byla nabídnuta spolupráce v časopise „Evropa“, který měl být po změně politického režimu vydáván.

Jiří Č e r m á k V letech 1951–52, kdy byl vyšetřován na svobodě, studoval lékařství. Bylo mu třicet let. Vedl skautský oddíl v Říčanech u Prahy až do roku 1950. Jeho oddíl spolupracoval se střediskem Františka Janduse na Bílé Hoře. Stejně jako Cyril Jarý byl neobyčejně manuálně zručný. Byl pokládán za odborníka pro práci s provazy a lany. Souhlasil s požadavkem dr. Průchy, aby napsal a nakreslil příručku o uzlování. Svůj slib nemohl pro nemoc splnit. Po zatčení Františka Janduse požádal svou manželku, aby varovala zbývající členy skupiny.

Miroslav F r a n ě k Učitel a o rok starší kolega dr. Průchy ze stejného ústavu. Vyšetřován na svobodě. Skaut nebyl. Při jednom z četných rozhovorů ve škole, někdy roku 1950, přislíbil Průchovi napsat několik povídek do chystaného skautského časopisu. „Brzy“, jak vypověděl, „si uvědomil, že jde o činnost namířenou proti lidově demokratickému zřízení, a slib daný Průchovi jej mrzel, proto se mu začal vyhýbat. Napsal několik povídek, ale v duchu socialistickém a uveřejnil je v mládežnickém časopise...“

Zdeněk E b e r t Třicetiletý a také on byl vyšetřován na svobodě. Od roku 1929 členem skautské organizace. V Junáku vedl do roku 1949 smečku vlčat. Přes svého přítele Jaroslava

Sokola se seznámil na jaře 1951 s dr. Karlem Průchou. Pro dobrou znalost anglického jazyka byl požádán o přeložení příručky amerických vlčat. Publikaci však nikdy nepřeložil a z obavy před domovní prohlídkou její originál spálil.

František Stůj Sedmapadesátiletý funkcionář Junáka z Kladna. Nebyl zatčen, ale vyslýchán na svobodě. V létě roku 1951 navštívil Františka Janduse na Bílé Hoře. Rozprávěl s ním o situaci likvidovaného Junáka. Nesplnil však to, co Jandusovi slíbil, totiž že zaktivizuje bývalé kladenské skauty a s nimi zjistí, kdo převzal majetek Junáka v Kladně.

Karel Borovička Mistr kominický ze Štěchovic u Prahy. Pětapadesátiletý skautský vůdce, do února 1948 zástupce okresního velitele Junáka. Ve skautingu vyvíjel činnost od roku 1913. Vyšetřován na svobodě. Na jaře roku 1951 se na něho obrátil jeho známý František Novotný, který mu vyřizoval vzkaz Františka Janduse. Ten jej žádal o vyhotovení plánek krbů do příručky o stavbě skautských kluboven. Nejprve přislíbil plánky krbů vypracovat, ale po nějakém čase se Jandusovi vymluvil, že na požadovanou práci nemá dostatečnou kvalifikaci.

Ve výslechových protokolech Karla Borovičky je velmi zajímavá jedna jeho poznámka. Stejně pozoruhodné je také to, že ji zde vyšetřovatelé StB ponechali. V žádném z dalších vyšetřovacích či soudních spisů se již neobjevila. Karel Borovička uvádí, že na jaře 1951 potkal v centru Prahy funkcionářku Junáka, předúnorovou první místonáčelní dívčího kmene, členku KSČ Marii Žákovou - Bivoj. Ta mu měla říct, aby se od Průchy, Janduse a Němce držel dál. „*Vyříd' jim, ať si dají pozor na zakopnutí, ať nikam nestrkají prsty, že se to nevyplácí*“, vzkazovala po něm Žáková, která po únoru 1948 byla nejagilnější funkcionářkou akčního výboru Junáka. Tato část výpovědi Karla Borovičky naznačuje, že někteří junáčtí pracovníci, především však straníci, Žáková rozhodně, mohli mít určité indicie o aktivitách dr. Průchy a spol. Nejpravděpodobnější je však to, že Žáková, a možná i jiní, byla na činnost a osobnost dr. Průchy dotazována pracovníky StB. Z jejich otázek usoudila, proč se dr. Průcha a jeho spolupracovníci ocitli

v zájmu tajné policie. Ze stavby vzkazu Žákové je zřejmé, že šlo o varování. Protokol hovoří o tom, že mistr kominický Karel Boro-
vička předal vzkaz Marie Žákové Františku Jandusovi.

Jaroslav S o k o l Nebyl zatčen, vyšetřován na svobodě. Triatřicetiletý skautský spolupracovník profesora Františka Němce. Skautovat začal v roce 1931. Zavázal se připomínkovat stanovy skautské organizace a vytvořit stupně zdatnosti pro starší skauty a skautky, rovery. Jako jeden z mála svému slibu dostál a v roce 1951 dr. Průchovi práci odevzdal.

Josef H o r k ý Známa osobnost už prvorepublikového skautingu. Historik skautského hnutí. V době soudních procesů osmačtyřicetiletý. Nezatčen. U soudu prokázal a svědci dr. Karel Průcha a F. Němec potvrdili, že neměl s činností skupiny žádný jiný kontakt, než jednu návštěvu, která sledovala vypůjčení ročníků starých skautských časopisů. Josef Horký byl pro nedostatek dů-
kazů zbaven obžaloby. Což se v té době rovnalo skoro zázraku.

Stanislav L a n g Dlouholetý vůdce spolu se svou manželkou Libuší Langovou smečky vlčet v 5. oddíle vodních skautů Jaroslava Nováka - *Bratky*. Vyšetřován byl na svobodě. Jednačtyřicetiletý. Jestliže hovoříme o zázraku v případě Josefa Horkého, potom Stanislav Lang utekl přímo z oprátky. Také jemu se totiž podařilo opustit soudní budovu pro nedostatek důkazů bez trestu. A to navzdory tomu, že k jeho výslechových materiálům, týkajících se procesu se skupinou dr. Průchy, byl přiložen protokol z výsledku agenta chodce Karla Beka. Ten v roce 1949 přešel za účelem plnění zpravodajských úkolů hranice ze západního Ně-
mecka do Československa. V jednom z uprchlických táborů dostal na Stanislava Langa kontaktní adresu od matky jakéhosi skauta. Tento agent vypověděl, že se s Langem v Praze na Žižkově sešel. Navíc do protokolu sdělil, že Lang si při jejich setkání zapsal agentovo jméno a prohlásil, že v případě jeho zatčení zařídí další. Protokol agenta Beka byl zřejmě shledán provokací, protože jinak v té době byl jeho obsah pro Stanislava Langa, když ne poukázkou na trest nejvyšší, pak tedy k mnohaletému žaláři určitě!

(V.) Skupina profesora Tomsy, severočeská

Ivan Mikšovič, obviněný a odsouzený v hlavní skupině dr. Karla Průchy, žil a pracoval v severočeském Liberci. Působil zde také ve skautské organizaci a to až do ukončení činnosti komunistickým režimem. Znal se s většinou vůdců a funkcionářů místního Junáka. Až na bezvýznamné výjimky žádný z bývalých činovníků libereckého Junáka, ať již starší či mladší generace, nesouhlasil s násilným začleňováním členů skautských oddílů starších 15 let do Svazu mládeže. Stejně jako s ostatními jevy, které likvidaci Junáka provázely. Dříve či později muselo dojít k tomu, že se kolem Ivana Mikšoviče vytvoří společenství lidí stejného názoru a podobných postojů.

Jaroslav T o m s a Dlouholetý skautský pracovník, profesor průmyslové školy v Liberci byl vyšetřovateli StB postaven do čela severočeské skautské skupiny. V době zatčení 29. ledna 1952 mu bylo čtyřicetšest let. Byl obviněn, že navázal přes Ivana Mikšoviče kontakt s dr. Karlem Průchou a Františkem Němcem. Přislíbil vypracování metodické příručky pro vůdce a vůdkyně nejmladší skautské kategorie vlčata. Věděl také, jak uvádějí vyšetřovací protokoly, že se „pražská skupina dr. Karla Průchy“ zabývá plány na obnovu činnosti skautingu a likvidací Čs. svazu mládeže.

Karel H l a v á č e k, starší Původně řídící učitel, když byl ve svých padesáti letech zatčen, rovněž 29. 1. 1952, pracoval jako pomocný dělník. Do skautského hnutí přišel ve čtrnácti letech v roce 1916. Prošel zde všemi funkcemi. Od rádce družiny přes vůdce oddílu k vůdci sborovému až po okresního výchovného zpravodaje. Aktivně prožíval likvidaci Junáka nacistickými úřady v roce 1940. Také tahle životní zkušenost vedle silného vlasteneckého citění a vědomé odpovědnosti čs. důstojníka v záloze dovedla Karla Hlaváčka do řad vojenské odbojové organizace Obrana národa. Na podzim roku 1942 přichází do bývalé Masarykovy školy ve Veselé, obci nedaleko Rovenska a Lomnice, docent Vladimír

Krajina, poslední z vůdčích představitelů Ústředního výboru odboje domácího (ÚVOD). Ve škole učí a bydlí Karel Hlaváček. Krajina je na útěku před gestapem a stejně jako jiní ilegalisté a odbojáři i on nachází u Hlaváčků úkryt.

V lednu 1943 nastalo rozsáhlé zatýkání v prostoru Nové Paky po výsadbku skupiny Antimony čs. parašutistů z Velké Británie.

Mezi zatčenými je i Karel Hlaváček. Na gestapu v Jičíně byl tvrdě vyslýchán a mučenými odbojáři usvědčován z toho, že má povědomí o místě úkrytu parašutistů. Po nesnesitelném nátlaku a hrozbách, že gestapo celé okolí změní v jedny velké Lidice, vymůže si Karel Hlaváček na svých vyšetřovatelských slib, že upustí od represí těch, kteří se podíleli na ukrývání parašutistů a oni samotní budou považováni za válečné zajatce.

*Karel Hlaváček (*1902 †1987). Osudy statečné rodiny Hlaváčkových v protinacistickém odboji popsal dr. V. Krajina v knize vzpomínek „Vysoká hra“.*

Když však gestapo obklíčilo úkryty výsadbků, všichni zvolili raději smrt, než aby padli do rukou nepřítele. Karel Hlaváček se následně pokusil o sebevraždu podřezáním žil. Pokus byl však gestapem odhalen a on převezen do nemocnice. Tragédie pokračovala zatčením dr. Krajiny. Jeho skrýš vypátralo gestapo začátkem února 1943. K. H. Frank se do vyšetřování případu posledního představitele ÚVOD dr. Vladimíra Krajiny a spolupracovníků skupiny Antimony vložil svým osobním slibem, že všichni zatčení budou až do konce války považováni za jeho osobní zajatce. Své slovo dodržel. Všichni zatčení se dožili konce války a byli osvobozeni v květnu 1945.

Je samozřejmé, že tato odbojová událost byla po válce důkladně vyšetřována. Karlu Hlaváčkově nebyla prokázána zrada ani vina na vypátrání dr. Vladimíra Krajiny. Ke stejnému výsledku dospělo i obnovené vyšetřování k němuž po únoru 1948 dal podnět komunistický režim. Při Hlaváčkově zatčení v souvislosti s činností dr. Karla Průchy se StB opětovně pokoušela starý válečný případ znovu a marně otevřít...

Karlu Hlaváčkovi kladli vyšetřovatelé StB za vinu, že se stýkal s Ivanem Mikšovičem, věděl o přípravách na obnovení skautské organizace, stejně jako mu bylo známo to, že pokračuje ilegálně činnost oddílu jeho syna, která byla po roce 1950 organizačně přenesena do Sokola Liberec. Při této činnosti si v roce 1951 někteří členové oddílu plnili ilegální skautské vůdcovské zkoušky, u nichž byl hlavním zkoušejícím Ivan Mikšovič.

Karel Hlaváček, mladší V den vzetí do vazby, 29. 1. 1952, pětadvacetiletý skautský vůdce. Do roku 1949 okresní velitel Junáka v Liberci. Pracoval jako úředník. Znal dobře Ivana Mikšoviče. Koncem ledna 1951 se zúčastnil oddílové rady svého bývalého oddílu, který v té době působil v Sokole Liberec. Tam se dozvěděl o tom, že se někteří starší členové oddílu připravují na skautské vůdcovské zkoušky. Od Ivana Mikšoviče zjistil, že tyto zkoušky organizuje a také, že v Praze se schází skupina skautských činovníků připravující obnovu skautingu. Karel Hlaváček byl přítomen zmiňovaným vůdcovským zkouškám. Konaly se v březnu 1951 v bývalé skautské chatě v Polesí u Rýnoltic.

Hana Hlaváčková Sestra Karla Hlaváčka a dcera Hlaváčka staršího. Třiadvacetiletá v době zahájení vyšetřování. Nebyla zatčena, ale vyslýchána na svobodě. Do konce roku 1948 vůdkyně skautského dívčího oddílu. Věděla o vůdcovských zkouškách svolaných na březen roku 1951 do skautské chaty v Polesí u Rýnoltic a zúčastnila se jich.

Zdeněk Prágr Devatenáctiletý student průmyslové školy. Vyšetřován na svobodě. Člen skautského oddílu Karla Hlaváčka mladšího. V době zahájení vyšetřování byl tento oddíl součástí Sokola Liberec. Byl přítomen skautským vůdcovským zkouškám v chatě Polesí u Rýnoltic. Sám je zde skládal a přijímal od Ivana Mikšoviče vůdcovský dekret se zpětnou datací.

Zdeněk Ježek Stejně jako Zdeněk Prágr byl skautem Hlaváčkova oddílu. Bylo mu dvacet let, pracoval jako automontér. Nebyl zatčen. Ve skautské chatě v Polesí u Rýnoltic podstoupil vůdcovské zkoušky a také po nich obdržel absolventský dekret.

Oldřich B e c h Šestadvacetiletý sadař, zahradník, do skautské organizace vstoupil roku 1933 v Jičíně. Po válce se přestěhoval do Liberce, kde začal ihned v roce 1945 pracovat v Junáku. Nebyl však vůdcem oddílu, i když vůdcovské zkoušky skládal roku 1946 u profesora Tomsy. Zatčen a předán do vazby 29. ledna 1952.

V květnu 1948 byl Ústředním výborem SČM (ČSM) jmenován tajemníkem Junáka pro krajský akční výbor. Na podzim téhož roku se stal členem krajské pionýrské rady.

Oldřichu Bechovi se podařilo přesvědčit soud, že neměl žádnou povědomost o zmiňovaných vůdcovských zkouškách v Polesí u Rýnoltic v březnu 1951 a nezúčastnil se jich.

(VI.) Rozsudky

Záhlaví titulní strany soudních rozsudků se svým zvoláním „*Jménem republiky*“ zní u dokumentů zdůvodňujících výši trestů za odpor proti komunistickému režimu naprosto nepatřičně. Chtělo by se říci, že směšně a trapně, kdyby se za nimi neskrývalo tolik osobních tragedií, které naopak nebyly směšné ani trochu. Termín „Republika“, jejímž jménem komunistický režim a jeho mocenské složky hovořily, nebyl zde ničím jiným než projevem zdání jakési právní kontinuity s justicí demokratického Československa.

S obžalovanými odpůrci systému, který přinesl 25. únor 1948, se nevypořádávala Republika, ale sekretariáty komunistické strany. Rozhodně pravdivější by byl titulek „*Jménem světového proletariátu*“ nebo „*Jménem našich zájmů!*“. Výše trestů nebyla komunistickými soudy ani přibližně určována na základě sazeb vycházejících ze zákonů justice demokratické republiky. Mnohdy ani ze zákonů, které byly samotným komunistickým režimem vytvořeny, ale podle toho jaký vál v té či oné době politický vítr či jaká skupina „třídních nepřátel“ se jevila být nebezpečnou, takže se rozhodl ji likvidovat. Nežřídko se snahou o likvidaci totální.

Nejinak byly vybaveny listinné materiály rozsudků hlavní a dvou vedlejších skupin souzených v souvislosti s případem dr. Karla Průchy a spol.

Státní soud v Praze v hlavním líčení konaném 13. až 14. 5. 1952 vynesl „Jménem republiky“ tresty nad Průchovou skupinou. Výši rozsudků zdůvodnil soud slovy, z nichž je cítit smrtící mráz ještě dnes, po tolika letech: „...v době od roku 1949 až do svého zatčení v Praze a jinde založili, případně vstoupili do ilegální skautské organizace, mající za cíl rozvrátit jednotu ČSM, podstatně to součástí společenské soustavy našeho státu a ve spojení s nepřátelskou emigrací, za pomoci válečného zásahu imperialistických armád, zničit lidově demokratické státní zřízení v ČSR, tedy se spojili navzájem zničit lidově demokratické státní zřízení a společenský řád, které jsou zaručeny ústavou... Zúčastnili se činnosti organizace, jejímž cílem bylo podvracet společenský řád republiky zaručený ústavou, čímž se dopustili trestného činu velezrady, podle § 78, odst. 3a, 1c tr. z., nebo trestného činu sdružování proti republice dle § 80, odst. 1, tr. z... Odsuzují se proto“:

- **Dr. Karel Průcha**, na 15 let, propadnutí celého jmění, ztráta občanských práv na 10 let
- **Prof. František Němec**, na 12 let, propadnutí celého jmění, ztráta občanských práv na 10 let
- **RNDr. PhMr. Miloslav Stržinec**, na 10 let, propadnutí celého jmění, ztráta občanských práv na 10 let
- **František Jandus**, na 11 let, propadnutí celého jmění, ztráta občanských práv na 10 let
- **Karel Grimm**, na 10 let, propadnutí celého jmění, ztráta občanských práv na 10 let
- **Ivan Mikšovič**, na 10 let, propadnutí celého jmění, ztráta občanských práv na 10 let
- **František Reiser**, na 6 let, propadnutí celého jmění, ztráta občanských práv na 5 let
- **František Novotný**, na 3 roky, propadnutí poloviny jmění, ztráta občanských práv na 3 roky
- **Milan Draždík**, na 2 a půl roku, propadnutí poloviny jmění, ztráta občanských práv na 3 roky
- **Jan Homoláč**, na 6 měsíců, propadnutí poloviny jmění, ztráta občanských práv na 3 roky

Druhá (pražská) skupina byla souzena Státním soudem v Praze o jedenáct dnů později po skupině hlavní. Líčení proběhlo ve dnech 27. a 28. května 1952. Protokol rozsudku viní obžalované z toho, že: „...v době od roku 1950 do konce roku 1951 v Praze a jinde byli postupně získáni dr. Karlem Průchou, Františkem Němcem, případně Františkem Jandusem pro spolupráci v ilegální skautské skupině, která počítajíc s neústavní násilnou změnou státoprávních poměrů v ČSR připravovala obnovení skautského hnutí. Získáváním bývalých členů Junáka pro tento cíl a šířením poráženeckých názorů mezi nimi, narušovala a podrývala jednotu mládeže, jednoho ze základů našeho státního zřízení. Tím přistoupili, případně se zúčastnili činnosti organizace, založené v úmyslu podvracet lidově demokratické státní zřízení a společenský řád republiky, které jsou zaručeny ústavou... Čímž spáchali trestný čin sdružování proti republice dle § 80, odst. 1 tr. z. A dále trestný čin nepřátelského jednání proti republice dle § 129 tr. z. Odsuzují se proto“:

- **Josef Nebeský**, 3 a půl roku, propadnutí poloviny jmění, ztráta občanských práv na 5 let
- **Cyril Jarý**, 4 a půl roku, propadnutí poloviny jmění, ztráta občanských práv na 5 let
- **Jaroslav Krčál**, 6 měsíců
- **František Novotný**, 10 měsíců
- **PhDr. Jan Šnobl**, 6 měsíců
- **Jiří Čermák**, 1 rok, propadnutí poloviny jmění, ztráta občanských práv na 3 roky
- **Karel Borovička**, 18 měsíců, propadnutí poloviny jmění, ztráta občanských práv na 3 roky
- **Miroslav Franěk**, 9 měsíců
- **František Stůj**, 6 měsíců
- **Jaroslav Sokol**, 7 měsíců
- **Zdeněk Ebert**, 6 měsíců podmíněně se zkušební lhůtou 3 roky
- **Josef Horký**, zproštěn obžaloby
- **Stanislav Lang**, zproštěn obžaloby

RNDr. Karel Tábořský byl souzen samostatně zjevně z důvodů vytrvalého odmítání obvinění dne 20. června 1952. Státní soud v

Praze jej podle § 80, odst. 1 tr. z. vinil z toho, že se: „...v roce 1949/50 stal členem ilegální skautské skupiny založené Karlem Průchou a jeho společníky, mající za cíl obnovu skautingu /Junáka/. Účastnil se přípravných prací k tomu směřujících. Zvěděl, že činnost skupiny je namířena k podvrývání a rozrušování jednoty ČSM, jednoho ze základů lidově demokratického státního zřízení...“.

- **RNDr. Karel Tábořský** byl odsouzen k trestu odnětí svobody na 2 roky a ke ztrátě čestných práv občanských po dobu 3 let.

Státní soud nad skupinou severočeských skautů a skautek, do jejíhož čela byl postaven profesor Jaroslav Tomsa se konal v Liberci 27. června 1952. Rozsudek vybavený v záhlaví opět slovy „Jménem republiky!“ vypovídá o době v níž byl vyneseno, o obžalovaných a jejich údajné vině takto: „... Stejně jako Sovětský svaz, budující dnes již komunistickou společnost tak také lidové demokracie ve stadiu přechodu od kapitalismu k socialismu, věnují mimořádnou péči a všemožnou podporu výchově a vzdělání naší mládeže. Stejně tomu je i u nás, v naší republice... Těto snahy bylo zapotřebí tím více, že část naší mládeže v Sokole a Junáku byla po roce 1945 vedena a vychovávána reakčními funkcionáři načichlými kosmopolitismem a obdivem k Západu. Byla vychovávána v duchu buržoazního nacionalismu, nepřátelství k dělnické třídě a myšlenke socialismu. Tato mládež byla záměrně vytrhávána ze svého prostředí, odváděna do přírody a vychovávána idealistickými názory. Tato mládež byla úmyslně odváděna od problémů vyplývajících z třídního boje. Teprve po únorovém vítězství dělnické třídy a pracujícího lidu se podařilo naši mládež stmelit v jednotný, nerozborný šik v ČSM... Jest ovšem u nás ještě zbytek nenapravitelných reakcionářů, lidí dvoji tváře, kteří nevidí a nechťejí vidět úspěchy naší mládeže a kteří se naopak snaží jednotu naší mládeže rozvrátit a ve spolupráci s nepřátelskou emigrací a za podpory západních imperialistických států dosáhnout zničení a rozvrácení lidově demokratického zřízení republiky. Tito zločinci pak ve své nenávisti ke všemu pokrokovému a nenávisti k pracujícímu lidu přistupují k tomu nejhnusnějšímu

činu t. j. zneužívání naší mládeže k protistátním piklům. Je samozřejmé, že o svých protistátních plánech informují všechny ty, o kterých vědí, že je neprozradí a neoznámí bezpečnostním orgánům, a to proto, že tito lidé jsou sami nepřátelé tohoto zřízení...”

- **Prof. Jaroslav Tomsa**, odsouzen na 4 roky, propadnutí poloviny jmění a k peněžitému trestu 5 000 Kč nebo jeden měsíc odnětí svobody, ztráta občanských práv na 5 let
- **Zdeněk Prágr**, 10 měsíců podmíněného trestu se zkušební lhůtou na 2 roky a peněžitý trest 5 000 Kčs
- **Zdeněk Ježek**, 8 měsíců a peněžitý trest 5 000 Kčs nebo 1 měsíc odnětí svobody, ztráta občanských práv na 3 roky
- **Hana Hlaváčková**, 6 měsíců a peněžitý trest 5 000 Kčs nebo jeden měsíc odnětí svobody, ztráta občanských práv na 3 roky
- **Karel Hlaváček starší**, 18 měsíců a peněžitý trest 10 tisíc Kčs nebo 1 měsíc odnětí svobody, ztráta občanských práv na 3 roky
- **Karel Hlaváček mladší**, 1 rok a peněžitý trest 5 000 Kčs (nebo jeden měsíc odnětí svobody); trest, vyjma peněžitého, byl změněn na podmíněný se zkušební lhůtou na 3 roky, ztráta občanských práv na 3 roky
- **Oldřich Bech**, zproštěn obžaloby z trestného činu, kterého se měl dopustit tím, že se účastnil tajných skautských zkoušek vůdců oddílů. Vyšetřováním ani soudem mu nebyl tento čin prokázán.

Přehled trestů v soudních procesech s tzv. ilegálním centrem Junáka

	obviněný/á	členství v Junáku	odnětí svobody		podmíněné odsouzení	propadnutí majetku	ztráta obč. práv (roky)	peněžitý trest (Kčs)
			roků	měsíců				
1	K. Průcha	skaut	15			celé jmění	10	
2	F. Němec	skaut	12			celé jmění	10	
3	M. Stržínek	skaut	10			celé jmění	10	
4	F. Jandus	skaut	11			celé jmění	10	
5	K. Grimm	skaut	10			celé jmění	10	
6	F. Reiser	ne	6			celé jmění	5	
7	I. Mikšovič	skaut	10			celé jmění	10	
8	F. Novotný	skaut	3			polovina jmění	3	
9	M. Draždík	skaut	2	6		polovina jmění	3	
10	J. Homoláč	skaut		6		polovina jmění	3	
11	J. Nebeský	skaut	3	6		polovina jmění	5	
12	C. Jarý	skaut	4	6		polovina jmění	5	
13	J. Krčál	skaut		6				
14	F. Novotný	skaut		10				
15	J. Čermák	skaut	1			polovina jmění	3	
16	J. Šnobl	ne		6				
17	K. Borovička	skaut	1	2		polovina jmění	3	
18	M. Franěk	ne		9				
19	F. Stůj	skaut		6				
20	J. Sokol	skaut		7				
21	Z. Ebert	skaut			6 m. na 3 roky			
22	J. Horký	skaut	zproštěn obvinění					
23	S. Lang	skaut	zproštěn obvinění					
24	K. Táborský	skaut	2				3	
25	J. Tomsa	skaut	4			polovina jmění	5	5 000
26	Z. Prágr	skaut			10 m. na 2 roky			5 000
27	Z. Ježek	skaut		8			3	5 000
28	H. Hlaváčková	skautka		6			3	5 000
29	K. Hlaváček st.	skaut	1	6			3	10 000
30	K. Hlaváček ml.	skaut			1 rok na 3 roky		3	5000
31	O. Bech	skaut	zproštěn obvinění					
CELKEM			95	90	28 m. na 8 let		110	35000

V roce 1952 ve čtyřech samostatných soudních procesech stálo 31 obviněných. Mezi obviněnými (30 mužů a jedna žena) bylo 28 skautů! Odsouzeno bylo 28 osob. Pouze tři skauti byli zproštěni obvinění. Vyneseno bylo 25 rozsudků odnětí svobody v celkové délce 102 let a šest měsíců. Jen tři tresty byly uloženy s podmíněným odkladem. 28 odsouzených bylo zbaveno občanských práv na období od tří do 10 let. Vyměřeny byly i majetkové tresty. Patnácti odsouzeným bylo zabaveno celé jmění či jeho polovina a uloženo bylo ještě sedm několika-tisícových peněžitých trestů...

(VII.) *Podivnosti a záhady vyšetřování*

Ze speciálních dokumentů StB, pro něž se užívalo názvu „*Návrh plánu činné patrnosti*“, je zřejmé, že v rozpracovávání případu a režii Průchovy skupiny měli ještě v říjnu 1950 její budoucí vyšetřovatelé velmi vážné trhliny. Z nejbližších spolupracovníků Průchy jim byl v té době znám pouze Ivan Mikšovič. O Františku Němcovi, Jandusovi, Grimmovi a dalších není v těchto materiálech ještě ani zmínka. Zato se tu objevují jména Průchových gymnaziálních kolegů, profesorů, o nichž StB ve zprávách tvrdí, že jsou stejně nepřátelského smýšlení jako on a nevylučují, že s ním tvoří ilegální skautskou skupinu (aniž by kdokoliv z nich skautem kdy byl). Jako další možný Průchův spolupracovník v ilegální činnosti byl tipován Zdeněk Chalabala, dirigent orchestru Národního divadla. Také krajský náčelník Vaničkovy sokolské župy z Brna byl v seznamu Průchových spolukonspirátorů. Zřejmě až nasazení tzv. agenturní techniky, tedy odposlechu telefonů a proniknutí dalšího agenta StB do Průchovy společnosti, přineslo podrobnou znalost jednotlivých členů skupiny. Co je však zajímavé, že prvoplánem StB bylo od samého počátku sledování Průchy pomocí svého agenta a kontaktovat jej s československými politiky v exilu: „...*Průchovi umožníme spojení se zahraničním tím způsobem, že spojíme případ Maxantové (příbuzná Ivana Herbena) s případem Průcha. Spojkou se stane náš orgán, který bude nosit zprávy a pokyny jedné skupiny skupině druhé (bude doporučen ilegální nár. soc. organizací...)*“. Ve stejném dokumentu, jen o několik odstavců dále, můžeme číst jinou variantu řízeného styku Karla Průchy s představiteli exilu: „...*Spolupracovník nabídne Průchovi, že má možnost přes určitého člověka navázat spojení se zahraničím. Vyjedná s Průchou dobu a místo schůzky, kde by se mohl s Průchou a neznámým (náš AV) sejít...*“. Nakonec byl využit pro odeslání Průchova Memoranda do zahraničí (k čemuž ve skutečnosti nikdy nedošlo) právě tento navrhovaný agenturní zdroj. Tato provokace umožnila zařadit souzený případ do oblasti hrdelních zločinů, rovněž byla využita k pokusu o vytvoření naprosto deformovaného, odsuzujícího a odmítavého pohledu na

skauting, což byl nepochybně hlavní cíl. Provokace s tzv. Memorandem měla také zásadní vliv na výši trestů obviněných.

Vyprovokování dr. Karla Průchy k sepsání Memoranda československému politickému exilu bylo pro vyšetřovatele StB tak závažné a významné, že potom dokonce nechali ležet ladem „přiznání“ obviněných k tomu, že věděli o připravovaném pokusu o státní převrat, k němuž mělo dojít z 16. na 17. května 1949! V čele skautské účasti na této akci stála Dagmar Skálová - *Rakša* a její manžel dr. Karel Skála - *Čil*. Karel Průcha a jeho druzi při rehabilitačním řízení v letech 1965–1967 uvedli, že tehdejší přiznání byla násilím vynucená; věděli o plánech manželů Skálových avšak akce se sami nezúčastnili. Neohlášená a odhalená povědomost o trestném činu, navíc takového významu jako byl tento, vytvářela předpoklad několikaletého trestu. Naprosto stejnou zkušeností prošel při svém vyšetřování na StB v roce 1952 také dr. Pavel Křivský. Ten dokonce vyšetřovatelům StB uvedl, že informace s výzvou k podílu na akci manželů Skálových měl od Jiřího Navrátila, jednoho z čelných účastníků převratového pokusu. Ani v jeho případě, po té co bylo získáno významnější přiznání o účasti na převaděčské a zpravodajské činnosti ve prospěch západní rozvědky, nebyla zmíněná neohlášená vědomost pokusu o státní převrat zahrnuta do obžaloby.

Pozornost a jisté pochybnosti vyvolává také zbavení obžaloby Josefa Horkého a Stanislava Langa. To je v ostrém protikladu s devíti měsíci, které ve stejné skupině obviněných dostal Miroslav Franěk. Přiznal se totiž pouze k tomu, že Průchovi slíbil napsat „*do zásoby nějaké povídky pro děti*“. Nikdy to však neučinil a Průchovi se od chvíle, co svůj slib nenaplňoval, začal vyhýbat. Navíc ve stejné době píše podobné povídky do dětských časopisů vydávaných ÚV ČSM. Možná, že Miroslav Franěk doplatil na to, že nebyl skautem, ale profesorem na Průchově gymnáziu. Tím směrem, do těchto vrstev bylo třeba pohrozit, ukázat a exemplárně potrestat. Skandalizovaných a k mnoha letům odsouzených skautů bylo v Průchově skupině a dalších už dost a dost. Na dvou z nich, Horkém a Langovi, propuštěných pro nedostatek důkazů, mohla tedy komunistická justice, vědoma si výjimečné pozornosti jakou procesy doma i v zahraničí vyvolají, dokladovat a vytvářet zdání

spravedlnosti a nestrannosti soudů. Že mohla tatáž justice udělat z Horkého a Langa nejtěžší zločince, pokud by takovou zakázku dostala, o tom není třeba pochybovat. Přesvědčivě to dokazuje případ Karla Hlaváčka staršího ze skupiny Jaroslava Tomsy, jak ještě uvidíme.

Další zvláštností je zatčení a vyšetřování Oldřicha Becha ze severočeské skautské skupiny. Tento člen Junáka, původně v Jičíně a od roku 1945 v Liberci, se po únoru 1948 stal tajemníkem místního akčního výboru Junáka a později řídil jeho činnost v sekretariátu OV ČSM. V těchto funkcích, kde odpovídal také za organizování prvních pionýrských oddílů, působil až do roku 1950. Většina obviněných libereckých skautů, vyjma Jaroslava Tomsy a Karla Hlaváčka staršího, uvedla do výsledkových protokolů, že Oldřich Bech se zúčastnil tajných vůdcovských zkoušek, které organizoval a vedl Ivan Mikšovič. Zkoušky se uskutečnily v březnu roku 1951 v chatě u Rýnoltic.

Na StB došlo ke konfrontaci vyšetřovaných s Oldřichem Bechem. Ten trval na tom, co uvedl ve své výpovědi. Tedy, že se vůdcovských zkoušek nezúčastnil, ani neměl o jejich konání žádnou povědomost. Jeho hlavním argumentem bylo, že vůdcovské zkoušky nepotřeboval, neboť je složil v roce 1946 u profesora Tomsy. I když některé obviněné Bechovo trvání na neúčasti u zkoušek znejistilo, jiní prohlašovali, že jsou si jisti jeho přítomností.

Nesnažili se obvinění liberečtí skauti a skautka právě přítomností Oldřicha Becha na vůdcovských zkouškách dosáhnout toho, aby „protistátnost“, kam toto setkání směřovali vyšetřovatelé StB, byla přehodnocena na pouhé setkání skautských přátel? Výpovědi většiny z nich tomu nasvědčují. Podobně se hájil také Jaroslav Tomsa i Karel Hlaváček starší. Vypovídali, že ani nevěděli o tom, že by Junák přestal existovat a že se tedy dopouští nějaké protizákonné činnosti. Dávali v úvahu fakt, že ještě v roce 1950 pomáhali skauti, oblečení do krojů, libereckým dopravním policistům při řízení dopravy. V létě roku 1950 se také ještě konaly junácké tábory ve Starých Splavech, uváděli obvinění dále. Zmíněné vůdcovské zkoušky se pokoušeli zlehčit tím, že šlo vlastně o rozhovor nad skautským zákonem. K tomu, aby na

podstatně méně nebezpečné setkání přátel byly vyšetřovateli StB přehodnoceny „ilegální vůdcovské zkoušky“, by se Oldřich Bech se svými svazáckými a pionýrskými aktivitami výborně hodil. Potvrzením Bechovy účasti na zkouškách by však byla oslabena zásadní podoba, kterou měl případ dostat.

K údajné účasti Oldřicha Becha na vůdcovských zkouškách či jeho nepřítomnosti a nevědomosti o nich, můžeme přistupovat jako k účelové záležitosti obou stran. Obviněných na jedné straně a vyšetřovatelů StB na straně druhé. Pokud je to tak, potom se ve hře o Oldřicha Becha ukázali být pracovníci StB, žel, úspěšnější. Možná, že se nám v budoucnu ještě podaří právě tuto otázku rozkrýt.

Případ Karla Hlaváčka staršího a jeho odsouzení ve skautské skupině, musíme, vzhledem k prokázaným skutečnostem (možná, že by bylo správnější napsat „neprokázaným skutečností“) chápat jako mstu režimu za jeho odbojovou činnost v době nacistické okupace. Tehdy se ocitl, díky své výchově, přesvědčení a zkušenostem v odboji, který nebyl vyladěn na moskevskou politickou notu. A především proto dostal v roce 1952 s Tomsovou skupinou, když předcházející dva pokusy o jeho odsouzení ztroskotaly, osmnáct měsíců vězení a peněžitý trest 10 000 Kčs.

Karel Hlaváček starší, učitel a bývalý skautský vůdce se doznal k tomu, že nesouhlasil s tím, jaký konec uchystal komunistický režim skautské organizaci. Vyšetřovatelům se u něho nepodařilo dosáhnout doznání, že věděl o činnosti Karla Průchy a spol. Kvůli nepředání vzkazu se v létě 1951 nezúčastnil schůzky ve Zdislavě, kam byl pozván Ivanem Mikšovičem a kde jej očekával dr. Karel Průcha i dr. Stržinek. Prokazatelně nevěděl o konání vůdcovských zkoušek v Polesí u Rýnoltic. Vyšetřovatelům nevyšla u Karla Hlaváčka ani nastavená past v podobě čisté občanské legitimace nalezené při domovní prohlídce. Přesto Státní soud v přelíčení konaném 27. června 1952 v Liberci konstatoval: „...*Obviněný Karel Hlaváček starší doznal jen určité skutkové okolnosti své trestné činnosti. Po subjektivní stránce popřel jakékoliv vědomí o protistátní činnosti jiných osob. Takový postoj obviněného nemohl však mít vliv na posouzení věci. Při právním hodnocení dospěl soud zcela ve shodě se žalobou k tomuto závěru: U obviněného K.*

Hlaváčka st. i u K. Hlaváčka ml. je soud přesvědčen, že skutková zjištění jich se dotýkající jsou jednáním trestným. Obvinění jako příslušníci skauta či Junáka jasně věděli, že tato organizace již neexistuje. Proto také, když se dozvěděli, že někdo jiný, v daném případě Mikšovič, Průcha a jiné osoby, připravuje ilegálním způsobem obnovení Junáka, s touto činností souhlasili, a proto ji neoznámili bezpečnostním úřadům či prokurátoru.

Hlaváček starší je člověkem vychovaným v Junáku k falešnému pojetí života a veřejných záležitostí. Před soudem svým popíráním, u vědomí své viny, prokázal, že zarytě trvá na svých názorech. Také jeho opatrnické jednání svědčí o jeho špatném charakteru, totiž, ač se ničeho aktivně nezúčastnil, přesto nechal své děti, Hlaváčka ml. a Hlaváčkovou, páchatí protistátní činnosti. Soud je přesvědčen, že alespoň v náznacích o ní věděl, neboť jak Hlaváček ml. uvedl, žily děti v dobrém poměru k otci a často s ním debatovaly o nejrůznějších záležitostech.

Soud uváživ všechny shora uvedené okolnosti, týkající se Hlaváčka staršího, dospěl k přesvědčení, že jeho trest musí být přísněji postizen a vyměřil mu trest v rámci zákonné sazby...“

(VIII.) *Agenti a spolupracovníci StB*

Svým agentem, Karlem Burešem, byla Státní bezpečnost poprvé upozorněna na činnost dr. Karla Průchy a jeho spolupracovníků koncem roku 1949. Dr. Karel Bureš byl v té době novinářem působícím v oblasti tělovýchovy a sportu. S Karlem Průchou se seznámil brzy po osvobození v roce 1945 a udržoval s ním přátelské vztahy, postavené na profesních zájmech. Byl blízkým spolupracovníkem skautského vůdce a spisovatele Jaroslava Foglara - *Jestřába*. Na sklonku první republiky, v listopadu 1938 utvořili hlavní redakční dvojici v časopise *Mladý hlasatel*, vydávaném Melantrichem až do jeho zákazu nacisty v květnu roku 1941. Po válce a krátkém Foglarově působení v týdeníku *Junák* (od září 1945 do března 1946) vstupují Bureš s Foglarem do časopisu *Vpřed* (9. 4. 1946 vychází jimi připravené číslo 18), jehož vydavatelem byl Svaz české mládeže. Z nové redakce vznikající po

únoru 1948 direktivním sloučením časopisů Junák a Vpřed byl Foglar na doporučení akčního výboru Junáka vyloučen! Karel Bureš, díky svému členství v KSČ a nepochybně i dalším kontaktům, svou pozici v komunistickém režimu naopak významně posílil. Ústřední výbor SČM má k Burešovi takovou důvěru, že jej

Redakční dvojice Mladého hlasatele a poválečného Vpředu Jaroslav Foglar a Karel Bureš se dočkala výtvarného ztvárnění i v populárním seriálu Rychlé šípy kresleného dr. Janem Fischerem. (Dle dobových předloh nakreslil Milan Teslevič)

vyhnán populární Jaroslav Foglar, jehož originální a účinné výchovné podněty, nabízené týden co týden ze stránek Vpředu, byly mládeži netrpělivě očekávány a nadšeně přijímány. Tentýž úděl potkal po únoru 1948 (dokonce o pár měsíců dříve než Foglara) známou skautskou osobnost a mnohaletého redaktora časopisu Junák Jaroslava Nováka - *Bratku*. Takže, chyběla-li u zrodu časopisu jména těchto dvou mládeží uznávaných redaktorů, což mohlo vyvolat přinejmenším odliv čtenářů, měla osoba Karla Bureše, vedle názvu „sloučeného“ týdeníku samého, uváděná v pozici odpovědného redaktora, přesvědčit mládež o kontinuitě s předúnorovým obdobím. Na tuto hru Karel Bureš přistoupil. Dobře věděl, že časopis „*Junáci, vpřed!*“, který vycházel od září 1948, od

po prázdninách, od září 1948, účelově jmenuje do pozice vedoucího redaktora sloučeného časopisu pro mládež. Jmenováním Karla Bureše bylo sledováno, aby nový týdeník s paradoxním názvem (není-li nám cizí historie čs. dětského hnutí) „*Junáci, vpřed!*“ dobře plnil úlohu jednoho z manipulačních prostředků dětí a mládeže. Bylo proto třeba, aby se v tiráži tohoto nového časopisu objevilo alespoň jedno ze jmen osvědčených redaktorů dvou největších časopisů předúnorových. Od práce ve sloučeném časopisu byl

jeho počátku fakticky vedla úplně jiná osoba. On sám v té době redigoval sportovní časopis *RUCH*. Karel Bureš byl člověk, jemuž nečistá manipulace a zrada nebyly cizí, navíc, což ještě shledáme, v nich nacházel uspokojení.

Dr. Karel Bureš, vedený u StB v době jeho agenturní činnosti ve skupině dr. Průchy pod zkratkou **Iv** a číslem **6034**, byl jedním z velmi malého množství novinářů, kterým umožňoval komunistický režim v padesátých letech vyjíždět na časté a pravidelné cesty na Západ. Rozsáhlé byly také jeho kontakty s našimi vrcholovými sportovci, jejichž delegace na různá mezinárodní utkání doprovázel. Nepochybně jako informátor StB. Bez zajímavosti v této souvislosti není údajná Burešova účast na prozrazeném úmyslu čs. hokejové reprezentace a jejím plánovaném odchodu do exilu. Tento výlučný život, kterého se mu od komunistického režimu dostávalo, splácel Bureš zradou a podlostí na lidech, jimž se do očí stavěl jako přítel a soupevník!

Bylo už řečeno, že dr. Karel Průcha se s Burešem stýkal, nikoliv proto, aby o jeho osobu rozšířil svou skautskou skupinu, ale z důvodů své dlouholeté profese. Byl tělocvikářem s hlubokým zájmem o teorii a praxi tělesné výchovy a sportu. A právě zahraniční časopisy a literatura popisující nové, zajímavé směry tohoto oboru, které ze svých cest Karel Bureš vozil a půjčoval, byly hlavním pojítkem jejich vztahů. Pravdě v žádném případě neodpovídá, což dokázalo rehabilitační řízení s Průchovou skupinou v polovině šedesátých let, osobní svědectví obžalovaných a nejnověji archivní materiály, jak se ještě přesvědčíme, Burešovo vyličení jeho napojení na skupinu dr. Průchy, jak je popsal panu Jiřímu Polákovi do jeho knihy „Poselství žlutého kvítku“, vydané v roce 2003 nakladatelstvím Olympia. Konec konců, právě tato část zmíněné knihy, zcela postavená na Burešově účelovém vyličení své osoby a konání, ji oslabuje a znevěrohodňuje jako celek!

Kapitán StB Josef Kokta, původní Burešův řídicí orgán, vypověděl Inspekci ministra vnitra v srpnu 1965, chvíli před otevřením rehabilitačního řízení s Průchovou skupinou toto: „Na akci *JUNÁK* jsem osobně nepracoval. Tento případ zpracovával s. Arazim a jeho náčelníkem byl v té době s. Irovský, který celou akci řídil. Do dané akce jsem se dostal tím, že jsem měl jako

spolupracovníka dr. Bureše, který mi někdy v roce 1950 začal nosit zprávy týkající se nepřátelské činnosti dr. Průchy, které jsem předával na příslušný referát mládeže, kde jsem i já tehdy pracoval. Vzhledem k tomu, že z uvedených zpráv od Bureše bylo patrné, že Průcha má mít kolem sebe skupinu skautů, se kterými připravoval obnovení organizace SKAUT po jimi očekávaném zvratu, začala se celá věc rozpracovávat, a to právě dělal s. Arazim a s. Irovský...“

31. října 1950 je referátem 55 (mládež) podán veliteli 4. oddělení StB „Návrh plánu činné patrnosti“. Byl nazván „**Případ profesor Průcha**“. Je sestaven z několika hlášení agenta StB Karla Bureše. Z „Návrhu plánu činné patrnosti“ je zřejmé, že v době jeho podání neznal Bureš jiného skautského činovníka pohybujícího se kolem Dr. Průchy kromě Ivana Mikšoviče. Do svých hlášení pro StB uváděl osoby, jejichž jména možná od Průchy zaslechl a jimž tím způsobil nepříjemnosti nebo i něco horšího, které však neměly s případem Průchovy skupiny žádnou souvislost. Od samého počátku otevření „Případu profesora Průchy“ bylo hlavním cílem StB vyprovokovat dr. Průchu pomocí agenta Bureše a dalších, k sepsání zprávy, **MEMORANDA** o činnosti a záměrech jeho skupiny. Text Memoranda měl také vyjádřit souhlas s aktivitami čs. politické emigrace. Bureš přesvědčoval dr. Průchu, že Memorandum dostane bezpečně za hranice a naváže tak kontakt s čs. exilem. Konkrétně s představitelem bývalé národně socialistické strany Petrem Zenklem. Rukou psaná poznámka na zmíněném plánu, pocházející patrně od náčelníka StB Ladislava Irovského, vypovídá o tom, jak malou povědomost měla zatím StB o činnosti Průchovy skupiny: „...*Souhlasím! Vyžádat si od Průchy memorandum, které chce odeslat do zahraničí. Pak žádat zprávu o složení skupiny, o jejich možnostech k získání přehledu o skutečném stavu věcí...*“

Z následného hlášení agenta Iv 6034, tedy Karla Bureše, ze dne 26. října 1950 je dobře vidět, jakým způsobem byl dr. Průcha přesvědčován k tomu, aby napsal představitelům čs. politického exilu zprávu o činnosti své skupiny a vyjádřil v ní podporu jeho snahám. Je z něho také zřejmé, že se mu do toho dvakrát nechtělo:

„...Na námitky Iv, zda bude později jejich ilegální práce uznána, když o ni vedení československé emigrace ničeho neví a není o ní do zahraničí informováno, Průcha odpověděl: Věc naše je naprosto pevná a solidní. Neměj pochybnosti. Podívej se, skautské hnutí, které se na západě tak mocně rozvíjí, nemůže uniknout pozornosti emigrace, z toho logicky vychází, že skauting bude i u nás největší a nejsilnější organizací. To nepochybně uzná každá demokratická politická strana. Pokud se ptáš na majetek ČSM, tak s tím to bude stejné jako s existencí tohoto Svazu. Nebude prostě existovat. Pokud jde o zahraničí, to pak nebude o věcech domácích rozhodovat. Správně to řekl Zenkl z Ameriky, že rozhodovat budeme my, doma, oni že se nevrátí jako nějací osvoboditelé. Co si tu sami nepřipravíme, to za nás nikdo neudělá. Styk s emigrací by tedy nebyl na škodu věci, ale není nejdůležitější.

Na dotaz Iv bude-li v převratových dnech třeba bojovat, odpověděl Průcha: I na to jsme mysleli. To je však úkolem pražského oblastního velitele. Kdyby došlo k bojům, do toho žádná mládež nepůjde. To obstarají muži, bývalí roveři, rádcové a vůdcové oddílů.

Průcha Iv slíbil vypracovat do příští schůzky memorandum, které by vhodná osoba předala zástupcům politické emigrace...“

Další hlášení agenta dr. Karla Bureše jeho řídicímu orgánu pochází ze 7. prosince 1950. Obsah hlášení ukazuje, že Bureš Průchovu důvěru opravdu měl, dále na to, jak ji uměl upevňovat a vedle toho signalizuje také brzký příchod druhého agenta, který se vedle něj zapojí do provokační hry:

„...Dne 6. 12. 1950 navštívil Iv dr. Průchu, aby splnil úkol námi mu uložený. Průcha jej přátelsky uvítal a uvedl do pokoje a vyptával se, co je nového. Iv odpověděl, že je pořád něco nového, například, že dostal právě dopis z Ameriky od starého známého, který mu líčí život v USA. Je tam skvěle, a proto vzal Iv dopis s sebou, aby přečetl z něho některé úryvky, kde Američan, bývalý voják, vychvaluje život v USA. Průcha byl tímto dopisem zaujat a velmi nadšen a prohlásil, že tihle lidé přece nemohou prohrát válku, že to musí být pro Iv jasné. Prohlásil, že ti se budou být jako

lvi. Pak vyprávěl o Trumanově projevu a o tom, že oni už, Truman a Bradley, Atleeho přesvědčí, že shodit atomovku je naprosto nutné, a že řeči o humanitě jsou nesmysly.

Iv po tomto úvodu přichází k věci: „Podívej, chci Tě požádat o malou kamarádkou službu. Jde o to, abych splnil přání svého anglického přítele, kterému jsem zavázán. Je to známý anglický tenista Oliff, možná, že to jméno znáš, vydává světoznámé žebříčky světových tenistů. Já se s ním znám ještě z doby před válkou, kdy u nás hrával a nyní, když jsem byl v Anglii, velmi jsme se sblížili. On tam byl stále se mnou a prokázal mi tam mnoho dobrého. Teď se mi naskytla příležitost něčím se mu odplatit. Přijel totiž do Prahy, ne sám, ale s dalším anglickým tenistou. Tento pán, jméno jsem zapomněl, ale mám je u nás v tenisovém ústředí, je předsedou britského sboru tenisových rozhodčích. V tenisu nemáme mezinárodní sbor rozhodčích, jako v jiných sportech. Tento pán přišel na užitečnou myšlenku, že by se mohl takový sbor založit. Zaslal dopisy všem tenisovým asociacím, získal pro to Oliffa a spolu s ním se vydali na cestu po světě, aby získali půdu pro svou myšlenku a domluvili se s činovníky národních asociací. Vzali to přes Belgii, Holandsko, Norsko, Dánsko a na cestě do Švýcarska se chtěli zastavit také u nás, jenže dostali jen průjezdní vízum, takže nesměli opustit anglickou exotériální půdu a směli tu být jen do nejbližšího odletu letadla do Curychu. Směli vlézt do anglického auta a jet na anglické vyslanectví, víc nic. Odtud mě Oliff hned zavola. To víš, že jsem tam spěchal co nejrychleji. Byl rád, že mne viděl a představil mě svému příteli. Byl s nimi ještě jeden Čech, kterého jsem neznal, a který je dobrý přítel toho předsedy rozhodčích. Ten rozhodčí, sakra na jméno si nemohu vzpomenout, je takový starší milý pán s doutníčkem, moc toho nenamluvil, oni jsou zdrženliví, ale velmi pozorně sledoval naši rozmluvu s Oliffem a byl spokojen. Nakonec mě požádal prostřednictvím Oliffa o přátelskou službu, a proto jsem vlastně u tebe. (Průcha velmi pozorně naslouchá.) On totiž ten starý Angličan je také skautem, pracuje v britském skautingu, Oliff také a ten již z dřívějška věděl, že já jsem také pracoval v časopise pro mládež a že jsem měl ke skautům blízko. Proto se na mne obrátil, oni totiž chystají nějakou ročenku světového skautingu, má to být světové dílo a pro tuto

ročenku shánějí data o skautingu a jeho historii ve všech zemích. Řekl jsem jim, že sám skoro nic nevím, že lituji, že jim nemohu vyhovět, ale že mám dobrého známého, který by jim mohl vyhovět. Myslel jsem při tom na tebe. Oliff řekl, že se tím nemusím sám obtěžovat, že nyní stejně spěchají k letadlu a že to za mně vyřídí jejich známý, kterého mně představili a který je zadobře s tím rozhodčím a ten že by došel k tobě. Já jsem ho neznal, viděl jsem ho poprvé. Je velký asi jako já, snad o nějaké číslo menší, černovlasý a má knírek. Myslím také, že má pravou ruku trochu kratší, nevím to jistě, ale tak se mi to zdálo, jak držel aktovku. Na to Průcha odpověděl: „Ale jo, ať přijde. A co bude chtít vědět?“ Iv: „Já přesně nevím co všechno, já jsem pak už s nimi nemohl o podrobnostech mluvit, neboť by zmeškali letadlo, ale bude chtít asi data o počtu skautů v republice dříve, o stavu středisek a takové věci.“ Průcha: „No, to já mu dám dohromady. Kdy přijde?“ Iv: „Abych se ti přiznal, ono je to už asi měsíc, ale já jsem si to dal za hlavu, měl jsem hodně jiných věcí a ten Navrátil, tak se jmenuje, mne nedávno volal, zdali už jsem mu to sjednal s tebou, tak jsme musel zajít k tobě, on bude zase zítra nebo pozítří volat.“ Průcha: „Navrátil? To je nepříjemné jméno. Na to mám špatné vzpomínky. Dal jsi mu moje číslo?“ Iv: „Ne, ale jak bude volat, tak mu je řeknu. On si tě zavolá a ty budeš tak laskav a dáš mu potřebné informace. Jsem tím povinován Oliffovi, tak to děláš tak trochu pro mne.“ Průcha: „Ale to je samozřejmé, ať přijde (pozn.: Iv. si náhle vzpomněl: „Ten rozhodčí se jmenuje Herbert Edwards, president australské asociace rozhodčích, přítel Navrátilův“).

Průcha pak nechtěl Iv od sebe pustit a ukazoval mu rukopisy svých knih o tělovýchově, které má připraveny k tisku po zvratu režimu. Iv se pak ptal ještě, zná-li Dr. Gargelu, také profesora tělovýchovy, kterého Iv zná ještě z doby před válkou z Melantricha (nyní jej totiž Gargela k sobě pozval a chtěl by spolupracovat s Ruchem), Průcha sdělil, že Gargelu velmi dobře zná a že s ním přerušil styky. Prý zblblnul a dělá komunistu. Po revoluci začal v Praze dělat kariéru. Byl na ministerstvu školství v sekci „C“ a byl předsedou tělovýchovné komise nár. soc. strany. V té době byl Průcha místopředsedou komise a měl za něho ve straně těžké boje. Průcha jej ve straně hájil přesto, že už tenkrát nebyl oblíben a měl

neprátele, pretože koketoval s Rudým právom a Mladou frontou. On si to prosté žehlil všude. Privedl do komise Klingera a to je padouch, o ktorém Iv jistě slyšel. Po únoru Gargelu vyhodili a on se nervově zhroutil, pak se z toho sebral, začal být takový nemluvný a pak když k němu přišla ilegální spojka a vyzvala ho ke spolupráci, tak se ukázalo, že se s ním nedá počítat. Spojka mu nabídla místo přednosty na ministerstvu, až to rupne, ale s podmínkou, že není členem KSČ, a on prohlásil, že je a tím to padlo, protože žádný bývalý člen KSČ nebude moci být jednou přednostou. Tak se s ním Průcha rozešel a myslí si, že on byl docela rád. Tím rozhovor mezi Iv a Průchou skončil.“

Dikce výše uvedené agenturní zprávy nebo alespoň její velké části navozují dojem, že byla řídicímu orgánu diktována do stroje Karlem Burešem a nebo jím přímo napsána. Dá se v ní rozpoznat nejen reportážní styl, má logický slovosled a nejsou v ní obvyklé hrubé prohřešky proti pravopisu, běžné u výsledkových protokolů a nebo v prepisech hlášení agentů, vyhotovovaných vyšetřovateli StB. Navíc je ze zprávy cítit radost nad tím, jak se agentovi podařilo Karla Průchu převést, zmást, oklamat. Obvyklý styl, jakým byly psány zprávy vyšetřovateli StB či řídicími orgány agentů připomínají naopak poznámky na konci zmíněného agenturního hlášení: „...Průcha se m. j. vyptával, zda Iv odeslal resoluci vedoucím čs. zahraniční emigrace a chtěl vědět podrobnosti, jakým způsobem ji odeslal. Iv mu sdělil, že resoluci poslal po jedné ženě, která jela do Ameriky... Podle rozmluvy Průchy o Gargelovi, kde uvádí, že za tímto poslal ilegální spojku, se domníváme, že činnost Průchy bude nabývat většího rozsahu, než je samotná skupina Junáka. Bylo by možné prostřednictvím našeho Iv požádat Průchu, aby prověřil některé vyakčňené funkcionáře Sokola. Takto bychom mohli získat poznatky, na kolik je činná sokolská ilegalita...“

13. prosince 1950 přichází poprvé do bytu dr. Karla Průchy muž představující se jménem Navrátil. Popsaný a ohlašovaný Burešem při schůzce 6. 12. 1950. Byl to agent StB řízený kpt. Irovským. Ve styku s orgány StB se pro něj užívalo označení **Av** s číslem **6081**.

Vyhodnocená agenturní zpráva z 15. 12. 1950 o tomto setkání říká: „...Av byl Průchou srdečně přijat a měl jeho naprostou důvěru, což sám Průcha zdůraznil. Hovořili spolu o materiálu pro ročenku mezinárodního skautingu, na což Průcha uvedl, že přehled o situaci čsl. skautingu nemá dosud vypracovaný. Av dal Průchovi 14denní lhůtu a řekl, že Edwards by měl rád tuto věc pro svého přítele Wilsona, ředitele mezinárodní skautské kanceláře. Průcha Av rovněž sdělil, že byl v únoru 1949 zatčen bezpečnostními orgány, v té době že mu byl doručen lístek od Wilsona, byla mu zabavena korespondence a byl asi tři dny vyslýchán. Protože však vyslýchající nebyl komunista, dopadlo to s ním dobře... Na otázku Av, zda zná Průcha někoho osobně z emigrace, konkrétně Ripku, uvedl, že Ripku zná moc dobře a před nedávnem mu posílal „určité upozornění“, což blíže nevysvětlil. V rozhovoru o mezinárodní situaci Průcha prohlásil, že otázka konfliktu a osvobození ČSR z komunistického područí je otázkou času. Bylo by prý omylem soustředit veškerou pozornost na Dálný východ, neboť v Evropě je těžiště budoucího dění a Evropa sama je ve smrtelném nebezpečí... V rozhovoru o skautingu náš Av uvedl, že ke zprávě pro ročenku by byl velmi vhodný plán současné ilegální organizace skautingu v celé ČSR. Tento plán, že by šel na patřičná místa. Průcha na to odpověděl, že tento plán byl již do zahraničí poslán. Do tohoto, že nejsou vůbec zapojeni mladí skauti, jen starší skautští pracovníci, protože s mladými hochy mají smutné zkušenosti z doby protektorátu. Velmi často prý vyrazovali důležité věci, ač ne ve zlém úmyslu. Průcha řekl, že nepokládá vnitrostátní ilegální organizování za tak významné, neboť vše závisí na akci ze zahraničí. Přitom Av zdůraznil, že právě proto musí být prováděno důkladné vnitrostátní ilegální organizování všech protikomunistických elementů, aby mohly přijímat a řídit se pokyny a instrukcemi naší emigrace, zahraničního skautingu, Sokola, zahraničních zpravodajských ústředí. Při tom Av podotkl, že v případě potřeby může Průchovi zprostředkovat odesílání zpráv a upozornění do zahraničí a v naléhavém případě může mít na eventuelní dotazy, instrukce a zprávy odpověď ze zahraničí během dvou až tří dnů a nabídl mu přímo tuto službu. Průcha odpověděl, že si ji dovolí v případě potřeby použít. Dále Av Průchovi

zdůraznil, že je nutné vystupovat vždy jako přítel lidové demokratického zřízení a nedávat zásadně najevo svůj odpor k němu. Av se zeptal Průchy, zda je členem strany, na což odpověděl záporně. Na to Av řekl Průchovi, že je to maličký nedostatek, že to však tak dalece nevadí a nadhodil mu, že u něho (Av) je to jediné členství v KSČ, které mu umožňuje pohybovat se poměrně jistě a volně bez zbytečného podezření a umožňuje mu rovněž cesty do ciziny, které z tohoto titulu podniká naprosto legálně a styky s cizinci jej nemohou naprosto kompromitovat. Tato skutečnost se Průchovi velice zamlouvala a řekl, že to práci Av jistě velmi usnadňuje, což Av potvrdil. Při odchodu od Průchy Av poznamenal, že přesto, že materiál o skautingu bude připraven až za 14 dnů, přijde příští týden v úterý nebo ve středu již s konkrétními požadavky a pokyny...“

Dnes nepochopitelnou důvěřivost Karla Průchy, kterou projevil už při prvním setkání k agentu Stb Av - Navrátilovi, můžeme poměřovat s téměř obecným rysem poúnorového čs. opozičního hnutí. Agentům StB se do ilegálních organizací pronikalo poměrně snadno, zvláště bylo-li zárukou jejich spolehlivosti slovo přítele či dobře známého člověka. Takovou záruku dal Průchovi v případě agenta StB Av - Navrátila Karel Bureš. Úspěšný a častý průnik do rezistenčních struktur zaznamenávali začátkem padesátých let také agenti StB vydávající se za emisary čs. exilu přicházející se Západu. V nejednom případě šlo o skutečné agenty západních rozvědek, kteří přišli do vlasti s určitým posláním, ale při dopadení se nechali převerbovat a plnili potom úkoly StB.

Agent Navrátil dostal po určité době spolupráce s dr. Průchou od kpt. StB Irovského pokyn (14. dubna 1951), aby se mu prokázal svou skutečnou totožností: „...Av bylo uloženo, aby při zájezdu na Moravu se ve vlaku představil svým pravým jménem a současně uvedl, že je syn generála Neumanna, který se toho času nachází v Londýně. Toto rozhodnutí že učinil z toho důvodu, neboť se přesvědčil o Průchově oddanosti ideálům demokracie. Požádá však Průchu, aby to nikomu ze skupiny zatím nesděloval, dokud nebude vhodná doba. Současně byl dán Av pokyn, aby se při jednání s Průchou a ostatními skautskými funkcionáři snažil zjistit, jakým

způsobem se Junáci zapojili do protistátní činnosti s přihlédnutím k pokynům, které vydalo junácké ústředí před dvěma roku. Toto zjištění, aby prostřednictvím Nebeského prodloužil i na Slovensko. Av uvedl, že se představí pravým jménem, že však má obavy, aby se jeho jméno nevyskytlo při procesu s těmito osobami. Av bude dále používán při rozpracování Průchovy skupiny. Av byly předány 3000,- Kčs k úhradě výloh, které jsou spojeny s cestou na Moravu... “

Účelem odtajnění agentova pravého jména Miroslav Neumann (narozen 14. února 1923) mu mělo, podle odhadů a rozborů StB, získat u Karla Průchy ještě větší důvěru. Trumfem mělo být sdělení, že je synem generála čs. armády, který žije od roku 1948 v emigraci.

Někteří ze skupiny skautských činovníků byli na rozdíl od Karla Průchy k Navrátilovi - Neumannovi přeci jen zdrženliví a opatrnější. Náčelník slovenského Junáka Stržinek například prohlédl, odmítl a označil jako možnou provokaci Neumannův požadavek o získání jmen a adres funkcionářů ÚV KSS. Stejně tak František Jandus nepřijal jeho návrh na zprostředkování zbraní pro činnost skautů v převratových dnech. Možná, že právě díky téhle opatrnosti se smyčka, kterou na skupinu Karla Průchy pletla StB prostřednictvím Neumanna a Bureše, nezatáhla v trestech nejvyšších...

V pasti uvízl nakonec jen dr. Karel Průcha. Podlehл Neumannovu vábení, stejně jako o pár měsíců dříve Burešovu a vypracoval Memorandum jímž informoval čs. politický exil o pokračujícím životě skautského hnutí ve vlasti. Vyslovil v něm také podporu a porozumění jeho usilování a činností. Memorandum s podpisem „Skautský duch“ předal Neumannovi. Ten jej, stejně jako před ním Bureš Průchovu práci podobného obsahu, odevzdal StB. Naplnil se tak, dokonce dvojnásobně plán, ke kterému StB cílila.

Ačkoliv Státní bezpečnost je ještě koncem května 1951 rozhodnuta dál pokračovat v rozkrývání činnosti Průchovy skupiny, tím je také úkolován její agent Neumann, náhle, 17. září téhož roku vypracovává a podepisuje kpt. StB Irovský podklad pro zatčení hlavních účastníků případu. Takový spěch připomíná plánované socialistické hospodářství, neblahé paměti, kterému se ne nadarmo

říkalo „záplatování“. Zřejmě bylo ve vyšších orgánech strany rozhodnuto, že v roce 1952 je třeba jednou provždy, děj se co děj, skoncovat se skauty a skautingem. Tak jako byly v letech předchozích veřejně přetřásány souzené případy vesnických boháčů - kulaků, podobně je na další rok, hned po skautech, naplánováno tažení proti posledním živnostníkům. Možná, že bychom tomuhle náhlému spěchu, nad nímž se dnes podivujeme a trochu jej ironizujeme, měli být vděční. Napadá nás to zvláště, známe-li pozadí velké hry, kterou StB s Průchovou skupinou skautských činovníků rozjela a neměla v úmyslu ji hned tak přestat hrát. Nedá se totiž vyloučit, že ona neodkladná potřeba „skautské záplaty“, kterou komunistický režim určil pro rok 1952 k vymývání mozku společnosti, uchránila obviněné opravdu od nejvyšších trestů.

19. 12. 1966, několik let po té, co se velká část odsouzených ze skupiny dr. Průchy vrátila po amnestii v květnu roku 1960 z vězení domů (Karel Průcha až v roce 1964), byl s nimi otevřen proces nový. Opravný a rehabilitační. U něho byly zcela zproštěny viny Ivan Mikšovič a František Reiser. O pár měsíců později (14. 3. 1967) byl v odvolacím řízení Nejvyšším soudem v Praze zproštěn viny také dr. Miloslav Stržinek. Karlu Průchovi a Františku Němcovi byl vyměřen opravný trest 2 roky. Miloslav Stržinek dostal jeden rok. František Jandus jeden a půl roku a Karel Grimm šest měsíců. Abychom výše uvedené tresty správně pochopili, je třeba je uvést na případu dr. Průchy. Tomu byl původní trest 15 let, k němuž byl odsouzen v roce 1952 a třináct let z nich odseděl, změněn na 2 roky. Tento vzorec lze uplatnit u všech odsouzených. Velká část trestů jim byla rehabilitována. Stále ještě komunistickým soudem.

Advokát dr. Rychetský, který v tomto opravném líčení obhajoval dr. Karla Průchu ve své řeči připomněl, že obžalovaným byla výše původních trestu vyměřena za činnost, kterou požadoval a provokoval orgán StB: „...*Nelze tedy toto obžalovaným přikládat k tíži, i když většinu provokačních požadavků odmítli. Je prokázáno, že činnost obviněných byla sledována roky, kdyby byla závažná, proč bylo třeba provokovat skupinu ke skutečně závažné činnosti. Provokací bylo více. Dr. B. (Bureš) stále provokoval, vybízel k politickým akcím, Neumann nabízel zbraně, žádal zprávy o*

funkcionářích KSS. Žaloba vinila nepřátelský poměr Karla Průchy až z Memoranda, které na žádost dr. B. (Bureše) vypracoval. Proč byl takový spěch se strany dr. B. (Bureše) s vypracováním Memoranda, aby o něm druzí nevěděli? ...“

V usnesení ve stejné věci konstatuje Krajský soud v Praze už 16. prosince 1965 po sběru výpovědí zainteresovaných osob, které byly zaneseny do zprávy Inspekce ministra vnitra toto: „...*Inspekce ministra vnitra vyloučila, že by dr. Tábořský s Bezpečností spolupracoval. Potvrdila však, že dr. Karel Bureš spolupracoval s orgány Bezpečnosti a že jeho prostřednictvím byla činnost skupiny kontrolována a že seznámil obviněného Průchu se spolupracovníkem Bezpečnosti Navrátelem - Neumannem, který pak převzal od něho Memorandum určené pro zahraničí. Zpráva ovšem tvrdí, že oba tito spolupracovníci Bezpečnosti nevystupovali ve styku s obviněnými aktivně a k trestné činnosti je neprovokovali. Soud ovšem dospěl k závěru, že lze uvěřit tvrzení odsouzených, že činnost alespoň z části vyprovokována byla...*“

Dva nejdůležitější svědci opravného procesu konaného ve druhé polovině šedesátých let, Karel Bureš a Miroslav Neumann, se nikdy k žádnému líčení tohoto soudu nedostavili! Ačkoliv k tomu byli několikrát vyzváni. Ve zvláštní příloze protokolu je tato poznámka: „*Svědka dr. Karel Bureš se nedostavil. Doporučení vykázano složenkou ze dne 11. 7. 1966. Doručení provedl sám předseda senátu dne 11. 7. 1966.*“ Líčení muselo být na základě této skutečnosti odročeno. V usnesení se konstatuje, že „*bude proveden výslech svědka dr. Bureše při hlavním líčení s tím, že bude ministr vnitra požádán o vyjádření, zda zprošťuje tohoto svědka povinnosti zachovávat mlčenlivost v potřebném rozsahu.*“

Svědka dr. Karel Bureš stejně jako Neumann se nedostavili ani potom. StB dobře věděla koho je třeba uchránit svědeckých výpovědí zvláště u takových opravných soudů jako byl Průchův a jeho druhů. V té době byla ještě velmi mocná a mohla si dovolit mnohé neumožnit. Zakázat konfrontaci svých agentů s jejich oběťmi a se soudem - bylo pro ni to nejmenší.

Dr. Karel Bureš je v již jednou vzpomínané knize Jiřího Poláka „Poselství žlutého kvítka“ představován čtenářům jako inteligentní, vzdělaný a v mnoha směrech úspěšný novinář. Svou

spolupráci se Státní bezpečností odůvodňuje v knize vírou v myšlenku komunismu. Jeho inteligence a vzdělání mu však nezabránilo v tom, aby pro člověka, který mu věřil, nesplétal vědomě svými intrikami oprátku. A jeho víra v komunistické ideály? Ani ta Bureše nepřiměla k tomu, aby přišel za Karlem Průchou a řekl: „*Omlouvám se.*“ Nebylo totiž možné, aby Bureš nenahlédl to, že šlo stále ještě o soud zcela pod kontrolou komunistické strany, tedy soud jeho víry, abychom byli přesní, který zcela přehodnotil původní rozsudky a konstatoval jeho vinu na nich!

Svým obětím se Bureš nedokázal omluvit, podívat do očí ani po roce 1989. Měl k tomu dostatek příležitostí. Karel Průcha žil ještě v roce 1992.

Zcela správně Burešovu osobnost vyhodnotil jeho někdejší spolupracovník Jaroslav Foglar. Když byla na jaře 1968 po dvaceti letech obnovována skautská organizace, sešlo se za tím účelem v budově tehdejšího ÚV ČSM několik skautských činovníků. Byl mezi nimi také dr. Karel Průcha a Jaroslav Foglar. Neviděli se dlouhých dvacet let. V jednu chvíli se otočil Foglar k Průchovi a řekl: „*Prosím tě, jak jste mohli naletět tomu zmetkovi Burešovi?*“ Průcha pokrčil rameny a odpověděl: „*No, vidíš, stalo se.*“

Státní bezpečnost nepustila dr. Karla Průchu ze svého hledáčku ani ve výkonu trestu. Její agenti, vesměs z řad odsouzených politických vězňů, podávali o Průchových názorech, postojích i kontaktech pravidelné zprávy.

Jeden z prvních dochovaných odkazů na agenturní zprávy zabývající se Průchovými aktivitami ve vězení pochází sice z roku 1961, ale týká se období let 1954–1958. Byl nalezen v osobním svazku dr. Karla Průchy uloženém v Archivu ministerstva vnitra.

Ve zprávě se říká, že: „...agent „Pavel“ předal na okresní oddělení ministerstva vnitra v Písku písemné vyhotovení směrnic a činností Junáka, tak jak byly vypracovány a schváleny ve věznici Bytíz odsouzenými dr. Karlem Průchou a profesorem Františkem Němcem. Agent „Pavel“ zprostředkovával v průběhu svého trestu jak Průchovi tak i Němcovi písemný styk s jejich rodinami prostřednictvím jistého Ladislava Stárka, učitele z Písku, který v

Nápravně pracovním táboře Bytíz působil jako civilní zaměstnanec ve skladu střeliva. Styk se Stárkou prováděl a udržoval jen agent „Pavel“. Průcha s ním vůbec do styku nepřišel a nezná jej. František Němec však Stárka zná, což je vidno z pozdravu, který mu v roce 1961 po agentu „Pavlovi“ poslal.

Mimo soukromých pozdravů rodinám Průchy a Němce předával agent „Pavel“ Stárkovi i část vzpomínaných směrnic a činností Junáka. Tyto materiály měl Stárek ukrýt na chatě svého známého v Zátaví u Písku. Tuto okolnost sdělil Stárek agentu „Pavlovi“ v roce 1958. Agent „Pavel“ přišel do osobního styku s Němcem opět po návratu z vězení v roce 1961. Tehdy byl Němce osobně navštívit ve Špindlerově mlýně. Po návratu do Písku vyřizoval agent „Pavel“ od Němce pozdravy Stárkovi a Grimmovi...“

U tohoto popisu činnosti agenta „Pavla“ se v Průchově svazku nacházelo šest stránek strojopisu, které mají název „Poznámky“. Jsou datovány do června roku 1954. V horním okraji první strany je rukou poznačeno takovéto vysvětlení: „*Ilegální směrnice org. Junák, vypracované ve věznici dr. Průchou + prof. Němcem*“. Není známo kdo „Poznámky“ přepsal na stroji. Jen těžko lze totiž uvěřit tomu, že v podobě v jaké se zachovaly, šly také tajně ven z lágru cestou přes agenta „Pavla“ na civilistu Stárka. Nelze vyloučit, že je přepsal sám Stárka, ale totéž mohli učinit pracovníci StB po té, co je díky „Pavlovi“ získali. Nemáme také zatím žádnou povědomost o tom, kdy se „Pavel“ stal spolupracovníkem StB ani to, jaké je jeho skutečné jméno. Stejně tak nejsou známé osudy Ladislava Stárka.

Agenti StB hráli, jak jsme si ukázali na případě dr. Karla Průchy a jeho spolupracovníků, významnou úlohu. Jejich provokační činnost zapracovaná do obžaloby měla ve svém výsledku rozhodující vliv na výši trestů celé Průchovy skupiny!

Byl to také obsah zpráv agentů spolupracujících s vězeňskými orgány, který nepochybně ovlivňoval rozhodování o tom, zda-li má být dr. Karel Průcha propuštěn na amnestii v roce 1960 spolu s většinou tehdejších politických vězňů. Zprávy byly vyhodnoceny tak, že Karel Průcha není ani po téměř deseti letech strávených ve věznicích a pracovních táborech poučen, napraven natož pře-

vychován. Propuštění člověka, který podle výpovědi agentů zastává a trvá na svých nepřátelských, protikomunistických postojích, nepřicházelo v úvahu.

Agenta „Karola“, patrně jednoho z nejbližších Průchových spolupovězňů, řídil v leopoldovské věznici nadporučík Holák. Od „Karola“ se mu dostávalo pravidelných zpráv o názorech, náladách a pocitech dr. Karla Průchy.

Agenturní zpráva číslo 70 například říká: „*Dostávám se do velmi blízkého kontaktu s odsouzeným Karlem Průchou... bylo by velkou chybou a škodou, kdybyste neopatrným způsobem dali najevo, že o jeho názorech víte... Domnívám se, že mám jeho důvěru v kapse. Vše, co řekl, bylo řečeno jen před mou osobou. Dne 10. IV. 1962 hovoří (Karel Průcha) toto: „Dnes se vrací velvyslanec Spojených států Thomson, po dvanáctidenních poradách s Kennedym v USA zpět do Moskvy. Taková nepatrná zprávička v novinách mě stačí, abych věděl, jaká bije. Je docela pravděpodobné, že právě tyto okolnosti budou hrát v budoucích dnech rozhodující úlohu. Je jasné, že veze s sebou do Moskvy ultimativní požadavky. Bud' se Sověti podrobí, anebo ne. Potom se půjde docela jinou linií – z pozice síly. Americe nic jiného nezbyvá a my na to čekáme.“*

Dne 13. IV. 1962 mě odsouzený Průcha řekl, že právě dnes na Konopě (pozn.: pracoviště ve věznici Leopoldov) mluvil s jedním odsouzeným, myslím, že jeho jméno je Graubner, jehož švagr je význačný slovenský malíř a má spoustu všelijakých řádů. Ten se jej, spolu s Graubnerovou sestrou, snaží dostat z kriminálu. Tento Graubner měl mít dvouhodinový rozhovor s bratislavským prokurátorem, který mu řekl, že během roku dojde k dalšímu snižování trestů, zvláště starých. Při té příležitosti vyslovil Průcha svůj názor, že Slovensko je o mnoho solidárnější v takovýchto ale i jiných záležitostech, že je to tak malý stát, kde je jeden s druhým vlastně spřízněný, a tak tu vládne jedna sekta a po druhé zase jiná a vzájemně si pomáhají. My Češi jsme na tom hůř, nejen že si nepomáháme, ale koukáme, jak druhého co nejvíce poškodit. Nakonec Průcha řekl, že v říjnu t. r. dojde ke sjezdu KSČ, kde se musí říct jasné slovo, co s námi. Řekl, že má potvrzené, že bývalý ministr vnitra Barák si ukládal peníze ve Švýcarsku. To je podle něj

velmi důležitá zpráva, z které je možné logicky usoudit, že vývoj v zemi je na dobré cestě, o čemž prý stále hovoří. Totiž nejvyšší představitelé nevěří tomuto režimu, a to není maličkost. Barák, podle Průchy nebyl obyčejný člověk, ten sahal po prezidentském křesle.

Dne 15. IV. 1962 mě sdělil odsouzený Průcha svůj názor na vývoj situace ve Francii, kde je to, podle něho, nyní v naprostém pořádku. Moc uchopila suverénně pravice. To není nic divného, protože jednou je zde u moci levice a po druhé zase krajní pravice. Na takovéto poměry je Francie zvyklá. Ovšem tentokrát má extrémní pravice významnou pozici. Je i proti de Gaulovi. Francie se značně vyčerpala válkou v Alžíru. Na druhé straně si Francie nemůže dovolit nechat Alžír náhodnému vývoji, zvláště, když se v něm interesují Sověti, kteří už tam vrazili značný kapitál. Víš, co by to pro Sověty znamenalo, uchytit se tam, zřídit zde takovou raketovou základnu jakou mají na Kubě. Proto není možné, aby Francie dala Alžíru naprostou samostatnost a je pochopitelné, že musí udržet v těchto sférách vliv. V rámci vývoje však musí dát Francouzi Alžíru jakousi větší formu samostatnosti a svobody, ovšem v rámci konfederace a závislosti na Francii. Proto velmi výhodně uzavřela Francie v Alžíru příměří, stáhla odtud vojsko, které potřebuje v Evropě, a funkci dozorčího orgánu svěřila policii, ta sice zastává požadavky Alžířanů, ovšem na druhé straně nebyla v odboji a nestřílela po francouzských vojácích. Konečně příměří je jen uměle vyvolané, neustále dochází k zásahům radikálního rázu (dochází k likvidaci politických špiček, které mají levicové tendence, také tam zasahuje Salan se svojí organizací, ten je dobře domluvený s de Gaulem), aby tu totiž nebyly vytvořeny podmínky k revoluci. Proto ten neustálý rozruch... Poslední Průchova zpráva se týkala osudu Evropy, který se rozhodne za dva dny, ale tentokrát v Paříži, kde zasedá Evropská unie. Jedná se o přijetí jednoho z dvou návrhů: německého, který v podstatě znamená vytvoření spojených států evropských pod jednou vládou, po vzoru USA, nebo francouzského, který chce vytvořit alianci evropských států s vlastními vládami. V těchto dnech má být rozhodnuto, který z těchto návrhů bude realizovaný. Přijaté jsou státy: Západní Německo, Itálie, Francie, Anglie, státy Beneluxu, Finsko a v

posledních dnech jeví zájem i Švédsko, které je neutrální a to je na tom, podle Průchy, velmi zajímavé, dále Norsko a snad ještě další země. Nepřichází zatím v úvahu Frankovo Španělsko, které si značně uškodilo svou kolaborací s Hitlerem. Pravá i levá diktatura je stejně jen diktatura, říká Průcha. Tím vlastně dochází k definitivní integraci Evropy, a to jak politické tak hospodářské.

Průchovy styky tady jsou tyto: s odsouzenými Antonínem Kličkem, Františkem Krupkou, Františkem Vokálem, Jaroslavem Okrouhlým (propuštěný na amnestii) z Venezuely, Jiřím Hujteným, v poslední době velmi často hovoří s Josefem Antenem, který má mezi odsouzenými pověst „bonzáka“, a dále také s Bondym a Kleinem.

K situaci v zásobování u nás Průcha říká: „U nás už nemáme nic. Já se stále divím, jak to dokáží krásně maskovat, třeba s tím masem tady v kriminále, to je obdivuhodné, to se jim daří jedinečně, ale vždyť to všichni stejně víme z venku, že je kritický nedostatek všeho. Nevím, jak to půjde dál. Vypadá to, že to bude stále horší a horší. Je to logický důsledek bolševické vlády, naprosto neschopné řídit hospodářskou politiku.“

Odsouzený Průcha má poměrně velké organizační schopnosti a má také značnou dávku schopností získávat důvěru odsouzených. U zbytku politických požívá velké důvěry a výhod, ti ho dokonce podporují tabákem, cukrem a čajem a dívají se na něho jako na oběť Anderleho, místo, aby se na něho podívali jako na člověka, který se úmyslně vyhýbá práci, a proto je na Konopě. (Karol)

Opatrenie: Agenturní zpráva bude odstúpena na Ministersvo vnútra III. správe, 4. odbor, 3. oddelenie, ktoré má na menovaného v tunajšom útvaru dožadanie.

Poznačil: npor. Holák Ján

Poz. RO:

OKROUHLÝ Jaroslav, nar. 20. 7. 1923, Trebovetice okr. Hořice, povoláním tech. úředník, ods. podľa § 78 tr. zákona na dobu 14 rokov. Prepustený na slobodu v rámci amnestie prezidenta republiky dňa 10. V. 1962. Bydlisko si udal: Baně 306, okr. Zbraslav u Prahy.

Podobných zpráv lze najít ve spisu dr. Karla Průchy celou řadu. Navzdory tomu, že nelze nemít trvale na paměti osobní tragedie, které činnost agentů provázely, nemůžeme při četbě hlášení o Karlu Průchovi nepocítit i jisté procento obdivu k onomu neznámému „Karolovi“. Průchovy rozborů politické situace, hluboké a přesné analýzy společenských dějů, navíc vytvářené jen pomocí osobních zkušeností a občasných náhledů do Rudého práva, jediného zdroje informací, který byl ve vězení k dispozici, byly agentem „Karolem“ a dalšími podávány takovou formou, že možná měly v úmyslu působit na řídicí orgány StB jako osvětová mise, v horším případě jako hrozba. Rozhodně je v nich rozeznatelné určité procento škodolibosti...

Karel Průcha vychází z tohoto souboje mezi totalitní mocí a svobodným člověkem jako jednoznačný vítěz zasluhující úctu a uznání. Své postoje a názory si zachoval. Nezlomilo jej ani třináctileté vězení! I v komunistických kriminálech se o své názory dělil, vysvětloval je a obhajoval. Neustále se pokoušel upevňovat víru ve svobodnou budoucnost. Jistě tím vyztužoval i víru svoji, přes ni však, a to především, posiloval naděje mnohých. Naplnil přesně svá závěrečná slova jednoho z dopisů, které v roce 1951 předával agentovi StB Burešovi s tím, aby je převezl přes hranice do svobodného světa. Zůstaly všechny v dnes již zvolna se rozpadající zažloutlé obálce v jeho osobním spise, kam je dal uložit v roce 1951 vyšetřovatel StB Irovský.

Svému francouzskému příteli profesoru Bochetovi v závěru jednoho z dopisů, z nichž asi žádný nikdy nedošel svého adresáta, Karel Průcha píše: „...*Tisknu Vám drahý příteli ruku, pozdravuji všechny Vaše drahé, měl jsem s nimi tolik plánů, všechny známé z tělovýchovy i skautské pracovníky, pevně věřím, že brzy vše se v dobré obrátí. Váš oddaný, věrný a nezměnitelný K. P.*“

(IX.) *Po druhé...*

V roce 1968 se velká většina těch, kteří byli souzeni v souvislosti s případem skupiny dr. Karla Průchy dočkala významného politického uvolnění. V rámci tohoto nadějného procesu se jim také dostalo satisfakce v podobě obnovení skautské organizace. Pravda je, že Průchova skupina za ono nadšení, které v osmašedesátém roce propuklo nad oživeným skautským hnutím, zaplatila svým vězením daň nejvyšší.

Karel Průcha se na obnově skautingu v roce 1968 podílel už od prvních dnů toho pozoruhodného jara. Byl u většiny úvodních a mnohdy zásadních jednání, která vedla středisková rada pražských Psohlavců (přejmenovaná tehdy na Junácký klub Psohlavci) se zástupci ÚV ČSM. Karlu Průchovi byla u těchto porad prokazována úcta a pozornost jaké se v té době těšili skautští činovníci jeho pověsti a generace. Pečlivě a pozorně mu naslouchali nejen nejmladší z tehdejší skautské vůdcovské obce, soustředění v psohlaveckém středisku, ale také funkcionáři Svazu mládeže na straně druhé.

Dr. Karel Průcha se stal v obnoveném Junáku šéfredaktorem časopisu Skauting, který navazoval na tradice Vůdce a poválečného Činovníka. Byl členem Náčelnictva chlapeckého kmene a předsedou jeho výchovného odboru.

Skauting pod Průchovým redakčním vedením vyšel první v září 1968 (26. ročník).

Naposledy se jeho jméno objevuje v tíráži redakce v č. 5 (27. ročník) z května 1969 – viz otištěná obálka.

Od následujícího vydání je „odstaven“ a předsednictví redakce převzal od č. 6 doc. dr. Václav Břicháček.

Profesor František Němec se stejně jako dr. Průcha zapojil bezodkladně do nové skautské práce. Působil v onom převratovém čase ze sedmašedesátého na osmašedesátý rok ve Špindlerově mlýně jako promítač v místním kině. Když za ním první emisari Zikánových Psohlavců (pozn.: Josef Zikán - *Bobr*, vedoucí středisla, později velitel Pražské Svojíkovy oblasti Junáka a skautský novinář) přijeli, vypadalo jednání s Františkem Němcem tak, že dokončení filmové produkce bylo toho dne ve Špindlerově mlýně vážně ohroženo. „*Tak jedeme skautovat, hurá na Prahu*“, řekl tenkrát...

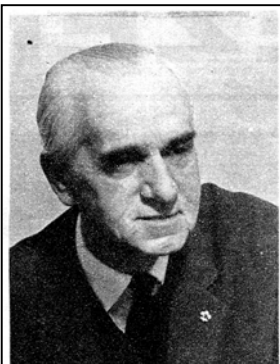
Své místo si našel vedle náčelníka dr. Plajnera jako jeho tajemník. Pověstná houževnatost a vytrvalost Františka Němce se osvědčily i v době druhé obnovy československého skautingu. Ministerstvo vnitra se tenkrát příliš nemělo ke schválení stanov Junáka. Svými požadavky na změny a úpravy stanov vytvářelo nejrůznější obstrukce. Příchod okupačních vojsk v srpnu 1968 naděje na brzké vyřízení této záležitosti ještě více zkomplikoval a oddálil. František Němec však dosáhl ve své tajemnické funkci vítězství, z něhož by se mohli poučit dnešní elévové lobbingu. Stanovy Junáka byly schváleny v polovině listopadu 1968 a nespornou zásluhu na tom má právě František Němec. Následkem toho se mohl konat netrpělivě očekávaný III. sněm Junáka.

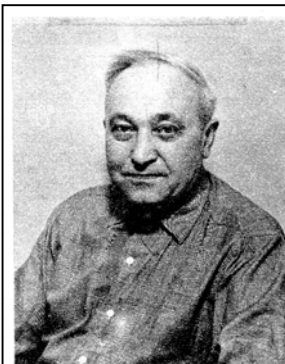
Redaktor Ivan Mikšovič jako tiskový zpravodaj vydává od jara roku 1968 první periodickou tiskovinu obnoveného Junáka, vnitřní zpravodaj JUNÁK HLÁSÍ.

Karel Grimm se zapojil do nové skautské práce v Lesních školách a Ivan Mikšovič se stal tiskovým zpravodajem Junáka a tím, co se dnes nazývá tiskový mluvčí. V Náčelnictvu chlapeckého kmene Junáka sloužil hnutí v letech 1968–1970 také František Jandus a „patronoval“ i své původní, znovuobnovené skautské středislo v Praze 6 na Bílé Hoře. Dr. Miloslav Stržinek se stal mí-

stonáčetníkem Československého Junáka. Ke skautské činnosti se vrátil rovněž profesor Jaroslav Tomsa.

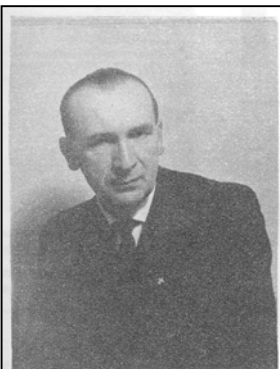

FRANTIŠEK JANDUS (63 let). Skautuje půl století. „Nezapomenu na den svatého Václava v roce 1951. To přišli ke mně od bezpečnosti: Vy jste pan Jandus? Tak půjdete s námi.“

KAREL PRŮCHA (60 let). V organizaci je středoškolský profesor dr. Karel Průcha od roku 1920. K tomu nejhezčímu (bylo toho mnohem víc) patří pochod 20 tisíc skautů Prahou v roce 1945.

V únorovém vydání SKAUTA-JUNÁKA (č. 11-12) z r. 1969 (31. ročník) bylo představeno složení nového Náčelnictva Českého Junáka (chlapeckého kmene) zvoleného na III. sněmu, který se konal v Praze v Obecním domě 23.–24. 11. 1968.

KAREL GRIM (49 let). Skautuje od roku 1930. Za nejsilnější skautský zážitek považuje dobu, kdy končil první lesní školu v roce 1945. To nadšení s jakým šli lesoškoláci do vedení oddílů.

Na III. sněmu Junáka byl zvolen místostarostou Ústřední rady František Němec. Členy Náčelnictva junáckého kmene se stali m. j. Karel Grimm, František Jandus, Karel Průcha a Jaroslav Tomsa. Miloslav Stržinec byl zvolen na III. sněmu Slovenského Junáka předsedou smírčí rady. Na sněmu, který se konal ve dnech 22.–24. 1. 12.

bratislavě
. Stržinec
n českým
em. Na

Ivan Oto Mikšovič (*2. 1. 1927) vyobrazený v knize (ilustrace M. Juna) (fotografie z archivu)

Portrét F. v kresbě ze 7. Vladimíra Pech

- ion -
Jan Mr. Zjout

Dobry' sita a modrou oblohu
Josef Fr. Simsa
místostarosta ČJ
Lajomník ČST.

Stal se členem Náčelnictva chlapeckého kmene Junáka a významnou osobností severočeského, libereckého skautingu.

Pokus o reformaci socialismu, k němuž u nás došlo v roce 1968, měl jepičí život. Pčinil se o to především srpnový vpád pti armád socialistických států. Roku 1970, po dvou letech života mezi naději a smrtí je československý skauting opět zrušen. Tentokrát se jeho likvidaci říká „integrace“. Skautská organizace Junák byla spojena, sjednocena s Pionýrem. Tak vznikla Pionýrská organizace SSM. A to všechno, žel, za vydatné pomoci a pčinění osob z vlastních, skautských řad! Byli to ti, pro než přeměna skautingu v dětskou komunistickou organizaci nepředstavovala, vzhledem k jejich vlastnímu marxistickému přesvědčení, žádný skličující problém. Naopak, v roce 1968 svým novým vstupem do Junáka přišli jen plnit dávný program KSČ na jeho úplné ovládnutí a zásadní změnu podoby. Že se jim tento záměr zdařil jen díky cizí ozbrojené moci, která protiprávně vstoupila na území jejich vlasti, je ani dost málo netrápilo. Potom zde byli soupevníci těchto prvních, ti, pro které příslušnost ke komunistické straně, snaha udržet osobní pozice byly silnější, než ideály skautingu. Tyto dvě vrstvy, jedna horší druhé, vstoupily aktivně do života Junáka po srpnové okupaci jako stranická skupina KSČ. Postupně, tak jak se ve státě upevňovaly

prosovětské pozice, sílil i vliv stranické skupiny v Junáku. Nakonec se i nejvyšší představitelé organizace staly poslušnými loutkami v jejich rukou. Neslavný konec života Junáka v roce 1970 má velmi trpkou chuť. Našel-li někdo v tom neblahém ukončení jeho činnosti inspiraci, pak to byli lidé měkké páteře, zvyklí žít na kolenou, lidé schopní pro kariéru převlékat kabáty, zapřít vlastní matku. Žádná z téměř dvacítky v roce 1970 likvidovaných dětských a mládežnických organizací nepoplivala své kořeny a historii, nezatížila tak tragicky svou budoucnost, jako to učinil Junák. Je to tím smutnější, že k tomu došlo nepochybnitelně ústy a řadou písemných prohlášení jeho nejvyšších představitelů, i když za jejich zády stála náukolovaná komunistická brigáda.

Dr. Karel Průcha byl podruhé ve svém životě odvolán z pozice šéfredaktora skautského metodického časopisu. Poprvé k tomu došlo bezprostředně po únoru 1948 na návrh akčního výboru Junáka. V červnu 1969 je zbaven téže funkce v časopise Skauting. Byl to nepochybně důsledek sílícího vlivu stranické skupiny KSČ. Ze zprávy komise pro junácký tisk z oné doby se říká: „...*Hlavní důvody k odvolání dr. Karla Průchy z funkce redaktora Skautingu spočívaly v nedostatečném ideovém zaměření časopisu, kde bylo velmi málo místa věnováno programovým a ideovým zásadám III. sněmu, ba naopak některá čísla vzbuzovala anglofilský dojem.*“

Závěrem této, pro český skauting a osobně dr. Průchu neradostné kapitoly, je třeba se zmínit i o tom, že 12. 5. 1969 byli zvláštním senátem Krajského soudu v Praze rehabilitováni i ti muži skupiny Karla Průchy, kterým byl roku 1967 vyměřen „jen“ zbytkový trest.

Faksimile dopisu starosty Junáka Antonína Suma, kterým Ústřední rada Junáka v červnu 1969 oznámila a „zdůvodnila“ odvolání K. Průchy z redakce Skautingu.

JUNÁK

ÚSTŘEDÍ SKAUTSKÉ VÝCHOVY

PRAHA 3-VINOHRADY, NÁM. V. I. ČAPÁJEVA č. 6 • TELEFON 727795 • SČS PRAHA I, č. II-4673-0

Vážený bratr

prof. dr. Karel P r ů c h a
místonačelník Junáka

P r a h a

Č. j.: 568 ÚR

Dne 30.6.1969

Věc:

Vážený bratře profesore,

s nelehkým srdcem Ti musím sdělit, že předsednictvo Ústřední rady na základě pověření pléna Ústřední rady a doporučení komise pro junácký tisk se rozhodlo navrhnout vedení Mladé fronty, vydavatelství Rady sdružení organizací dětí a mládeže navrhnout, abys byl odvolán z funkce šéfredaktora časopisu Skauting k datu po vzájemné dohodě s vedením Mladé fronty.

Důvody, které nás k tomuto rozhodnutí vedly jsou následující:

1/ podle zvážení a názoru komise pro junácký tisk, se kterým se po několika zevrubných jednáních ztotožnilo předsednictvo Ústřední rady, nevyvíjela se koncepce časopisu Skauting v duchu usnesení III. sněmu;

2/ podle řady připomínek, které byly tlumočeny členům Ústřední rady a jejího předsednictva především na krajských instruktážních schůzích před volbami do okresních a krajských rad Junáka, nesplňoval časopis Skauting volání činovníků oddílů a středisek, aby byl i skutečně aktivním pomocníkem při řešení výchovných, organizačních, hospodářských i společenských problémů, se kterými se hnutí setkávalo;

3/ řada článků, poznámek nebo i statí mohla vzbuzovat v neinformovaném čtenáři jistých duch jednostranného zaměření;

4/ v časopisu nebyly umísťovány - přes přání vedoucích činitelů Junáka - důležité články;

5/ vedení Mladé fronty opětovně upozorňovalo na nedostatek v řízení časopisu a na silně vzrůstající remiten-du /až 30%/;

6/ redakční kolektiv časopisu hrozil rozpadnutím a vydávání časopisu bylo ohroženo.

Přes tyto nedostatky, které mají svůj subjektivní i objektivní původ a charakter, Ti předsednictvo Ústřední rady, domníváme se i jménem celé junácké obce, děkuje za obrovskou práci a úsilí, které jsi při budování redakčního kolektivu a časopisu Skauting vynaložil.

Myšlenka junáctví, které jsi věnoval celý svůj život se i díky Tvé práci znovu pevně a široce ujala v řadách našich dětí, dospělých členů i dalších příznivců.

Chtěli bychom, aby Tvůj odchod z místa, které jsi v redakci Skautingu zastával, nebyl poznamenán pocity hořkosti, nýbrž objektivním poznáním nutnosti námi navrženého opatření a zájmy Junáka.

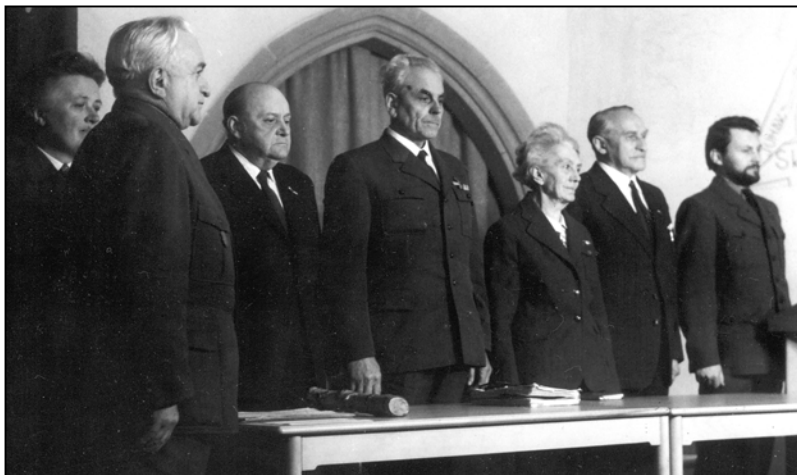
Rovněž bychom chtěli vyjádřit naději, že své obrovské životní a junácké zkušenosti, pro které si Tě všichni vážíme, včetně bezprostřední přimosti, budeš věnovat i nadále na stránkách našich časopisů rozvoji našeho hnutí.

Ještě jednou Ti děkujeme za veškerou práci a úsilí a přejeme Ti do další činnosti v našem hnutí mnoho úspěchů a osobního štěstí a zdraví.

Za Ústřední radu Junáka

A. Šku

Činovníci Junáka s náčelníkem br. dr. Rudolfem Plajnerem při zahájení skautské výstavy věnované památce A. B. Svojsíka v Roztokách u Prahy 14. června 1968. František Němec první zleva. (Foto z archivu Libuše Amlerové)

Snímek činovníků Junáka při otevření Junácké rezervace v Roztokách u Prahy 7. února 1970. František Němec ve druhé řadě uprostřed a vedle něj zprava František Jandus, Ivan Mikšovič první zprava. (Foto S. Balošský, z archivu L. Amlerové)

Po téměř dvaceti letech zaslal dr. Karlovi Průchovi někdejší starosta Junáka Antonín Sum „omluvný“ dopis za jeho „odstranění“ z redakce Skautingu v roce 1969. Zde je doslovný přepis originálu dopisu.

Praha, 23. 12. 88

Vážený bratře,

po odchodu našeho milého bratra Plajnera jsem retrospektivně uvažoval o věcech, o nichž jsem s ním mluvil ještě v poslední době před jeho odjezdem do Jilového, pokud to šlo.

Ted' teprve na to trochu myslím.

Probírali jsme také m. j. Tvoji významnou práci, zvláště přínos časopisu Činovník, který jsi redigoval. Přitom se mi vybavily některé události, které jsme museli pod silným tlakem času řešit: tedy bez náležitého klidu a možnosti dorozumění (jak jsem se vždy snažil), možná i podle nepřesných informací.

Je to sice již velmi dávno, ale nicméně – když už jsme na to s br. P. přišli – bych Tě prosil, abys přijal moji omluvu – a rovněž upřímný dík za Tvoji zásluhou práci a přání všeho dobrého v příštím roce.

S upřímným pozdravem A. Sum

(X.) ...Po třetí

Dr. Karlu Průchovi bylo v roce 1989, v době třetí obnovy českého skautingu 81 let. Toho samého nebylo dopřáno většině jeho spolubratrů, kteří spolu s ním tvořili společenství, jemuž StB dala název „**ilegální ústředí Junáka Průcha a spol.**“.

Karel Průcha se i přes svůj pokročilý věk zapojil do nové skautské práce, tak jak měl ve zvyku konat podvkrát v minulosti. Brzy shledal, že ústřední orgány Junáka obsazují stejné osoby, které se opakovaně podílely na jeho obou likvidacích r. 1948 i 1970. Nejen, že zvedal proti tomuto jevu hlas kde mohl, ale spolu s dalšími bratry vyvolal začátkem roku 1990 tzv. „Kulaté stoly Junáka“. Zde, za účasti několika názorových proudů v organizaci, mělo dojít ke shodě v řešení vnitřní situace. Žel, „Kulaté stoly Junáka“ nedošly svého cíle. Byly tehdejšími starostou Antonínem Sumem zrušeny. Došlo k tomu po té, co právě tyto „Kulaté stoly“, navzdo-

ry rozdílným pohledům a postojům jejich účastníků na historii českého skautingu posledních dvaceti let, vynesly téměř jednomyslný požadavek na odvolání Antonína Suma z přípravného výboru Junáka. Tento okamžik byl pro dr. Karla Průchu, měl málo známou skautskou přezdívku *Rolf*, zlomový. Vystoupil z Junáka a spolu s dalšími bratry sdílejícími stejné názory na podobu skautské organizace založil Svaz skautů a skautek České republiky, který chce navazovat na prvorepublikovou organizaci A. B. Svojsíka podobného názvu.

Dr. Karel Průcha ještě stačil roku 1991 zajet na Slovensko, kde se konala ustavující schůze vrcholného orgánu Slovenského skautingu a Českého Junáka. Přijel sem podat přihlášku svého Svazu

skautů a skautek Č. R. do této zastřešující organizace. Přihláška Průchova Svazu nebyla přijata, především proto, že v průvodním dopise přihlášky byl obsažen požadavek na očištění organizace Junák od exponentů komunistického režimu.

V témže roce přivítal Karel Průcha československé exilové skauty a skautky, kteří přijeli do staré vlasti oslavit své Exiloree, jemuž dali název Jitřenka.

Do posledních dnů svého života hájil původní hodnoty, smysl a poslání skautingu. Činil tak navzdory osočování a pomlouvání, kterého se mu dostávalo od těch, co měli na svých hlavách z pod uhlí slavně vyhrabaný skautský širák, ale z roztátého másla ostudy rybník.

Dr. Karel Průcha - *Rolf* zemřel uprostřed nejkrásnějšího skautského času, letních táborů. Bylo to 22. července 1991. Jeho stopa, kterou otiskl v českém skautingu je hluboká a zřetelná. Děkujeme za ni! Dá se dobře sledovat.

(Ilustrace M. Nováka
z knihy *Skauti na Otavě*)

pro zachariáš - Pedro
Jiří Zachariáš - Pedro

BRATR DR. KAREL PRŮCHA

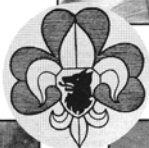
Nikdy skauting nezapřel a až do posledních chvil podle něj žil

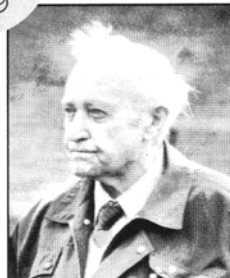
Br. Průcha v roce 1988 v Ženevě před Světovou skautskou kanceláří spolu s br. Milošem Miltnerem, bývalým náčelníkem čs. exilových skautů a skautek

Ještě jednou s br. Milošem Miltnerem tentokrát ale v Praze r. 1991

Br. Průcha přednáší v Potštejně na vlčácké lesní škole v roce 1969

Na „Jitřence“ vítá br. Průcha čs. exilové skauty (r. 1991)

Ve tváři stopy stáří, v srdci však věčné mládí měl

Odešel z našich řad ve věku 83 let. Děkujeme ti za přátelství a skutečnou bratrskou náklonnost

Rozvíčka na lesní škole v Potštejně pod vedením br. Průchy

Památku bratra Rolfa připomněl nezávislý skautský časopis ČIN (č. 3 z r. 1996).

Seznam archivních příloh Sborníku č. 4

Příloha č. 1 /z 31. 10. 1950/	81
- Návrh plánu „činné patnosti“ StB k případu dr. Karel Průcha (mikrofiše StB).	
Příloha č. 2 /z 7. 12. 1950/	83
- Zpráva StB o návštěvě agenta Iv-6034 u K. Průchy 6. 12. 1950 (mikrofiše StB).	
Příloha č. 3 /z 15. 12. 1950/	86
- Zpráva StB o návštěvě agenta Av-6081 u K. Průchy 13. 12. 1950 (mikrofiše StB).	
Příloha č. 4 /z 18. 12. 1950/	89
- Záznám StB o schůzce 18. 12. 1950 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).	
Příloha č. 5 /z 20. 12. 1950/	90
- Záznám StB o schůzce 19. 12. 1950 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).	
Příloha č. 6 /z 22. 12. 1950/	91
- Záznám StB o schůzce 22. 12. 1950 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).	
Příloha č. 7 /z 5. 1. 1951/	92
- Pokyny k jednání agenta Av-6081 s K. Průchou (mikrofiše StB).	
Příloha č. 8 /z 15. 1. 1951/	93
- Záznám StB o schůzce 9. 1. 1951 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).	
Příloha č. 9 /z 23. 3. 1951/	94
- Záznám StB o schůzce 19. 3. 1951 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).	
Příloha č. 10 /z 23. 3. 1951/	95
- Záznám StB o schůzce 22. 3. 1951 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).	

Příloha č. 11 /z 14. 4. 1951/	96
- Záznam StB o schůzce 13. 4. 1951 s agentem Av-6081 k úkolo-	
vání na Karla Průchu (mikrofiše StB).	
Příloha č. 12 /z 17. 5. 1951/	97
- Záznam StB o schůzce 17. 5. 1951 s agentem Av-6081 k úkolo-	
vání na Karla Průchu (mikrofiše StB).	
Příloha č. 13 /nedatováno - květen 1951/	98
- Opis Memoranda dr. Karla Průchy pořízený štržm. StB Bohumi-	
lem Čermákem na KV StB Praha.	
Příloha č. 14 /z 17. 9. 1951/	100
- Návrh StB na zatčení dr. Karla Průchy.	
Příloha č. 15 /z 15. 1. 1952/	102
- Trestní oznámení KV StB Praha pro státní prokuraturu na dr.	
Karla Průchu a spol.	
Příloha č. 16 /z 1. 9. 1952/	119
- Stanovisko Hlavní správy StB k procesu se skupinou dr. Fran-	
tiška Křivského a spol.	
Příloha č. 17 /z 28. 3. 1952/	121
- Zápis KV StB v Liberci o konfrontaci obviněného O. Becha se	
svědky.	
Příloha č. 18 /z 1. 4. 1952/	123
- Zápis KV StB v Liberci o konfrontaci obviněného O. Becha se	
svědky.	
Příloha č. 19 /z 1. 4. 1952/	125
- Zápis KV StB v Liberci o konfrontaci obviněného O. Becha se	
svědky.	
Příloha č. 20 /z 3. 4. 1952/	127
- Na KV StB v Liberci sepsaný životopis obviněného O. Becha.	
Příloha č. 21 /z 14. 5. 1952/	129
- Rozsudek Státního soudu v Praze se skupinou K. Průchy a spol.	

Příloha č. 22 /z 28. 5. 1952/	151
- Rozsudek Státního soudu v Praze pro další obviněné ze skupiny dr. Karla Průchy a spol.	
Příloha č. 23 /z 20. 6. 1952/	173
- Protokol o hlavním líčení a rozsudek Státního soudu v Praze s obžalovaným RNDr. Karlem Tábořským.	
Příloha č. 24 /z 27. 6. 1952/	181
- Protokol o hlavním líčení u Státního soudu v Praze s obžalovanými ze skupiny Jaroslava Tomsy a spol.	
Příloha č. 25 /z 27. 6. 1952/	191
- Rozsudek Státního soudu v Praze /líčení v Liberci/ se skupinou Jaroslava Tomsy a spol.	
Příloha č. 26 /červen – říjen 1954/	206
- Texty dr. K. Průchy a prof. F. Němce o skautingu vypracované ve vězení.	
Příloha č. 27 /z 17. 4. 1962/	211
- Hlášení agenta Karola o názorech Karla Průchy ve věznici Leopoldov.	
Příloha č. 28 /z 30. 5. 1962/	213
- Hlášení agenta Karola o názorech Karla Průchy ve věznici Leopoldov.	
Příloha č. 29 /z 15. 6. 1962/	216
- Hlášení agenta Rožňavského o činnosti a názorech vězňůných skautů v Leopoldově.	
Příloha č. 30 /z 7. 8. 1965/	219
- Zápis o výslechu mjr. StB L. Arazima na Inspekci Ministerstva vnitra v souvislosti s rehabilitačním řízením K. Průchy a spol.	
Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/	220
- Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).	

Příloha č. 32 /asi z prosince 1966 a března 1967/ 256

- Články z Literárních novin patrně od Ludvíka Vaculíka: „Skauti znovu před soudem“ a „Ještě k článku skauti před soudem“ o rehabilitačních soudech s odsouzenými ve skupině Karla Průchy a spol.

Příloha č. 33 /asi z r. 1968/ 258

- Článek Miroslava Michálka: „Skauti, soudy, spravedlnost“ publikovaný v časopise Signál r. 1968 o odsouzení a rehabilitaci dr. M. Stržinka, I. Mikšoviče a dalších ze skupiny Karla Průchy a spol. i o neblahé úloze agenta-provokatéra Karla Bureše.

Ivan Mikšovič si prohlíží výtisky časopisu SKAUT- JUNÁK v roce 1968.

(Foto M. Šebek, z archivu Libuše Amlerové)

Kniha Ivana Mikšoviče „Měděný důl“ je románem pro chlapce a dívky. Vznikla v autorově nejtěžším období během mnohaletého věznění v lágru Vojna. Rukopis dokončený v roce 1957 byl zabaven a málem zničen. Kniha, ve které úmyslně nejsou děj a postavy zasazeny do skautského prostředí, měla vyjít v roce 1970. Nastupující „normalizace“ tomu zabránila. Kniha vyšla až po autorově smrti a třetí obnově Junáka v roce 1995 zásluhou Romana Havránka a nakladatelství SCOUTARCH. (Kresba z I. vydání ilustrátorů M. Juny a P. Malého)

Referát 55.

Dne 31. října 1950.

Veliteli 4. oddělení

TAJNĚ!

Věc: Návrh plánu činné patnosti.
/případ prof. Průcha/

Dr. prof. Karel Průcha, bývalý člen nář. osv. strany a Nejvyšší rady Junáka, profesor tělocviku a občanské nauky na střední škole v Praze XIX., soustřeďuje kolem sebe lidi, s kterými hodlá - po politickém převratu - násilím převzít budovu a tiskárnu nakladatelství Mladá Fronta a ústřední budovu ČSM, aby mohl vydávat skautské deníky a týdeníky v duchu západní ideologie, a podchytit veškerou mládež ve skautském hnutí. K tomuto účelu má tato skupina připraveny jednak dvě ozbrojené junácké čety, jednak celou redakci, jejíž jednotliví členové již připravují články a materiál pro budoucí tisk.

Průcha má mimo to spojení na bývalého náčelníka slovenského skautingu, písemný styk s krajským náčelníkem Vaníčkou sokolské župy /Kraj Brno/ a přes své spolupracovníky na další neznámé osoby.

Celá skupina se rekrutuje z měšťáckých, intelektuálních živlů, Dr. Marie Špánkové, profesorka na gymnasiu v Praze XII., Zdeněk Chála, b. a. l. a, dirigent orchestru Národního divadla, Dr. Jan Šnobl, odborový rada MIO, Ivan Mikšovský, redaktor filiální redakce PRÁCE v Liberci atd. / Průcha dále tvrdí, že jsou jedinou ilegální centrální-junáckou organizací, prozatím bez spojení se zahraničím, které by ovšem rád navazal, aby emigrace jednak věděla/konkrétně SEKL !/o této činnosti a v případě navázaní styku mohly přijít od Senkla instrukce k další práci.

Dle dosavadního rozpracování je situace taková, že Průcha bude skupinu s tím vědomím, že musí přijít politický zvrat/zásahem západních imperialistů, při kterém bude nutno převzít iniciativu v otázce mládeže, jednak z důvodů politických, ale na druhé straně i z čistě obchodních. Za tím účelem spolupracuje s lidmi, jejichž politické přesvědčení je souhlasné s jeho a zvláště vyhledává osoby, které by pro jejich odbornou zdatnost mohl upotřebit/tělocvikáři, odborníci pro školské otázky, kulturní, novinářské atd./.

plán další práce:

- 1/ Protože se Průcha angažuje o spojení se zahraničím, upozníme mu to tím způsobem, že spojíme případ M a x a n t o v é/styk se zahraničím, přibuzná Ivana HERGENA/s případem Průcha. Spojkou se stane náš orgán, který bude nést zprávy a pokyny jedné skupiny skupině druhé/bude doporučen ilegální nář. soc. organizací/.
- 2/ Spolupracovník nabídne Průchovi, že má možnost přes určitého člověka navázat spojení se zahraničím. Vyjedná s Průchou dobu a místo schůzky, kde by se mohl Průcha s neznámým/náš AV/sejít.
- 3/ Pomocí agentury rozpracovat spojení na Slovensko a na neznámého velitele ozbrojených čet.
- 4/ Pokračovat ve zjišťování struktury skupiny a jmenovitě všech zúčastněných osob.

V
Souhlasím s dlešním návrhem k tomu
vypracovat si od Průchy memorandum, které
bude obsahovat do zahraničí. Pak následně
skupiny a jejich možnosti k realizaci
příhladem o shledání s ním.
To se máte upravit.

Příloha č. 2 / z 7. 12. 1950/ str. 1

Zpráva StB o návštěvě agenta Iv-6034 u K. Průchy 6. 12. 1950 (mikrofiše StB).

Datum Místo Jméno Příjmení Titul Podpis	Dne <u>7. prosince 50</u> <u>21249 / 551480-50</u> TAJNÉ! LIST A č. 45
--	--

Útvar: 701-A Počet listů listu A: 1
 Řídící orgán: 55/Ka Počet listů přílohy listu B: 30
 Zašle agenta: Iv krycí jméno: 6034
 Zpráva řídícímu orgánu předána dne: 7. prosince 1950
 K z. j.: _____ ze dne _____
 Nevazuje na list A z: _____ od: _____ ze dne _____
 Poznámka: _____

1a Text 1b Shrnutí 2 Dokum. přílohy 3 Prameny 4 Pozn. agenta 5 Možnosti 6 Operativní

Klasifikace: 2.
 Vaz: JUNÁK - Dr. Karel PRŮCHA. *Napojení dala se do*
 1a: *šlechty skupiny*
 Dne 6.12.50 navštívil Iv Dr. Průchu, aby splnil úkol, který mu uložen. Průcha jej přátelsky uvítal a uvedl do pokoje a vyptával se, co je nového. Iv odpověděl, že je pořád něco nového, na příklad, že právě dostal dopis z Ameriky od starého známého, který mu líčí život v USA. Je tam skvěle a proto vzal Iv dopis s sebou a přečetl Průchovi z něho některé úryvky, kde Američan, bývalý voják vychvaluje ~~xxix~~ život / svůj / v USA. Průcha byl tímto dopisem zaujat a velmi nadšen a prohlásil, že tihle lidé přece nemohou prohrát válku, to že musí být Iv jasně. Prohlásil, že ti se budou bit jako lvi! Pak vyprávěl o Trumanově projevu a o tom, že on už Truman a Bradřey Atleeho přesvědčí, že shodit atomovku jest naprosto nutné, a že řeči o humanitě jsou nesmysly. I
 Iv po tomto úvodu přechází k věci: "Podívej, chci Tě požádat o malou kamarádkou službu." Jde o to, bych splnil přání svého anglického přítele, kterému jsem zavázán. Je to známý anglický tenista OLIFF, známá že to jméno znáš, vydává světově známé žebříčky světových tenistů. Já se s ním znám ještě z dob před válkou, kdy v nás hrával a nůl když jsem byl v Anglii velmi jsme se sblížili. On tam byl stále se mnou a prokázal mi to mnoho dobrého. Teď se mi naskytla příležitost ~~xx~~ mu ^{se} nějak odplatit. Přišel totiž do Prahy, ne sám ale s dalším anglickým tenistou. Tento pár, jméno jsem započítal ale mám je u nás v tenisovém ústavě, protože nás posílá

časem, je předsedou britského sboru tenisových rozhodčích. V tenisu nemáme mezinárodní sbor rozhodčích, jako v jiných sportech a tento pán přišel na užitečnou myšlenku, že by se mohl takový sbor založit. Zašel dopřív všem tenisovým asociacím, získal pro to OLIFFA a spolu s ním se vydali na cestu po světě, aby získali půdu pro svou myšlenku a domluvili se o ní s činovníky národních asociací. Vzáli to přes Belgii, Holandsko, Norsko, Dánsko a na cestě do Švýcarska se chtěli zastavit také u nás, jenže dostali jenom průjezdní visum, takže neměli opustit anglickou exterritoriální půdu a šli tu jen do odletu nejbližšího letadla do Curychu. Šli vlést do anglického auta a šli na anglické vyslanectví, víc nic. Odtud mne Oliff hned zavolał. To víš, že jsem tam spechal co nejrychleji. Byl rád, že mne viděl a představil mne svému příteli. Byl s ním ještě jeden Čech, kterého jsem neznal a který je naším přítelům toho předseby rozhodčích ten rozhodčí, akce na to jméno si nemohu vzpomenout je takový starší, milý pán s doutníčkem, moc toho nenamluvil, oni jsou zarženliví, ale velmi pozorně sledoval naši rozmluvu s Oliffem a byl spokojen. Na konec mne požádal o prostřednictvím Oliffa o praxeckou službu a proto jsem vlastně u Tebe. Průcha velmi pozorně naslouchá. On totiž ten starý Angličan je také skautem, pracuje v britském skautinku, OLIF také a OLIFF již od dřívějšíka věděl, že já jsem také pracoval v časopise pro mládež a že jsem měl k našim skautům blízko a proto se na mne obrátil. On totiž chystá nějakou ročenku světového skautinku, má to být světové dílo a pro tuto ročenku shánějí data o skautinku a jeho historii ve všech zemích. Řekl jsem jim, že sám skoro nic nevím, že lituji, že jim nemohu hned vyhovět, ale že mám dobrého známého, který by jim mohl vyhovět. Myslil jsem při tom na Tebe. OLIFF řekl, že se tím nemuším sám obtěžovat, že nyní stejně spěchají k letadlu a že to za mne vyřídí jejich známý, kterého mne představili, a který je zadobře s tím rozhodčím a že by zašel k Tobě. Já jsem ho neznal, viděl jsem ho poprvé, je velký asi jako já, snad o nějaké číslo menší, černovlasý a má knírek. Myslím také, že má pravou ruku trochu kratší, nevím to jistě, ale tak se mi to zdálo, jak držel cigaretku. Na to se Průcha odpověděl, ale jo, ať přijde a co bude chtít vědět? Iv: "Já přesně nevím, co všechno, já jsem už pak s nimi nemohl o podrobnostech mluvit, je to by zbytečně. Letadlo, má být chtít letadla o počtu s autem v republice dříve, o stavu státního a takové věci." Průcha: "No, to je mu dím dohromady, kdy přijde?" Iv: "Abych se Ti přiznal, on už je to asi nesc, ale já jsem si to dal za hlavu, měl jsem

Příloha č. 2 /z 7. 12. 1950/ str. 3

Zpráva StB o návštěvě agenta Iv-6034 u K. Průchy 6. 12. 1950 (mikrofiše StB).

Průcha litoval, že to nevěděl dříve, že by býval této příležitosti využil a poslal do Ameriky ještě nějaké dopisy o činnosti Junáka v ilegalitě. Iv mu slíbil, že až se dotyčná vrátí, že mu ji případně předsteví a že by v budoucnu mu měla tuto službu uskutečnit.

Podle rozmluv Průchy o Gargelovi, kde uvádí, že za tímto poslal illegalní spojku se domníváme, že činnost Průchy bude nabívat většího rozsahu než je samotná skupina Junáka. Bylo by možno jeho postavení v illegalní práci využít a prostřednictvím našeho Iv požádat Průchu, aby prověřil některé vyakčenské funkcionáře Sokola. Takto bychom mohli získat poznatky na kolik je činná sokolská ilegalita.

Zpráva bude výtěžena referátem 55.

Příloha č. 3 /z 15. 12. 1950/ str. 1

Zpráva StB o návštěvě agenta Av-6081 u K. Průchy 13. 12. 1950 (mikrofiše StB).

Dne <u>15. prosince 1950</u>								
2290/55480-50								
TAJNE!								
LIST A č. <u>15</u>								
Útvar: <u>701-A</u>	Počet listů listu A: <u>1</u>							
Ridičský orgán: <u>55/Ty</u>	Počet. čís. příslušného listu B: <u>15</u>							
Značka agenta: <u>Av</u> krycí jméno: <u>0081</u>								
Zpráva řidičskému orgánu předána dne <u>15. prosince 1950</u>								
K č. j. _____	ze dne _____							
Navazuje na list A č. _____ od _____ ze dne _____								
Poznámka: _____								
<table border="1"> <tr> <td>1a Text</td> <td>1b Shrnutí</td> <td>2 Dokumenty přílohy</td> <td>3 Prameny</td> <td>4 Pozn. agenta</td> <td>5 Hodnocení</td> <td>6 Opakování</td> </tr> </table>		1a Text	1b Shrnutí	2 Dokumenty přílohy	3 Prameny	4 Pozn. agenta	5 Hodnocení	6 Opakování
1a Text	1b Shrnutí	2 Dokumenty přílohy	3 Prameny	4 Pozn. agenta	5 Hodnocení	6 Opakování		
Klasifikace: 2.								
Václav: Návštěva našeho Av u Dra PRŮCHY.								
1a:	Dne 13.12.50 navštívil nás Av byt Dra Průchy. Průchou byl srdečně přijat a měl jeho naprostou důvěru, což sám Průcha zdůraznil. Hovořili spolu o materiálu pro ročenku mezinárodního skautinku, na což Průcha uvedl, že přehled o situaci Čsl. skautinku nemá dosud vypracovaný. Av dal Průchovi 14 ti denní lhůtu a řekl, že Edwards by měl rád tuto věc pro svého přítele WILSONA, ředitele Baden Powellů. Průcha Av rovněž sdělil, že byl v únoru 1949 zatčen bezpečnostními orgány, v té době že mu byl doručen lístek od Wilsona, byla mu zapsána korespondence a byl asi 3 dny vyslýchán. Protože však vyslýchající nebyl komunist, dopadlo to aním dobře. M.j. rovněž Průcha uváděl M.j. řekl rovněž Av, že na škole, kde učí 21 učitelů, z nichž jen dva jsou přesvědčením komunisté. Ostatní je ille sdělení Průchy reakčního smýšlení? Na otázku Av, zda zná Průcha někoho osobně z emigrace, konkrétně Rípku Průch uvedl že Rípku zná moc dobře a před nedávnem mu sám posílal "určité upozornění", což blíže nevysvětlil. V rozhovoru o mezinárodní situaci Průcha prohlásil, že otázka konfliktu a osvobození SSSR a ČSR z komunistického područí je otázkou času. Bylo by prý omylem soustředit veškerou pozornost na Dálná východ, neboť v Evropě je teprve budoucího taneční a Evropa sama je prý ve smrtelném nebezpečí, jak prý to řekl před časem Bevin.							

Příloha č. 3 / z 15. 12. 1950 str. 2

Zpráva StB o návštěvě agenta Av-6081 u K. Průchy 13. 12. 1950 (mikrofiše StB).

Průcha řekl, že se mu nelíbí nepřetržitá politika Angličanů a Američanů a Angličané jsou pro mnohem různější a rozhodší v akcích proti komunistům.

V rozhovoru o skautinku náš Av uvedl, že ke zprávě pro skautinku by byl velmi vhodný plán současně ilegální organizace skautinku v celé ČSR, který by samozřejmě nebyl v rozporu s ústředím. Tento plán že by šel na patřičná místa. Průcha na toto odpověděl, že tento plán již byl z zahraničí poslán. Do tohoto že nejsou vůbec zapojeni mladí skauti, jen starší skautští pracovníci, protože s mladými hochy mají smutné zkušenosti již z doby protektorátu. Velmi často prý vyrazovali důležité věci, ať ne ve zlém, ale myslul Průcha řekl, že sám nepokládá toto vnitrostátní ilegální organizování za tak významné, neboť vše závisí na akci ze zahraničí. Při tom Av zdůraznil, že právě proto musí být provedeno důkladné vnitrostátní ilegální organizování všech protikomunistických elementů, aby mohli přistupovat a řídit se s pokyny a instrukcemi naší emigrace, zahraničních středisek skautinku, Sokola, zahraničních zpravodajských ústředí a pod. Přitom již podotkl, že v případě potřeby mu může zprostředkovat odesílání zpráv a upozornění do zahraničí a v naléhavém případě může mu na eventuelní dotazy o instrukce a zprávy odpovědět ze zahraničí během dvou až tří dnů a nabídl mu přímo tuto službu. Průcha odpověděl, že si jí dovolí v případě potřeby použít.

Sám Av Průchovi zdůraznil, že je nutné vystupovat vždy jako přítel lid. dem. zřízení a nedávat zásadně najevo svůj odpor. Av se zeptal Průchy, zda je členem strany, na což on odpověděl záporně s dodatkem, že by ho nebyli určitě přijali. Na to Av řekl Průchovi, že to je maličký nedostatek, že to však tak dalece nevádí a nadhodil mu, že u něho / Av / je to jediné členství v KSČ, které mu umožňuje pohybovat se poměrně jistě a volně bez zbytečného podezření a umožňuje mu rovněž cesty do ciziny, kterými z toho titulu podniká naprosto legálně a styky s cizinci jej nemohou naprosto kompromitovat. Tato skutečnost se Průchovi velmi zamlouvala a řekl, že to mu Av jistě velmi usnadňuje, což Av potvrdil. Při odchodu od Průchy Av poznamenal, že přesto, že materiál o skautingu bude mít připraven a za 14 dní přijde příští týden v úterý neb ve středu již s konkrétními požadavky a pokyny.

Příloha č. 3 /z 15. 12. 1950/ str. 3

Zpráva StB o návštěvě agenta Av-6081 u K. Průchy 13. 12. 1950 (mikrofiše StB).

Průcha se Av dotázal, zda jej může případně telefonicky zavolat. Av řekl Průchovi, že pracuje v repatričním odboru MFSP, ale telefonát mu nedoporučoval z bezpečnostních důvodů. Průcha dal Av proto své číslo do bytu - 799-091. Av podotkl, že při těchto záležitostech dává přednost osobním jednáním. Průcha uvedl, že byvá doma kromě úterků, kdy chodí později domů. Na dotaz Průchy, zda zná Av Dra Wildmana v MFSP odpovídal Av záporně a podotkl, že v úřadě zdržuje velmi málo, protože má ustavičně nějaké pochůzky. S tím se Av rozloučil s Průchou.

Av dle pokynů navštívil Karla Průchu a s tímto se seznámil.

Av získal zprávu přímým stykem s Karlem Průchou.

Vzhledem ke shora uvedeným okolnostem lze soudit, že Av-6081 si plně získal důvěru profesora Karla Průchy. Osobní plán této ilegální organizace vedené Průchou do zahraničí se domnívám, že se jedná o memorandum, které již Průcha do zahraničí se snažil zaslat. Je možné, že se však jedná o jiný plán, který byl Průchou do zahraničí zaslán. Pomocí našeho spolupracovníka se budeme snažit tuto okolnost osvětlit.

Av znovu navštívil Dra profesora Průchu. Bud se pokračovat v dalším pronikání.

2) Z Na + list pro jinou skutečnost
stetně bezpečnostní povahy. Bilateralní jednání
mluvily a jednání vzhledem k tomu, že
listu.
Zat, by, bym byl jinou podobou
situaci (s jinou) se lišící.

Příloha č. 4 /z 18. 12. 1950/ str. 1

Záznam StB o schůzce 18. 12. 1950 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).

Dne 13. prosince 1950	
TAJNÉ!	
LIST B č. 14	
Útvar <u>Vel. Stb.</u>	Počet listů listu B
Řídící orgán <u>55/Iý</u>	Agent (ne)předal zprávy.
Značka agenta <u>V</u> krycí jméno <u>6081</u>	Pořadová čísla připojených listů A:
Jednáno dne <u>18. 12. 1950</u> od <u>17</u> hod.	<u>18</u> hod. v restauraci na Bělohorské
do <u>18</u> hod. v	
Poznámka	
1 Popis schůzky 2 Hodnověrnost a chování agenta na schůzce 3 Co sdělil agent mimochodem 4 Úkoly, kladené agentovi 5 Úmysly a návrhy řídicího orgánu ohledně dalšího použití agenta 6 Odměna za zprávu 7 Hotové výlohy agenta 8 Hotové výlohy řídicího orgánu	
1: Av se dostavil přesně ve stanovenou dobu, na určené místo. Po tomto jsme dojezdi na Bělohorskou ul. v Brevnově, 2 Av se na schůzce choval klidně a po skončení schůzky odejel do svenobytu. 3 Av hovořil o své manželce asi v tom směru, že její přítomnost mu v Praze vyhovuje a podobu. 4 Av bylo uloženo vstoupiti ve styk s prof. Průchou. 5 Pomoci Av rozpracovati skupinu prof. Průchy a zjistiti její organizační rozčlenění. 6, 7, 8 8 95 Kčs.	

Příloha č. 5 /z 20. 12. 1950/ str. 1

Záznam StB o schůzce 19. 12. 1950 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).

Dne 20. prosince 1950.	
TAJNĚ!	
LIST B č. 17	
Útvar <u>Vel. Stb.</u>	Počet listů listu B <u>1</u>
Řídící orgán <u>55/Tý</u>	Agent (ne) předal zprávu.
Značka agenta <u>Av</u> krycí jméno <u>6081</u>	Pořadové čísla připojených listů A: <u>18, 19, 20, 21, 22,</u>
Jednáno dne <u>19. 12. 1950</u> od <u>18</u> hod.	do <u>19</u> hod. v e <u>voze.</u>
Poznámka _____	
1 Popis schůzky 2 Hodnověrnost a chování agenta na schůzce 3 Co sdělil agent mimochodem 4 Úkoly, kladené agentovi 5 Úmysly a návrhy řídicího orgánu ohledně dalšího použití agenta 6 Odměna za zprávu 7 Hotové výlohy agenta 8 Hotové výlohy řídicího orgánu	
1: Av se dostavil na schůzku dle předchozí telefonické domluvy v přesně ve stanovenou dobu. Ve voze pak předal zprávu. 2 Av se choval na schůzce klidně a po předání zpráv, které lze považovat za věrohodné odejel do svého bytu. 3 Av hovořil o tom, že jest velmi potěšen látkou, kterou jsme mu předali pro jeho manželku. 4 Av bylo uloženo vstoupiti znovu ve styk s Karlem P r ů c h o u a státní jednati dle našich pokynů. 5 Av hodláme použiti k důležitějšímu rozpracování Průchovy skupiny s touto využití pro naše zájmy z hlediska správočeského. 6, 7, 8 2	

Příloha č. 6 /z 22. 12. 1950/ str. 1

Záznam StB o schůzce 22. 12. 1950 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).

Dne 22. prosince 1950	
TAJNÉ!	
LIST B č. 10	
Útvar 701-A	Počet listů listu B 1
Řídící orgán 55/15	Agent (a) předal zprávy.
Značka agenta Av krycí jméno 6081	Pořadové čísla připojených listů A: 23, 24, 25, 26
Jednáno dne 22. prosince 50 od hod.	do hod. v na Malostranském náměstí
Poznámka	
1 Popis schůzky 2 Hodnověrnost a chování agenta na schůzce 3 Co sdělil agent mimochodem 4 Úkoly, kladené agentovi 5 Úmysly a návrhy řídicího orgánu ohledně dalšího použití agenta 6 Odměna za zprávu 7 Hotové výlohy agenta 8 Hotové výlohy řídicího orgánu	
1: Av se dostavil na schůzku dle předchozí telefonické domluvy v přesně stanovenou dobu.	
2: Av se choval na schůzce klidně a po předání zpráv, které lze považovati za pravdivé odešel do svého bytu.	
3: Ø	
4: Av bylo ukočeno postupovati dále ve styku s prof. Průchou dle daných pokynů.	
5: Zpracovati a zjiti styk skupiny prof. Průchy mezi Slovenskem.	
6, 7, 8, Ø	

Způsob dalšího jednání Av-6081 s Karlem PRŮCHOU.

Av-6081 povede s Karlem Průchou následující rozhovor.

Vaši informaci kterou jste mě poskytl o Dr. Kavalírovi, jsem tlumočil svým přátelům, kteří uvedenou okolností byli velmi překvapeni. V důsledku toho jsem obdržel od nich pokyny, abych zjistil možné informace o jeho činnosti a tyto jim postoupil k dalším opatřením. Doufám, že mě v tomto budete nápomocni. Současně při této příležitosti jsem aniž hovořil o Vaší osobě a vyličil jsem jí, že jsem se s Vámi seznámil a dodal, že jsem tomu velmi rád, neboť ve Vás jsem poznal člověka oddaného ideálu skutečné demokracie, který dovede věc demokracie hájit přes všechny překážky. Rovněž jsem s nimi hovořil o Vaší prospěšné práci pro novou mládež, pro kterou připravujete novou radostnější budoucnost. Moji přátelé byli touto okolností radostně překvapeni a pověřili mne, abych Vám tlumočil přání úspěchů na Vaší plodné práci na poli nové mládeže. Současně mně pověřili, abych prostřednictvím Vás zjistil jaká je situace v ČSM a zdali by se v případě potřeby dalo počítati s bývalými funkcionáři ostatních politických stran, kteří v této době jsou nuceni pracovati v ČSM. Uvedenou situaci je třeba zjistiti jak v Čechách, na Moravě tak i na Slovensku. Je třeba, abych se s Vámi dohodl na způsobu provedení. / Bude navrhovati zjištění prostřednictvím funkcionářů Junáka. / Dále Av uvede, že byl se svými přáteli v důsledku informace o činnosti Kavalíra požádán, zda podobnou činnost nevyvíjí ŠAFR Vilém, Praha II, Žitná 42, o jehož činnosti jsou informováni, zastávají stanovisko, že jeho činnost bude rovněž podobného druhu jako činnost Dra Kavalíra. / Provedeno bude přes funkcionáře Junáka a přes funkcionáře strany lidové. /

Příloha č. 8 /z 15. 1. 1951/ str. 1

Záznam StB o schůzce 9. 1. 1951 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).

Dne <u>15. ledna 1951</u>	
TAJNĚ!	
LIST B č. <u>21</u>	
Útvar <u>vel. StB</u>	Počet listů listu B <u>1</u>
Riřící orgán <u>55/IV</u>	Agent <u>6081</u> předal zprávu.
Značka a číslo spolupracovníka <u>Av 6081</u>	Poradové číslo příložených listů A: <u>37,38,39,40</u>
Jednáno dne <u>9. ledna 51</u> od <u>8</u> hod.	<u>Praze IV, Malostranské náměstí</u>
do <u>9</u> hod.	
Poznámka	

1 Popis schůzky	2 Hodnověrnost a chování agenta na schůzce	3 Co sdělil agent mimo chůdem
4 Úkoly, úkoly agentovi	5 Úmysly a návrhy řídicího orgánu ohledně dalšího použití agenta	
6 Odázka ze zprávy	7 Motové výklady agenta	8 Motové výklady řídicího orgánu

- 1: Schůzka se konala dle předchozí telefonické domluvy na Malostranském náměstí, kde Av předal zprávu a odešel do úřadu.
- 2: Av se choval na schůzce klidně a po předání zprávy, kterou lze považovat za věrohodnou, odešel do svého zaměstnání. A
- 3: Av hovořil o tom, že jeho manželka již přijela z Lén, takže se bude moci věnovat více naší práci.
- 4: Av byly dány pokyny / viz přílohu/.
- 5: Prostřednictvím Av zjistit a využít skupinu profesora Průchy ke zpravodajským potřebám v zájmu referátu.
- 6: Ø
- 7,8: Ø

Příloha č. 9 /z 23. 3. 1951/ str. 1

Záznam StB o schůzce 19. 3. 1951 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).

Dne 23. března 1951.	
TAJNÉ!	
LIST B č. 32	
Útvar <u>VS tb</u>	Počet listů listu B <u>1</u>
Řídící orgán <u>2043/Irovský</u>	Agent <u>(M)</u> předal zprávy.
Značka agenta <u>Av</u> krycí jméno <u>6081</u>	Poradová čísla připojených listů A: <u>70</u>
Jednáno dne <u>19. března 1951</u> od <u>20. odch.</u>	do <u>21. odch. v</u> <u>v restauraci v Praze IV.</u>
Poznámka _____	
1 Popis schůzky 2 Hodnověrnost a chování agenta na schůzce 3 Co sdělil agent mimochodem 4 Úkoly, kladené agentovi 5 Úmysly a návrhy řídícího orgánu ohledně dalšího použití agenta 6 Odměna za zprávu 7 Hotové výlohy agenta 8 Hotové výlohy řídícího orgánu	
1:	Schůzka se konala dle předchozí domluvy na Pohořelci. Pak jsme se odebrali do restaurace, kde jsme se zdrželi asi hodinu, než Av předal zprávy.
2	Av se choval na schůzce klidně a po předání zprávy která jest hodnověrná neboť byla provedena kontrola pravdivosti zprávy odposlechem odejel do svého bytu vozem pouliční dráhy.
3	Av hovořil, že ještě nikdy nepoznal tak nepřátelsky zaměřeného člověka proti lidově demokratickému zřízení jako je prof. PRŮCHA.
4	Av bylo uloženo aby s PRŮCHOU pojednal možnosti napojení na bývalé funkcionáře Junáka na Moravě a Slovensku.
5	Pomoci Pruchovi skupiny navázati spojení s odbojovými složkami Junáka na Moravě a pomoci těchto skupin kontrolovati činnost dalších odbojových Junáckých organizací na Moravě a Slovensku.
6	Ø
7	Ø
8	95 Kčs.

Příloha č. 10 /z 23. 3. 1951/ str. 1

Záznam StB o schůzce 22. 3. 1951 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).

Dne 23.března 1951.

TAJNÉ!

LIST B č. 33

Útvar VS tb

Řídící orgán 2043/1 rovník

Značka agenta Av krycí jméno 6081

Jednáno dne 22.března 1951 od 19.00 hod.
do 20.00 hod. v

Počet listů listu B

Agent (ne)předal zprávy.

Poradová čísla připojených listů A:

restauraci v Břevnově.

Poznámka

1 Popis schůzky	2 Hodnověrnost a chování agenta na schůzce	3 Co sdělil agent mimochodem
4 Úkoly, kladené agentovi	5 Úmysly a návrhy řídicího orgánu ohledně dalšího použití agenta	
6 Odměna za zprávu	7 Hotové výlohy agenta	8 Hotové výlohy řídicího orgánu

- 1: Schůzka se konala dle předchozí domluvy na Pohorelcích. Av se dle předchozí domluvy přesně stanovenou dobu. Po předání zprávy odejel domů vozem elektrické dráhy.
- 2 Av se choval na schůzce klidně a po předání zprávy odešel do svého bytu.
- 3 Av hovořil o tom, že má zase svoji manželku v Lánech i se svojí dcerou, neboť tato trpí silným nachlazením. Doufá, že příští týden již bude zase v Praze.
- 4 Av bude dále jednat s prof. Průchou dle našich pokynů.
- 5 Uspokojit spojení na Moravu a Slovensko.
- 6 Ø
- 7 Ø
- 8 50 Kčs.

Příloha č. 11 /z 14. 4. 1951/ str. 1 Záznam StB o schůzce 13. 4. 1951 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).

14. dubna 1951

TAJNĚ

LIST B č. 36

Ukázka vel. STB Počet listů listu B 1
 Řídící orgán 2043/D - sk Agent GMPředal zprávy.
 Značka a číslo spolupracovníka AV 6081 Pořadové číslo přílohy listu A: 79-82.
 Jednotka dne 13. dubna 51 od 18.11 hod. do 19.10 hod. v budově právnické fakulty v Praze
 Poradíme

1. Papír schůzky	2. Možnost seti s chování agenta na schůzce	3. Co učiní agent mimořádně
4. Úkol, možnost agentovi	5. Úmysly a návrhy řídicího orgánu ohledně dalšího postupu agenta	
6. Odhady za zprávu	7. Možné výšky agenta	8. Možné výšky řídicího orgánu

- 1: Schůzka byla uskutečněna před hotelem Belvedere, kam se Av dostavil se spolkem asi 5 ti minut. Po tomto jsme se odebrali přímo do budovy právnické fakulty.
- 2: Av když se choval na schůzce klidně a správně, kterou předal i se považovat se věrohodným.
- 3: Av bylo uloženo, aby při zájezdu na Moravu se ve vlaku Průchovi představil svým pravým jménem a současně uvedl, že je syn generála NEUMANN, který se t.č. nachází v Londýně. Toto rozřešení se učinilo z toho důvodu, neboť se přesvědčil o Průchově oddanosti k ideální demokracii. Pořádá však Průchu, aby toto nikomu ze své skupiny zatím nesdělával, dokud nebude vhodná doba. Současně byl dán pokyn, aby Av při jednání s Průchou s ostatními okantými funkcionáři do toho nezasahoval a aby Průchovi uvedl, aby se Průcha snažil zjistit, jakým způsobem se Junáci zapojili do protistátní činnosti a příkladem k pokynům, které vydalo junácké ústředí před dvěma roky. Toto zjištění aby prostřednictvím Nebeského prodložil i na Slovanecko.
- 4: Av uvedl, že toto učiní, že však má obavy, aby jeho jméno ne vyšlo při procesu s těmito osobami.
- 5: Av bude dále používán při rozpracování Průchovy skupiny.
- 6: Ø
- 7: Av byly předány 3.000.- Kčs k úhradě výloh, které jsou spojeny s cestou na Moravu.
- 8: Ø

Příloha č. 12 /z 17. 5. 1951/ str. 1 Záznam StB o schůzce 17. 5. 1951 s agentem Av-6081 k úkolování na Karla Průchu (mikrofiše StB).

Dne 17.května 1951.

TAJNĚ!

LIST B č.43

Útvar VStb

Řídící orgán 2043/Iroveský

Značka agenta Av krycí jméno Mirek

Jednáno dne 17.května 1951 od 10. hod.

do 10.30 hod. v Praze v Břevnově

Počet listů listu B 1

Agent (nepředal zprávy.

Poradová čísla připojených listů A:

Poznámka

1 Popis schůzky	2 Hodnověrnost a chování agenta na schůzce	3 Co sdělil agent mimochodem
4 Úkoly, kladené agentovi	5 Úmysly a návrhy řídícího orgánu ohledně dalšího použití agenta	
6 Odměna za zprávu	7 Hotové výlohy agenta	8 Hotové výlohy řídícího orgánu

- 1: Av se dostavil v přesně stanovenou dobu na místo schůzky. Po jeho příchodu jsme se odebrali smětem k Bile Heře, kde Av obdržel pokyny k jednání s Průchou.
- 2 Av se chvil na schůzce klidně. Zprávu žádnou nepodal neboť se jednalo o schůzku na které mu měli být dány pokyny k dalšímu jednání.
- 3 Av hovořil o tom, že VAVŘIČKA, zaměstnanec ZAMINI vypracoval vzhledem k jeho přeložení na jiný úsek práce návrh na snížení platy Av.
- 4 Av bylo uloženo aby vstoupil ve styk s Průchou a tomto sdělil, že jej navštívil jeden z jeho přátelů, kteří jsou sním ve styku a dal mu za úkol, aby zjistil, kdo zaslal české emigraci oznámení o činnosti skupin v ČSR a současně jej požádal, aby v případě zjištění požádal tuto skupinu, aby prostřednictvím jeho osoby zaslala, charakter skupiny, její činnost, politickou koncepci, početní stav a požadavky vůči emigraci jak pro současnou dobu tak i které budou mít po zvrátí lid. dem. zřízení.
- 5 Použití tohoto memoranda k další operativní činnosti s. c. č. 12/ 6, 7, 8, Ø

Příloha č. 13 /nedatováno - květen 1951/ str. 1 Opis Memoranda dr. Karla Průchy pořízený štržm. StB Bohumilem Čermákem na KV StB Praha.

OPIS memoranda, zaslaného Dr. P r ů c h o u do zahraničí.

Předem vřele pozdravujeme Vaše hnutí za svobodu a těšíme se, že Vaše neutuchající úsilí dojde brzy svého velikého cíle.

Jsme si však plně vědomi toho, že při obnově našeho demokratického způsobu života čeká nás všechny tvrdá, obtížná a odpovědná práce. Mnohé hospodářské, sociální a kulturní vymoženosti byly značně zneužity a narušeny, ač jsou v podstatě skutečným pokrokem /zvláště ve výchově mládeže/ mnohá zařízení se minula posláním - pod vedením neschopných lidí a pod vlivem zvrhlého učení, jiné vymoženosti byly přímo odstraněny.

Na druhé straně vidíme kolem sebe lidi nespokojené a hlavně n trpělivé, toužící po tom, aby až přijde svoboda, dalo se všechno co nejrychleji do pořádku bez ohledu na dané obtíže a překážky a také aby celý náš veřejný život řídili lidé opravdu zdatní, vzdělaní a zkušení a především rozhodní a charakterní.

Československé skautské hnutí je si vědomo toho, že nikdy v minulosti nebylo jeho výchovné poslání tak významné, jako tomu bude v blízké budoucnosti. Jako obrodné mravní hnutí mládeže a pro mládež, mající za cíl vychovávat řádné svobodné občany a příští demokratické vůdce, nemůže skauting zůstatí stranou velkého národního vzkříšení; tím spíš, že mluví za mládež, která kladla a klade nejhouževnatější odpor neúprosnému a nelidskému tlaku. A je tedy nutno, aby se na skautskou výchovu pamatovalo v příštím uspořádání opravdu velkoryse.

Domníváme se, že neexistuje mezi mládeží ve věku ČSM skupina, která by chtěla v nějaké formě obnoviti ČSM, t.j. organizaci všennárodní, sdružující veškerou mládež. Uznává se, že ČSM zdiskreditovalo hnutí mládeže natolik, že by se taková organizace netěšila sympatiím veřejnosti. Po tomto zjištění se stává význam skautského hnutí ještě významnější.

Proto věříme, že nám příští vláda poskytne veškerou hmotnou i mravní podporu, jak pro výchovu mládeže, tak pro výchovu skautských vůdců. Demokratická výchova mládeže už nesmí nikdy selhat!

Poznamenáváme, že je naší snahou oprostít naše hnutí i organizaci od násosu, jímž byl postižen v nedávno minulých dobách překotných změn na území našeho státu a vrátit je původnímu, čistému typu skautingu, jak jej definoval sám zakladatel skautingu B.P. a náš Svoj-

Zdůrazňujeme také plně náboženský základ skautingu a jsme ochotni dát náboženské výchově daleko větší místo, než jak tomu bylo doposud.

V politice trváme na naprosté nestrannosti a zdůrazňujeme loyální vztah ke všem politickým stranám, hodným toho jména. v tomto smyslu bude moci skauting velmi přispět k vyztužení našeho národního charakteru i k pozvolnému opětovnému vytváření mezinárodní solidarity a bratrství mládeže celého světa.

Rádi bychom opět vytvořili jednotnou československou skautskou organizaci, společnou se Slováky a Rusíny a se skautingem všech náboženských vyznání a zabránili vniku skautingu při politických stranách. Na poli mezinárodním chceme z Prahy - přirozeného to geometrického středu Evropy vytvořit vzorné a pohostinné středisko skautů a mládeže celého světa. Proto Vás žádáme, aby se příští světové jambore konalo v Praze.

Ve vztahu k ostatním celostátním organizacím, zvláště tělovýchovným a sportovním jsme pro úzkou spolupráci v rozsahu asi čsl. tělovýchovného svazu, založeného r.1947, ačkoliv se nepokládám za organizaci výlučně tělovýchovnou. Nejužší spolupráci chceme rozvinouti zvláště s klubem čs.turistů, který se nám ve svých výchovných cílech a prostředcích nejvíce přibližuje. Jsme rovněž pro zřízení vysoké školy tělovýchovné, na níž by skautské výchově bylo vyhrazeno důstojné místo.

V otázce příslušnosti našeho ústředí pod správu některého ministerstva se přimlouváme o to, aby skauting zůstal ve správě min. školství a aby se také pomýšlelo na zvláštní úřad či oddělení, kde by se soustředila veškerá agenda, týkající se mládeže, která dosud byla rozptýlena po různých ústředních státních úřadech - ke škodě mládeže.

Na konec žádáme, aby v čsl. rozhlasových relacích byla věnována větší pozornost zprávám o světovém skautingu. Máme dojem, že veškeré zmínky o skautingu v českých vysíláních z ciziny úplně vymizely.

" Skautský duch."

Za správnost opisu:
Štěpán Čermák Bohumil
organ KV Stb Praha.

Štěpán Čermák Bohumil

P o t v r z u j í :

10/2. 10/10/10

Dne

24. 9. 51

N Á V R H N A Z A T Č E N Í

V Praze dne 17. září 1951.

Zjistil jsem po prostudování materiálu o podvratné a protistátní činnosti prováděné

Drem Karlem PRÚCHOU, profesorem, nar. 3.4.1908 v Klatovech, čsl. státní příslušnosti, národnosti české, ženatého, bytem Praha 6, Na Cvičišti č. 1419/3,

že tento materiál usvědčuje Průchu z toho, že provádí podvratnou a protistátní činnost proti ČSR.

Dr. profesor Karel PRÚCHA, býv. člen strany nár. soc. a vedoucí výchovného odboru ústřední rady Junáka byl v r. 1949 společně s profesorem Františkem Němcem zapojen do příprav květnového pražského povstání, které vedl generál KUTIVAŠER / akce VTÚ/. Při realizaci však Průcha a Němec pro dobrou konspiraci unikli zatčení. Průcha potom vytvořil koncem r. 1949 po oficiálním rozpuštění skautského hnutí ilegální organizaci z bývalých ústředních a krajských funkcionářů Junáka. Úkolem této organizace, která zasahuje kraje Liberec, Brno, Olomouc a Bratislavu je činnost proti lid. dem. zřízení, obnovení skautingu a organizací mládeže na principu Evropské federace. Za tím účelem se snažili vstoupiti ve styk s Čs. zrádnou emigrací, aby jim dala politické garance k jejich činnosti po zvratu lid. dem. zřízení. Agenturní a operativní technikou bylo zjištěno, že profesor Průcha společně s profesorem Němcem se zúčastnili příprav ozbrojeného květnového povstání v r. 1949. Pro dobrou konspiraci však unikli zatčení.

Dr. Karel Průcha získal pro činnost vůči lid. dem. zřízení a k obnově skautingu býv. čelné funkcionáře Junáka, ze kterých vytvořil ilegální organizaci, která se zabývá získáváním mladých lidí pro činnost ve skautingu a jejichž výchovou mají získatí spolehlivé kádry, které by v případě politického zvratu i za použití zbraní obsadily sekretariáty ČSM a jejich budovy a budovy, na které si tato orga-

nisace činí nárok. V současné době mají pracovníci rozbižecky vůči ČSM a tím dokazovat veřejnosti, že ČSM není schopen plnit úkoly ve výchově mládeže tak jako skauting. Průcha sám jako profesor na střední škole uplatňuje ve výchově žáků skautskou ideologii. Průcha a jeho organizace rovněž vypracovali stanovy budoucích mládežnických a sportovních časopisů, divadelní a rozhlasové hry, pro které již získal redaktory a spisovatele, dále pak návrhy zákonů o zřízení vysokých škol sportovních a státního úřadu, který by řídil sportovní činnost a mládež. K realizaci těchto příprav má okamžitě dojít po zvratu lid. dem. zřízení. Průcha přes našeho spolupracovníka, o kterém se domnívá že má spojení se zahraničím se snaží navázat spojení s Čs. zrádnou emigrací. Za tím účelem vypracoval se souhlasem své organizace memorandum dne 29. listopadu 1950 pro Zenkla, Ripku, Majera a Stránského, ve kterém jim dává na vědomí, že skauting dále pracuje a že počítá s jejich podporou při napravování neblahého dědictví ČSM.

Druhé memorandum odevzdal 17.5.1951 s tím, aby bylo zasláno Ripkovi. V tomto memorandu oznamuje, že hlavním úkolem jejich organizace je odstraňování vlivy "zvrhlého učení v mládeži, politické koncepce své skupiny, která hodlá vytvořit organizaci mládeže na principu Evropské federace atd.

Průcha rovněž navázal styk s býv. náčelníkem Junáka na Slovensku MrPh Miroslavem STRŽÍNKEM, kterého získal pro činnost ve své skupině. Se Stržínekem jednal a dohodl s ním sloučení Slovenského Junáka, která se má uskutečnit v nové organizaci mládeže dle principu Evropské federace. Stržínek obdržel od Průchy pokyny, aby získával další funkcionáře Junáka pro činnost mezi mládeží na Slovensku, která by se zaměřovala na rozbižeckou činnost vůči ČSM přípravou k převzetí majetku ČSM, udržení organizační struktury Junáka za účelem jeho akceschopnosti při zvratu lid. dem. zřízení. Dle Stržínkova sdělení již tento dle těchto bodů pracoval předtím.

Mimo materiál, který máme k dispozici potvrzuje se to, že Dr Karel Průcha je nepřitelem nynějšího zřízení, rozšiřuje ve svém okolí nepřátelské pomluvy o vedoucích činitelích KSČ a vlády.

Na základě uvedeného

n a v r h u j í :

provést zatčení Dra Karla Průchy, domovní prohlídku dle vypracovaného realizačního plánu, uvaliti na něho vyšetřovací vazbu a po zjištění jeho protistátní činnosti předati ho soudu k potrestání.

Operativní pracovník

prof. J. Maršálek
/velitel referátu/

Příloha č. 15 /z 15. 1. 1952/ str. 1

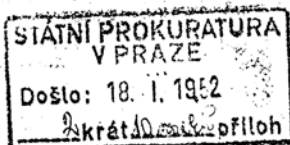
Trestní oznámení KV StB Praha pro státní prokuraturu na dr. Karla Průchu a spol.

Krajské velitelství státní bezpečnosti
P r a h a .

Č.j.: B-4-V-7212/51.

Dne 15. ledna 1952.

Státní prokuratura
P r a h a XIV.

Předmět: Dr. Karel P r ů c h a a spol. -
trestní oznámení.
Přílohy: 11 svazků.

I.

Pachatelé

1. Dr. P r ů c h a Karel, středoškolský profesor
nar. 3.4.1908 v Klatovech, bytem Prahy-Dejvice
U Cvičiště čp.1419/3.
Ve vazbě od 28. září 1951 - 17.00 hodin.
2. N ě m e c František, středoškolský profesor,
nar. 3.6.1907 v Čejkově, okr. Humpolec, bytem
v Praze VII., Kostelní č.28.
Ve vazbě od 28. září 1951 - 19.00 hodin.
3. J a n d u s František, býv. živnostník, nyní
vedoucí prodejny CHEMODROGÁ, nar. 1.12.1905 v
Praze, bytem Řepy Masarykova čp.244.
Ve vazbě od 28. září 1951 - 11.10 hodin.
4. G r i m m Karel, úředník, nar. 16. 7. 1919
v Kutné Hoře, bytem Praha XI. Bořivojova č.43.
Ve vazbě od 28. září 1951 - 17.20 hodin.
5. M i k š o v i č Ivan, redaktor pobočky PRÁCE
v Liberci, nar. 2.10.1909 v Turnově, bytem
Liberec, Pánská ulice č.9.
Ve vazbě od 27. září 1951 - 20.00 hodin.
6. PhMdr Dr. S t r ž i n e k Miloslav, lékárník,
nar. 3.8.1907 v Kroměříži, bytem Bratislava,
Štůrova ulice č.9b.
Ve vazbě od 29. září 1951 - 13.30 hodin.
7. R e i s e r František, technický úředník fy
STAVOPROJEKT, nar. 19.9.1920 v Klatovech, bytem
Praha Veleslavín, Pod Novým lesem čp.272.
Ve vazbě od 28. září 1951 - 12.00 hodin.

Příloha č. 15 /z 15. 1. 1952/ str. 2

Trestní oznámení KV StB Praha pro státní prokuraturu na dr. Karla Průchu a spol.

8. N o v o t n ý František, projektant u fy Stavoprojekt, nar. 27.4.1899 ve Veltrusích, bytem Rež čp. 65 pošta Klecany.
Ve vazbě od 20. prosince 1951 - 7-30 hodin.
9. D r a ž d í k Milan, herec, nar. 24. 12. 1924 v Banské Štiavnici, bytem Dolní Chabry u Prahy, čp. 196.
Ve vazbě od 20. prosince 1951 - 16.00 hodin
10. H o m o l á č Jan, býv. obchodník, nyní zam. n.p. VELEKOBOCHOD, nar. 6.12.1898 v Pardubicích, okr. Pardubice, bytem Kyje u Prahy, Masarykova čtvrť čp. 404/22.
Ve vazbě od 20.12.1951 - 8.45 hodin.
- Všichni jmenovaní budou předáni zároveň s trestním oznámením do vazby státního soudu.

Trestný čin : Velezrada.
Časové období : Podzim 1949 - září 1951.
Místo činu : Praha - Liberec, St. Boleslav - Bratislava a
Věci doličné : Přiloženy k osobním svazkům jednotlivých obviněných.

II.

Potlačením kontrarevolučního puče v únoru 1948 pozbyla reakce všechny naděje na to, že by mohla zvrátit lidově demokratické zřízení nějakým vnitřním zásahem. Vyskytnulo se sice několik skupin, organizovaných k ozbrojenému protistátnímu povstání, ale jejich činnost byla likvidována včasným zákrokem bezpečnostního sboru. Přes všechny svoje neúspěchy se však reakce a její přísluhovači ze řad inteligence nevzdali nadějí na návrat kapitalistického zřízení, které jim umožňovalo bezpracné zisky a blahobyť na úkor všech pracujících. Poučena zkušenostmi z neúspěchů, se reakce přestala zabývat myšlenkami na provedení ozbrojeného protistátního puče, začala však pracovat mnohem rafinovanějším a podlejší způsobeem na obnovení kapitalistického způsobu života. Věřící totiž ve válku západu proti východu - kterou neustále vyhrožují váleční štváči Trumann a Churchill, kteří jsou schopni ve své nenávisti k pokroku zahnati na válečné jatky nové miliony lidí - a počítají s tím, že v případě války dojde k obsazení naší země imperialistickými armádami a tím také k obnovení kapitalistického režimu.

Zaslepena nenávistí, nevidí reakce pokrokové snahy všech lidí na světě, toužících po udržení světového míru a připravuje se v podzemí na převzetí moci a nastolení starého kapitalistického pořádku.

Setkali jsme se již s několika případy, kdy "zakuklení přívrženci" lidové demokracie organizovali ilegální skupiny, jejichž členové vypracovávali směrnice pro politické a hospodářské vedení státu, aby po obsazení naší země nepřátelskými armádami mohli okamžitě převzít moc ve státě do svých rukou.

I v našem případě se jedná o řadu lidí, horlivých přívrženců buržoazie, kteří pod maskou "loyálnosti" k dnešnímu zřízení připravovali půdu pro nástup kapitalismu. Jako věrní zastánci válečných paličů a jejich špinavé protidemokratické politiky, připravovali se na zvrát lidové demokracie tím, že v ilegality organizovali bývalé skautské funkcionáře a připravovali vše, aby v budoucím kapitalistickém státě byl obnoven skauting jako jediná organizace mládeže, zatím co ČSM a Pionýři měli být podle jejich zákeřných plánů zrušeni.

Není pochyby o tom, že lidé kteří počítají s vražděním mnoha milionů lidí ve válce, aby mohli prosazovat své vlastní sobecké a špinavé zájmy, nepatří vůbec do lidské společnosti a mělo by s nimi být nakládáno stejně jako s válečnými zločinci.

První z těchto zrádných kreatur je Dr. Karel P r ů c h a, středoškolský profesor, který jest také hlavním iniciátorem a organizátorem této ilegální organizace. Jeho charakter plně vystihuje protokol, kde Dr. P r ů c h a doslovně uvádí: "Nesouhlasil jsem s lidově demokratickým zřízením a vžil jsem v obnovení kapitalistické republiky v duchu buržoásní demokracie T.G. Masaryka... a považoval jsem válku za jediný prostředek k uskutečnění našich zájmů." Podobně se vyjadřují i ostatní vyvrhelové, v tomto případě zapletení.

Vedení této organizace se skládalo s Dr. P r ů c h y, který byl organizátorem a duchovním vůdcem celé této bandy zrádců a přísluhovačů imperialismu, středoškolského profesora Františka N ě m c e, techn.úředníka Karla G r i m m a, býv.živnostníka Františka J a n d u s e, Dr. Karla T á b o r s k é h o, redaktora Ivana M i k š o v i ě a lékárníka Dr. Milošlava S t r ž i n k a, tedy vesměs lidí z maloburžoásních vrstev, kteří byli po únoru 1948 pro své reakční smýšlení vyakčňeni ze všech veřejných funkcí.

Příloha č. 15 /z 15. 1. 1952/ str. 4

Trestní oznámení KV StB Praha pro státní prokuraturu na dr. Karla Průchu a spol.

Původně se tito zrádci domnívali, že ke zvratu lidové demokracie může dojít ozbrojeným protistátním pučem a proto vyčkával jak dopadne puč organizovaný Čančíkem a jeho společníky, o kterém se P r ů c h a dověděl od Dagmar S. Kálové a informoval o něm ně které z dalších členů své skupiny. Když však byla i tato organizace zlikvidována, rozhodli se, že budou pracovat v ilegalitě na obnovení skautingu až do té doby, než dojde k zničení dnešního zřízení otevřenou agresí západních mocností, se kterou všichni počítali a také bez výhrady schvalovali. Z jejich výpovědí jest zřejmé, že je nezáleželo na tom, kolik lidí by přišlo v takové válce o život, hlavní pro ně bylo, že dojde k uskutečnění jejich záměrů.

Cílem této organizace, založené na podzim roku 1949, byla příprava skautské organizace JUNÁK, aby tato v případě převratu mohla ihned nastoupiti na místo dnešních mládežnických organizací a vésti mládež v duchu buržoasní výchovy. Protože k tomuto účelu byl nutný větší počet spolupracovníků, bylo již při prvních schůzkách dohodnuto, že každý z nich musí opatrovati osoby, ochotné pracovat pro uskutečnění jejich úmyslů. Sami si také rozdělili předfunkce, které budou po převratě zastávati a ovšem i z toho plynoucí úkoly. Dr. P r ů c h a jako největší lotr z této společnosti se tlačil na místo předsedy výchovného odboru Junáka a vzal si za úkol vypracovati příručky pro výchovu mládeže podle americké, francouzské a anglické literatury, zatím co prof. N ě m e c se spokojil s předsednictvím organizačního odboru a pracoval na stanovách. Dr. T á b o r s k ý měl vésti oldskautský odbor a měl se pro první dobu po převratě státi velitelem pražské oblasti. Z této funkce vyplynula nutnost vypracovati oldskautské směrnice, které však dokončil společně s J a n d u s e m, který také převzal funkce oblastního velitele.

Prvním spolupracovníkem a členem vedení se stal M i k š o v í ě, který měl zastávati funkci šéfredaktora připravovaného skautského deníku a získával na liberecku další spolupracovníky pro illegalní činnost Junáka. V téže době byl zapojen i Dr. S t r - ž í n e k, který měl na Slovensku připravit půdu pro sjednocení českého a slovenského Junáka mezi tamními funkcionáři a rovněž organizovati illegalní skupinu, aby i slovenský Junák byl v případě převratu připraven k zahájení činnosti.

Průběhem roku 1950 a 1951 byli postupně získáváni další spolupracovníci pro různé obory skautské činnosti, takže do likvidace v září 1951 se tato banda rozrostla na padesát osob, které jsou bez výjimky buržoásního, nebo maloburžoásního původu.

František Reiser byl připraven převzít funkci redaktora, Jan Homoláč funkci vedoucího skautského družstva JUN, architekt František Novotný měl působiti jako poradce pro stavby skautských kluboven, herec Milan Dražďák měl vésti skautské relace v rozhlasu a připravovati hry pro mládež a také i ostatní spolupracovníci měli přiděleny své dílčí úkoly při výstavbě ilegální organizace Junáka.

Vedení se také rozhodlo, že ihned po převratě obsadí pro skauty některé budovy a byla vybrána tiskárna MLADÁ FRONTA, DŮM PIONÝŘŮ v Karlíně, budova na Soukupově náměstí a Střelecký ostrov. Na obsazení těchto budov byly organizovány skautské oddíly, které měly účinně zasáhnouti. V Praze a v Liberci byli školeni vůdcové skautských oddílů podle připravených příruček, sestavených Průchou v ilegalitě, ve St. Boleslavi připravoval Cyril Jarý skautský oddíl a hasičské stříkačky k obsazování vyhlédnutých budov, v Prostějově měl Josef Nebeský st. získávati bývalé funkcionáře Junáka jako další spolupracovníky pro ilegální činnost. Strážník se snažil navázati spojení s funkcionáři Junáka na Slovensku a vůbec celá tato banda pracovala aktivně k tomu, aby po převratě mohla převzít vedení mládeže do svých rukou.

O této ilegální činnosti poslal Dr. Průcha do zahraničí zprávu, adresovanou všem politickým složkám emigrace; ve které vyjadřoval svoje uspokojení nad rozvratnou prací zahraniční reakce a žádal o podporu skautského hnutí po převratě.

Z rozsahu celého případu jest jasné, že se jednalo o velmi nebezpečnou protistátní činnost v celostátním měřítku a nebyti včasného zásahu bezpečnostních orgánů, došlo by pravděpodobně i k činnosti špiónážní.

Proto také žádám, aby z tohoto hlediska bylo k této bandě škůdců a rozvratníků lidově demokratického zřízení zaujato stanovisko při soudním projednávání jejich případu, a aby byli přísně a spravedlivě potrestáni za svoji činnost, kterou hnali vodu na mlýn imperialistickým válečným stvácům.

Příloha č. 15 /z 15. 1. 1952/ str. 6

Trestní oznámení KV StB Praha pro státní prokuraturu na dr. Karla Průcha a spol.

1. Dr. P r ů c h a Karel.

Přestože pochází z dělnické rodiny, je jeho zaměření velmi reakční, pravděpodobně vlivem prostředí, ve kterém jako středoškolský profesor žil. Je nemajetný a byl od r.1946 do r.1948 organizován ve straně národně socialistické. Členem spolku JUNÁK byl od r.1936 do února 1948 kdy byl vyakčňen. Jeho charakter osvětluje příhoda ze školy, kdy Průcha ostře napádl žákyni, která v hodině občanské nauky hovořila o gen.Stalinovi jako o našem milovaném tatíčkovi. Ve společnosti ostatních lumpů se potom vychloubal, jak prý ji setřel.

P r ů c h a byl hlavním iniciátorem pro založení ilegální organizace Junák a také vedl od jejího založení v r.1949 všechna opatření, která byla podniknuta, až do likvidace v září 1951. Podle výpovědi některých obviněných nespášel neshodné názory a snažil se prosazovat pouze to, co sám pokládal za správné. Tento fakt ovšem P r ů c h a popírá.

V dubnu 1949 se na P r ů c h u obrátila Dagmar S k á l o - v á - která znala jeho reakční přesvědčení - se žádostí, aby se zapojil jako skaut do protistátního puče, ve kterém ona hrála vedoucí úlohu. P r ů c h a, který je vcelku zbabělec, rozhodl se požádat o radu prof. N ě m c e a Karla G r i m m a a po dohodě s nimi účast na puči odmítnul.

O něco později - podle výpovědi na podzim 1949 - se rozhodl založit ilegální skupinu, která by si nepracovala přímo ke zvrtnutí lidově demokratického zřízení, ale měla vytvořit úplnou skautskou organizaci pro případ, že by ke zvrtnutí došlo následkem války, kterou hrozí imperialisté. Svěřil přitom schůzku do svého bytu, na kterou pozval Karla G r i m m a, prof. N ě m c e a Dr. Karla T á - b o r s k é h o. Při této schůzce osvětlil přítomným své naděje na brzký zvrát lidově demokratického zřízení a když souhlasili, požádal je, aby pracovali na určitých úsecích skautské činnosti, ve kterých měli již určité zkušenosti. Sám si vzal za úkol vypracovat nové výchovné příručky pro skauty podle vzoru západních států a určil si, že bude zastávat po převratě funkci předsedy výchovného odboru, kterou zastával až do svého vyakčňení. Při té příležitosti navrhnul, aby každý člen se snažil opatřit další spolupracovníky pro některý z oborů skautingu.

Z jara 1950 sehnal P r ů c h a prvního spolupracovníka, Iva-
na M i k š o v i ě, kterému nabídnul místo šéfredaktora v připra-
vovaném skautském deníku a požádal jej, aby v Liberci pracoval pro
obnovení skautingu po převratě, což M i k š o v i ě z jeho návo-
du horlivě činil.

Krátce nato zapojil P r ů c h a do protistátní činnosti
Miloslava S t r ž i n k a, býv. náčelníka slovenského Junáka a rov-
něž jej požádal o spolupráci při výstavbě ilegální organizace Ju-
náka na Slovensku, kde měl S t r ž i n e k sháněti další členy a
funkcionáře skautingu, ochotné pracovat v ilegalitě. Mimoto měl
připravovati půdu pro sloučení českého a slovenského Junáka, což
před tím nebylo.

Rovněž J a n d u s vděčí za své zapojení do protistátní čin-
nosti Dr. P r ů c h o v i, který jej stanovil veditelem pražské
oblasti Junáka po převratě a dal mu za úkol organizovati skautské
oddíly pro obsazení budov, vyhládnutých ke skautským účelům.

Jako dalšího zapojil Františka R a v i s e r a, který měl býti
rovněž redaktorem skautského deníku, Josefa N e b e s k é h o m l.,
který měl býti nápomocen při vypracování stanov, společně s K.
G r i m e m m zapojil Jana H o m o l á č e, kterému nabídnul mís-
to vedoucího v připravovaném družstvu JUN a také ostatním spolupa-
racovníkům, získaným jinými členy organizace, přiděloval úkoly a in-
formoval je o účelu ilegální organizace

Mezi touto dobou připravoval nové skautské vůdcovské zkoušky,
které byly prakticky vyzkoušeny v r.1950 a 1951 jednak jím samým
a také ostatními jeho spolupracovníky. Mimo to připravil překlady
z cizí skautské literatury, aby ihned po převratu mohli zahájit
výchovu mládeže podle svého přání. /dol.věci pod č.1 - 5/

Protože potřeboval zajistiti připravované akce u zahraničních
činitelů, kteří podle jeho mínění se měli vrátiti zpět do ČSR, ode-
slal všem politickým složkám v zahraničí tak. zv. memorandum, ve
kterém vyjádřil svoji touhu po návratu kapitalistického zřízení,
na které se již připravují v podzemí a vyslovil naději, že skau-
ting bude příští vládou plně podporován. /doklad č.7./

Příkladem rovněž protistátní leták, zabavený při domovní pro-
hlídce, jehož nabytí nemůže P r ů c h a řádně osvětliti a jest
podezření, že jej rozšiřoval sám, nebo některý z dalších členů
ilegální organizace, což se však nepodařilo osvětliti./Dokl.č.6./

P r ů c h a jest podle vyjádření vyšetřujících orgánů cynik kterému na ničem nezáleží. Dokonce se při výsledku pochvalně vyjádřil o svém zatčení, protože prý alespoň nemusí shánět pro svoji rodinu dárky k vánocům. Jeho odhodlání - vyjádřené v obhajobě - státi se poctivým občanem dnešního zřízení, nemůže být bráno vážně, protože krátká doba, strávená ve vyšetřovací vazbě, nemohla nijak zvláště působiti na jeho reční a nepřátelské názory. Je možno ho však použít jako svědka proti některým osobám, proto si bude chtít snížit trest úplným doznáním a usvědčováním dalších svých spoluvinníků.

2. N ě m e c František.

Jeho otec byl mistrem a po jeho smrti v r.1917 byl vychováván svou katolicky založenou matkou, což na něm mělo zhojbný vliv. Velký vliv na něho měla pravděpodobně i jeho manželka, která pochází z buržoasní rodiny. Od r.1920 byl členem skautingu a v r.1937 dokonce zemským náčelníkem katolického skauta. Rovněž po revoluci zastával čelnou funkci v Ústředí Junáka. Od r.1945 byl organizován až do dnes ve straně lidové. Jistě je charakteristické, že ani jedna z jeho dcer není členkou pionýra a vyjadřují se o pionýrském hnutí dosti hanlivě.

Již v dubnu 1949 věděl o připravovaném protistátním puči, o kterém mu sděloval Dr. P r ů c h a. Jest samozřejmé, že jako nepřítel lidové demokratického zřízení nemohl tento pokus velezrady hlásit, protože sám zvrát zřízení toužebně očekával.

Znaže jeho záporné smýšlení, informoval jej Dr. P r ů c h a na podzim 1949 o svém úmyslu založiti ilegální organizaci Junáka a pozval jej na schůzku. Na této schůzce dostal N ě m e c za úkol pracovati na stanovách Junáka a byla mu slíbena funkce předsedy organizačního odboru budoucího skautského spolku.

I prof. N ě m e c byl velmi agilním členem ilegální organizace a získal celou řadu členů pro různé úkoly. Tak na příklad již v r.1950 získal pro ilegální činnost herce Milana D r a ž d í k a, kterého přivedl k Dr. P r ů c h o v i a ten jej pověřil vedením rozhlasových relací a divadla pro skauty po převratě a požádal ho o připravení nějakých her, které měl přeložiti z cizího jazyka. Další osobou, zapojenou N ě m c e m byl František N o v o t n ý z Prahy /TURÝ/, který byl informován o činnosti prof. N ě m c e, četl návrhy na úpravu stanov, nové vůdcovské zkoušky a působil také jako spojka mezi jednotlivými členy.

Zapojil také ještě Josefa H o r k é h o, prof. T o m s u z L i b e r c e, S o k o l a z p r a h y a j.

N ě m e c pracoval na návrzích stanov, při čemž mu pomáhal Josef N e b e s k ý mladší z Prahy, kterého doporučil ke spolupráci P r ů c h a. V květnu 1950 prováděl společně s Dr. T á b o s k ý m skautské vůdcovské zkoušky dvou skutů v přírodě a potom ve svém bytě, kde probírali theoretickou část těchto zkoušek. Orga nisoval také skautské oddíly, které měly zasáhnouti při obsazování vyhlédnutých budov. Souhlasil také s odesláním memoranda do zahraničí, jehož kopii slíbil uložit v archivu.

Při prohlídce u prof. N ě m c e byly nalezeny některé písemnosti, na př. několikeré stanovy, ve kterých jsou učiněny poznámky a také stanovy, které mu přinesl N e b e s k ý. Jsou rovněž přiloženy pod č. 7 - 16.

N ě m e c se po celou dobu vyšetřování choval slušně a zdá se, že svého činu skutečně lituje.

3. J a n d u s František.

Je synem zřízence a sám si v r. 1929 otevřel vlastní živnost drogerii, kterou měl až do r. 1950, kdy ji předal nár. podniku. Politicky nikde organizován nebyl a rovněž majetek nemá žádný. Jeho koníčkem byl skauting, kde byl členem již z doby první republiky.

Začátkem roku jej navštívili Dr. P r ů c h a s profesorem N ě m c e m a poukazující na blížící se válku a zvrát lidově demokratického zřízení ho požádali o spolupráci při vytváření skautské organizace v ilegalitě, při čemž mu nabídli funkci velitele pražské oblasti, kterou by po převratě zastával. J a n d u s na jejich návrh přistoupil a stal se jedním z vedoucích této ilegalní organizace a pravidelně navštěvoval schůzky. Slíbil také vypracovati směrnice pro oldskauty, na kterých pracoval společně s Dr. T á b o r s k ý m, kterého za tím účelem častěji navštěvoval.

Jako velitel pražské oblasti měl na starosti organizování skautských oddílů pro obsazování vyhlédnutých objektů a byl ve spojení s Jaroslavem K r č á l e m z L í b n ě, kterého za ním poslal P r ů c h a a který slíbil zorganizovati početnější skupinu skautů k těmto účelům.

J a n d u s rovněž zapojil do ilegalní organizace větší počet lidí, kteří jako on toužili po změně lidové demokracie.

V létě 1951 se spojil s učitelem J a r ý m ze St. Boleslavi, který slíbil, že opatří skupinu skautů na obsazování budov, kteří by přijeli do Prahy na autech požárního sboru, jehož byli členy. Dále byl ve spojení s Josefem N e b e s k ý m, který mu rovněž pomáhal při vypracovávání oldskautských směrnic a stanov. Architekta Fr. N o v o t n é h o zapojil rovněž J a n d u s proto, aby připravil plány skautských kluboven, právě tak jako Jiřího Č e r m á k a, který měl pracovat na příručce pro uzlování.

Jako člen ilegálního vedení znal J a n d u s všechny další členy této ilegální organizace a věděl o všech přípravách k převzetí moci a obnově skautské organizace.

Důvodem k jeho protistátní činnosti byl nesouhlas s lidově demokratickým zřízením a nespokojenost s vyloučením z veřejných funkcí.

J a n d u s svoji výpovědi značně ulehčil vyšetřování a je ho možno použít jako svědka proti některým osobám, na které bude podáno trestní oznámení později.

4. G r i m m Karel.

Pochází z maloburžoánské rodiny, jeho otec byl obchodníkem. Po maturitě vstoupil na vysokou školu inženýrskou, kde byla jeho studia přerušena příchodem okupantů a proto v r.1945 vstoupil na vysokou školu hospodářských věd odkud byl pro reakční názory vyakčňen. Jest vlastníkem 1/4 domu v Kutné Hoře v ceně asi 50.000. V r.1947 podal přihlášku do národně socialistické strany.

Po vyakčňení z funkce předsedy zpravodajského odboru Junáka a po vyloučení ze studií, stal se G r i m m nepřitelem lidově demokratického zřízení. Proto také neoznámil pokus o protistátní puč, o kterém byl P r ů c h o u informován. Z téhož důvodu se stal členem vedení ilegální organizace Junák a pracoval aktivně pro obnovení skautské organizace v ilegalitě.

Protože byla G r i m m o v i slíbena funkce předsedy zahraničního odboru, vypracoval směrnice pro tento odbor a z pilnosti také směrnice pro odbor propagační. Od počátku se pravidelně zúčastňoval všech illegálních schůzek a je obeznámen se vším, co se v ilegální organizaci Junák podnikalo a právě tak dobře zná všechny členy ilegální organizace. Zúčastnil se také provádění vůdcovských zkoušek v bytě prof. N ě m c e, kde byli zkoušeni dva skauti, kteří se po převratě měli stát vůdci oddílů.

Společně s Dr. P r ů c h o u navštívil také Jana H o m o - l á č e, kterému nabízeli místo vedoucího v připravovaném prodejním družstvu JUN, se kterým byl potom G r i m m dále ve spojení. G r i m m také souhlasil s odesláním P r ů c h o u napsaného memoranda do zahraničí.

G r i m m se při výsledku jevil poměrně dobře, jeho názory jsou však vyložené buržoasní.

5. M i k š o v i š Ivan.

Pochází z dělnické rodiny a po vchození 4. tříd měšťanské školy se stal praktikantem, později fotoreportérem a a od r. 1932 byl redaktorem různých časopisů až do r. 1949, kdy se stal redaktorem pobočky PRÁCE v Liberci. Od r. 1947 byl členem soc. demokratické strany, ze které, po únoru vystoupil. Vlastní menší pozemek /800 m čtv./ a auto zn. ŠKODA v ceně asi 50.000.- Kčs. Členem skautingu byl asi od r. 1920 a zastával řadu významnějších funkcí.

V začátku roku 1950 na žádost G r i m m a navštívil P r ů c h o u, který mu vyprávěl o tom, že chtějí po zvratu lidové demokratického zřízení obnoviti skautskou organizaci. Když M i k š o v i š projevil své nadšení, seznámil ho P r ů c h a s dalšími členy ilegální organizace, které pozval za tím účelem na schůzku a nabídnul M i k š o v i š o v i místo šéfredaktora v budoucím skautském deníku EVROPA, což M i k š o v i š přijal. Zúčastňoval se potom ještě dalších schůzek v bytě Dr. P r ů c h y a byl přesně informován o všech jednáních ilegální organizace.

Na žádost Dr. P r ů c h y začal organizovati ilegální skupinu v Liberci a jako prvního zapojil Josefa P ř i b y l a, kterému nabídnul místo administrativního ředitele v deníku EVROPA a informoval ho o celé ilegální skupině v Praze. P ř i b y l a potom přivedl k Dr. P r ů c h o v i, který s ním ještě osobně projednával otázky jeho budoucí funkce. Jako dalšího zapojil Dr. Jaroslava T o m s u, kterého rovněž poslal za P r ů c h o u do Prahy a Karla H l a v á č k a, který měl působiti jako vedoucí skautského filmu. M i k š o v i š všechny tři podrobně informoval o jednání na ilegálních schůzkách, na kterých byl přítomen.

Když v r. 1951 dostal M i k š o v i š nové směrnice pro skautské vůdcovské zkoušky, svěřil se s tím jednomu ze známých skautů, kterému také vyprávěl o ilegální činnosti bývalých funkcionářů skautingu.

Dohodli se, že podle nových směrnic provedou skautské vůdcovské zkoušky několika skautů a také během krátké doby vyzkoušeli prakticky celkem 13 skautů, kteří měli být pro případ zvratu připraveni jako vůdcové oddílů. O vykonaných zkouškách vydával M i k - š o v i š potvrzení, které datoval rokem 1947, aby tak zakryl svoji trestnou činnost.

Mimoto několikrát přednášel o svých zážitcích ze skautingu v Polsku a ve Francii na ilegálních schůzkách, aby tak utužil ve skautech jejich nadšení pro obnovení skautingu.

M i k š o v i š byl vlastně původcem návrhu, aby o jejich ilegální činnosti byla informována zrádná emigrace v zahraničí a věděl o memorandu, které P r ů c h a odeslal.

Při vyšetřování dlouhou dobu popíral svoji protistátní činnost a musel být výpověďmi ostatních obviněných usvědčován. Jeví se po P r ů c h o v i jako nejagilnější člen ilegální organizace.

6. PhMr Dr. S t r ž i n e k Miloslav.

Jeho otec byl středoškolským profesorem a umožnil svému synovi studia na vysokých školách, který si po složení doktorátu založil živnost lékárnickou. Politicky organizován nebyl, je však dlouholetým členem a funkcionářem skautingu a od r. 1945 náčelníkem slovenského Junáka. Je vlastníkem, poloviny rodinného domku v Jaso-
vě na Moravě a má také vlastní auto.

Do ilegální organizace byl zapojen Dr. P r ů c h o u, které-
ho náhodně navštívil při cestě do Prahy. Při návštěvě, které byl přítomen i prof. N ě m e c, hovořili všichni a možnostech zvratu lidové demokratického zřízení válkou a o tom, že připravují pro tento případ obnovení skautské organizace v ilegalitě. Na žádost P r ů c h y slíbil S t r ž i n e k, že bude na Slovensku organizovat bývalé funkcionáře Junáka a připravovat obnovení skautingu na Slovensku. P r ů c h a ho potom požádal o to, aby pracoval pro sloučení českého a slovenského skautingu, což S t r ž i n e k odmítl s poukazem, že většina bývalých funkcionářů jest proti-
českého zaměření. Vzal si však od P r ů c h y připravované stanovy, které přeložil do slovenštiny a dal je přečísti svému známému mag. L ō b b o v i, kterého z části informoval o přípravě ilegální činnosti. Potom vyhledal dalšího funkcionáře Junáka, od kterého si vzal kartotéku členstva slovenského Junáka, aby mezi nimi mohl vyhledat lidi pro ilegální činnost.

Příloha č. 15 /z 15. 1. 1952/ str. 13

Trestní oznámení KV StB Praha pro státní prokuraturu na dr. Karla Průchu a spol.

Prostřednictvím R e i s e r a poslal S t r ž i n e k Dr. P r ů c h o v i vzor stanov akciové společnosti, podle kterých měly být vypracovány stanovy pro družstvo JUN. Při další schůzce v Praze si S t r ž i n e k vyhrazoval místo vedoucího družstva pro jednoho ze svých slovenských známých. Sám měl opět zastávat funkci náčelníka na Slovensku.

S t r ž i n e k se zúčastnil čtyř nebo pěti schůzek a byl informován o všech přípravách ilegální organizace a znal téměř všechny členy. Věděl také o tom, že o jejich ilegální činnosti byla zaslána zpráva do zahraničí.

Při výslechu se choval dobře, ale snaží se omlouvatí tím, prý neměl v úmyslu na Slovensku ilegálně pracovat. Tomu ovšem poruše jeho vlastní výpověď, kde udává, že si vyzvedl kartotéku, níž chtěl vyhledat schopné lidi pro ilegální organizaci a také fakt, že překládal stanovy do slovenštiny.

7. R e i s e r František.

Pochází z dělnické rodiny po vchození gymnasia s maturitou nastoupil na vysokou školu stavební. Studia byla přerušena příchodem okupantů a do r.1945 pracoval jako pomocný dělník nebo pomocná kancelářská síla. Po revoluci nastoupil jako úředník na ministerstvo zemědělství, kde byl do r.1949. Naposledy pracoval jako technický úředník ve stavebním závodě. Je nemajetný a od r.1945 do r. 1948 byl organizován ve straně národně socialistické.

Na podzim r.1950 říkal P r ů c h a R e i s e r o v i, že připravují v ilegalitě obnovení skautské organizace po zvratu lidově demokratického zřízení, ke kterému má dojít válkou a požádá R e i s e r a, aby vypracoval hlavičku budoucího časopisu EVROPA nabídnul mu místo redaktora, což R e i s e r přijal. Dalším jeho úkolem měla být funkce spojky mezi jednotlivými členy ilegální organizace.

R e i s e r skutečně vypracoval hlavičku časopisu, kterou předal P r ů c h o v i a sprostředkoval předání vzoru stanov akciové společnosti, pro které zajel do Bratislavy. Postupně se seznamoval se všemi členy ilegální organizace a znal všechny její úkoly, včetně obsazování budov, vyhlédnutých pro skautské účely. P r ů c h a mu také říkal o tom, že odeslal do zahraničí memorandum, ve kterém sděloval zrádné emigraci, že pracují v ilegalitě.

Přestože věděl o spojení Průchy se zahraničím, předával mu různé zprávy a údaje důvěrného rázu, týkající se výstavby lidově demokratického zřízení, ke kterým měl jako technický úředník STAVOPROJEKTU přístup.

Při domovní prohlídce bylo nalezeno několik básní, které svědčí o Reiserově záporném postoji k lidové demokracii a ta hlavníčka časopisu EVROPA, které přikládám.

8. Novotný František.

Pochází z dělnické rodiny a sám se vyučil řemeslu zednickému. Po vyučení vystudoval průmyslovou školu a od r.1925 byl vedoucím staveb u fy. Ježek v Praze, kde byl až do r.1948, kdy přešel do STAVOPROJEKTU jako projektant. Jest spolumajitelem domu v Řeži v ceně 300.000.- jehož druhou polovinu vlastní jeho manželka. Politicky byl organisován již v první republice a od r.1945 byl funkcionářem nár.soc.strany v místě svého bydliště až do r.1948.

Novotný byl zapojen do ilegální organizace Junáka začátkem r.1951 Františkem Jandusem, který mu vyprávěl o jejich ilegální skupině, která připravuje obnovení Junáka po zvržení lidově demokratického zřízení. Novotný slíbil, že se také zapojí a o něco později společně navštívili Dr. Průchu, který ho požádal, aby pro případ obnovení skautské organizace připravoval plány skautských kluboven a slíbil mu, že bude po převratě jmenován vedoucím staveb pro skautské objekty. Dále měl vypracovati návrh stanov na ustavení akciové společnosti pro stavbu skautských kluboven, což také Novotný slíbil.

Prostřednictvím Janduse byl potom Novotný informován o tom, co všechno jejich ilegální organizace připravuje a společně navštívili Karla Borovického, kterého požádali o pomoc při budování ilegální organizace tím, že by připravoval plány krbů pro skautské chaty a klubovny.

Leták, přiložený ve spisech Novotného, byl nalezen při prohlídce v jeho bytě. Pochází ze zahraničí a podle neověřených zpráv jej Novotný používal k nepřátelské propagandě proti lidově demokratickému zřízení. V místě bydliště se jeví jako nepřítel lidové demokracie a horlivý zastánce západu. Více se nepodařilo zjistiti, protože udržuje styky pouze s osobami reakčně zaměřenými, od kterých není možno získati žádnou podrobnější zprávu.

Příloha č. 15 /z 15. 1. 1952/ str. 15

Trestní oznámení KV StB Praha pro státní prokuraturu na dr. Karla Průchu a spol.

9. D r a ž d í k Milan.

Jeho otec jest býv. četnický vrch. strážmistr, nyní ve výslužbě D r a ž d í k po vychození gymnasia a obchodní školy studoval na dramatické konservatoři a od roku 1946 jest hercem z povolání. Je nemajetný a nebyl organisován v žádné politické straně

V r. 1950 byl prof. N ě m c e m obeznámen s činností ilegální organisace, pracující pro znovuzřízení skautingu po převratu a požádan, aby pomohl při vypracovávání stanov. Jelikož D r a ž d í k nejevil mnoho zájmu o podobnou práci, nabídl mu N ě m c e c že by mohl pracovati ve skautském divadelnictví a seznámil ho s Dr. P r ů c h o u, který mu dal k prohlédnutí a vybrání několik divadelních her pro mládež, aby z nich vyjmul ty, které se pro skauting budou hoditi. Zároveň mu slíbil, že se po převratě staně vedoucím skautského divadla a že také povede rozhlasové relace pro mládež. D r a ž d í k nabídku přijal a při jedné z dalších schůzek u P r ů c h y mu dal k nahlédnutí připravenou divadelní hru a rozhlasové pásmo pro mládež, které potom uschoval v bytě prof. N ě m c e.

Jinak nebyl podrobněji informován o činnosti ilegální skupiny a mimo obou jmenovaných znal pouze J a n d u s e a Františka N o v o t n é h o - Turyho - o kterém věděl, že má za úkol vypracovati skautský historický kalendář.

D r a ž d í k se ihned po zatčení doznal k svému trestnému jednání, které omlouvá tím, že prý podlehl přesvědčování N ě m c e a P r ů c h y, kteří tvrdili, že zvrát lidově demokratického zřízení jest neodvratný. Při domovní prohlídce byl u něho nalezen le-ták s reakčními hesly, který přikládám k objasnění jeho charakteru

10. H o m o l á š Jan.

Je synem zaměstnance ČSD a v r. 1939 se stal majitelem velko obchodu skautskými potřebami, který byl po únoru znárodněn. Společně s manželkou vlastní rodinný domek, jehož odhadní cena v r. 1933 byla 90.000.-Kčs. Je dlouholetým členem a funkcionářem skautingu a od r. 1945 byl organisován ve straně soc. demokratické. Odtud při sloučení přešel do KSČ a v r. 1950 dobrovolně vystoupil, pravděpodobně pro nesouhlas s politikou strany, která mu jako bývalému kapitalistovi nevyhovovala. Vlastní také auto v ceně 70.000.-Kčs.

V květnu 1951 byl H o m o l á š navštíven Dr. P r ů c h o u a Karlem G r i m m e m, kteří s ním hovořili o možnosti zvratu lidově demokratického zřízení, při kterém by došlo k obnovení skautingu. Požádali potom H o m o l á š e, zda by v případě převratu byl ochoten vést prodejní družstvo JUN, které by se znovu utvořilo. H o m o l á š slíbil, že o tom bude uvažovat a vysvětlil jim, jak by si družstvo a jeho prodejny představoval. Nezapoměl ovšem ani na svůj bývalý obchod, z něhož chtěl po převratu udělati reprezentační obchod skautskými potřebami, zatím co prodejny družstva měly být na venkovských městech, jak tomu bylo dříve.

Když jej o něco později navštívil znovu G r i m m a jednali spolu o záležitostech tohoto družstva, slíbil H o m o l á š, že družstvo povede.

H o m o l á š svoji činnost doznal, popírá však, že by se v jeho přítomnosti hovořilo o možnosti zvratu lidově demokratického zřízení válkou a že prý P r ů c h a říkal, že by k tomu mohlo dojít tak zv. "svobodnými volbami".

IV.

Našimi orgány bylo zjištěno, že se v bytě Dr. P r ů c h y schází větší počet osob reakčně zaměřených, o který bylo také známo, že jsou to bývalí funkcionáři skautingu. Dalším podrobným šetřením vyšlo najevo, že se jedná o ilegální skupinu, která připravuje obnovení skautingu pro případ, že by došlo ke zvratu lidově demokratického zřízení a proto bylo zatčeno několik lidí, kteří se k trestné činnosti doznali. Na základě jejich výpovědi došlo k zatčení dalších spoluvinníků, kteří zaujímali vedoucí funkce v této ilegální organizaci.

Všichni obvinění se k trestné činnosti doznali až na Dr. Karla T á b o r s k é h o, který proto bude předán soudu teprve s další skupinou pachatelů. Výpovědi obviněných jsou také částečně podloženy písemným materiálem, zabaveným při domovních prohlídkách u Dr. P r ů c h y a prof. N ě m c e.

Vzhledem k tomu, že se jedná o široce rozvětvenou ilegální organizaci, zasahující do obvodů několika velitelství Stb, nemohl být podáno trestní oznámení na všechny vyskytující se osoby, již také proto, že by případ nemohl být v zákonitě době zlikvidován.

Příloha č. 15 /z 15. 1. 1952/ str. 17

Trestní oznámení KV StB Praha pro státní prokuraturu na dr. Karla Průchu a spol.

Proto bude na ostatní podáno dodatečné trestní oznámení jednak zdejšímu velitelství, jednak KV Stb Liberec, kam bude rovněž část případu předána, případně i jinými velitelstvími, kde se trestná činnost vyskytnula.

Protože jest případ v této části zcela jasný, žádám aby prot osobám, v tomto trestním oznámení uvedeným, bylo zavedeno trestní řízení podle zákona na ochranu lidově demokratické republiky.

Po projednaném soudním líčení zašlete spis s kpiemi žaloby a rozsudků zpět ke KV Stb Praha k evidenci.

Vyšetřování případu vedl šetržm. Čermák, orgán zdejšího velitelství.

Krajský velitel státní bezpečnosti
v z. s. *Krajský velitel státní bezpečnosti*

Příloha č. 16 /z 1. 9. 1952/ str. 1

Stanovisko Hlavní správy StB k procesu se skupinou dr. Fr. Křivského a spol.

Hlavní správa

~~VELITELSTVÍ~~ STÁTNÍ BEZPEČNOSTI - ^{o d b o r} ~~SEKTOR~~ 6-B

Č. j.: A-3217/62-b-taj-52.

Pro odpověď uveďte vždy tuto číslo jednací.

Dne 1. září 1952.

~~Tajné~~

s. náčelník

Hlavní správy Stb

z d e.

Předmět: KŘIVSKÝ a spol. - vyjádření k návrhu na provedení veřejného procesu.

Přílohy: 1 svazek.

Po prostudování trestního oznámení a po informaci u druhého odboru HS-Stb doporučuji provedení veřejného hlavního přelíčení s ilegální a špiónážní skupinou KŘIVSKÝ a spol. Proces může mít značný výchovný vliv, hlavně na mládež, jejíž návštěvu procesu by bylo dobře vhodně organisovat.

K veřejnému přelíčení je nutno postavit 3-5 svědků, kteří by usvědčovali obviněné i když se obvinění usvědčují navzájem. Není možno spoléhat pouze na výpovědi obviněných a proces musí být zajištěn svědky. K tomu je možno použít osoby žalované v Plzni, popřípadě osoby již odsouzené.

Připomínky k trestnímu oznámení:

1. V úvodu trestního oznámení je zbytečně dlouze a podrobně popisován vznik a vývoj "JUNÁKA".

Vzhledem k tomu, že tento proces má být doplňkem procesu s Ústředím JUNÁKA, bylo by vhodné v úvodu trestního oznámení na to poukázat.

Příloha č. 16 /z 1. 9. 1952/ str. 2

Stanovisko Hlavní správy StB k procesu se skupinou dr. Fr. Křivského a spol.

2. Zbytečně detailně a rozvláčně je popisována činnost jednotlivých obviněných. Schůzky KŘIVSKÉHO a BLÁHOU a MARKEM jsou popisovány stejně u všech tří.

3. Bylo by vhodné blíže prozkoumat spor dr.P.F.KŘIVSKÉHO s církevními hodnostáři v r.1946, který byl údajně důvodem k vystoupení KŘIVSKÉHO z církve, zjistit zda nešlo pouze o roušku. K osobě KŘIVSKÉHO by měly být vyslechnuty zatčené osoby z Ministerstva vnitra a rovněž zatčení církevní hodnostáři, se kterými byl KŘIVSKÝ ve styku a nebo kteří o jeho případě něco vědí. Dále je nutno zjistit, kde KŘIVSKÝ studoval a kde všude jako farář působil. Je zajímavé, že KŘIVSKÝ v r.1946,po sporu s církevními hodnostáři,vystoupil z církve a vstoupil do Svazu občanů bezvyznání a ještě v témže roce se dostal na Ministerstvo vnitra jako archivní úředník, kde byl až do r.1951.

V trestním oznámení není třeba uvádět u KŘIVSKÉHO a BLÁHY, že své trestné činnosti litují, neboť tento výrok rozhodně není upřímný.

Náčelník odboru 6-B:

xa. n.p. Kád. J.

Příloha č. 17 /z 28. 3. 1952/ str. 1

Zápis KV StB v Liberci o konfrontaci obviněného Oldřicha Becha se svědky.

Krajské velitelství státní bezpečnosti

v L i b e r c i .

Liberec 28.3.1952

Z á p i s o k o n f r o n t a c i

sepsaný s Obviněným

Oldřichem B e c h e m, nar. 11.2.1926 Vyoké Veselí, okr. Nový
Bydžov t. č. ve vyš. vazbě.

a svědkem

P r á g r e m Zdenkem, nar. 20.10.1933 Pervouralsk, okr. Sverd-
lovsk SSSR, studující vys. prům. školy v Li-
berci, bytem Liberec V. ul. 8.března čp. 15.

Po napomenutí k udání čisté pravdy vypovídají následující :

Otázka BECHOVI :

ARCHIV
Pouze pro studijní účely

Znáte tohoto muže, který jest vám postaven tváří v tvář ?

Odpověď :

Ano. Jest to Zdenek P r á g r z Liberce.

Otázka PRAGROVI :

Znáte tohoto muže, který stojí před Vámi ?

Odpověď :

Ano. Jest to Oldřich B e c h, kterého znám z Liberce .

Otázka PRAGROVI :

Byl jste přítomen ilegálním činnostnickým zkouškám na jaře roku
1951 v chatě v Polesí ? Kdo byl přítomen na těchto zkouškách a kdo
je vedl ?

Obviněný :

Cetli a podepsali :

Svědke :

Oldřich Bech

A. Prágr

Příloha č. 17 /z 28. 3. 1952/ str. 2

Zápis KV StB v Liberci o konfrontaci obviněného Oldřicha Becha se svědky.

Pokračování v psaní konfrontačního zápisu s obviněným O. B e c h e m. ¹¹⁶

Odpověď :

Illegálním činnovníckým zkouškám v Polesí na jaře roku 1951 jsem přítomen byl a tyto jsem skládal. Tyto zkoušky vedl jistý Ivan M i k š o v i č. Těmto zkouškám byl přítomen J e ž e k Zdeněk, R u b e š Václav, H l a v á č e k Karel, B e c h Oldřich. Zda byla přítomna i d l a v á č k o v á Hana se již nepamatuji. Nepamatuji se již, kým jsem byl na Tyto zkoušky pozván.

Více nemám co by k předmětné věci uvedl a prohlašuji, že jsem vše dle pravdy uvedl.

Otázka BECHOVI :

Jest pravdou, co vypovídá PRAGR ?

Odpověď :

Ne. Rozhodně popírám, že bych byl přítomen činnovníckým zkouškám v Polesí na jaře v roce 1951.

Více nemám co bych k přítomné věci uvedl.

MV
JAK StB
Pouze pro soudní účely

Skončeno, přečteno a podepsáno .

Obviněný :

Oldřich Bech

Svědék :

z. Prager

Referent:

Prager

Příloha č. 18 /z 1. 4. 1952/ str. 1

Zápis KV StB v Liberci o konfrontaci obviněného Oldřicha Becha se svědky.

Krajské velitelství státní bezpečnosti

v Liberci.

Liberec 1.4.1952

Z á p i s o k o n f r o n t a c i .

sepsany s obviněným

Oldřichem B e c h e m , nar. 11. 2. 1926 Vysoké Veselí okr. Nový
Bydžov.

a svědkem Zdenkem J e ŝ k e m nar. 13.8.1932 Liberec, bytem
Liberec XIV Chebská ul. 3 automontér u Fy.
SAURER - FOL-

Po napomenutí k udání čisté pravdy vypovídají následující.

Otázka B E C H O V I :

Znáte tohoto muže, který sedí před Vámi **ARCHIV MV**
Pouze pro studijní účely

Odpověď :

Ano. Jest to J e ŝ e k ~~Oldřich~~ Zdenek z Liberce.

Otázka J E Ŝ K O V I :

Poznáváte osobu sedící před Vámi ?

Odpověď :

Ano. Jest to Oldřich B e c h z Liberce.

Otázka J E Ŝ K O V I :

B l jste přítomen ilegálních vřdcovských zkoušek v Polesí na jaře
růku 1951 ? Kdo všechno tyto zkoušky skládal a kdo je vedl ?

Cetli a podepsali :

Zdenek Ješek

Oldřich Bech

Příloha č. 18 /z 1. 4. 1952/ str. 2

Zápis KV StB v Liberci o konfrontaci obviněného Oldřicha Becha se svědky.

Pokračování v psaní zápisu o konfrontaci Oldřicha B e c h a.

Odpověď:

Illegálním vůdcovským zkouškám na chatě v Polesí jsem přítomen byl a pozval mně buď R u b e š a nebo H l a v á č e k Karel ml. Zkouškám které vedl Ivan M i k š o v i č byl přítomen také P r á g r Zdeněk, H l a v á č e k Karel ml, R u b e š Václav a Bech Oldřich u kterého to nemohu s určitostí potvrdit, ale domnívám se, že přítomen byl. Zda byla také přítomna Hana H l a v á č k o v á se již nepamatuji.

Více nemám co bych k vůdcovským zkouškám v Polesí uvedl a prohlašuji, že jsem vše dle pravdy uvedl.

Otázka BECHOVI :

Chcete i nadále popírat tu skutečnost, že jste byl přítomen ilegálním vůdcovským zkouškám v Polesí ?

Odpověď :

Ano i nyní popírám, že bych byl přítomen ilegálním vůdcovským zkouškám v Polesí na jaře roku 1951, které vedl M i k š o v i č. Více nemám co bych k této věci uvedl.

skončeno, přečteno a **ARCHIV MV**
podáno. **Podáno studijní účely**

Obviněný :

svědék : Zdeněk Prágr

Referent :

Končiny Jan

Příloha č. 19 /z 1. 4. 1952/ str. 1

Zápis KV StB v Liberci o konfrontaci obviněného Oldřicha Becha se svědky.

Krajské velitelství státní bezpečnosti

v L i b e r c i .

Liberec dne 1.4.52

Z á p i s o k o n f r o n t a c i

sepsaný mezi obviněným

Oldřichem B e c h e m , nar. 11.2.1926 Vysoké Veselí okr. Nový Bydžov,

a svědkyní Hanou H l a v á č k o v o u , nar. 31.12.1929
Veselá okr. Semily, bytem Liberce IV.
Andělčina 6.

Po napomenutí k udání čisté pravdy vypovídají následující :

Otázka BECHOVI **ARCHIV MV**

Pouze pro studijní účely

Znáte tuho slečnu, která jest Vám představena ?

Odpověď :

Ano. Jest to Hana H l a v á č k o v á z Liberce.

Otázka HLAVÁCKOVÉ :

Znáte tohoto muže, který sedí proti Vám ?

Odpověď :

Ano. Jest to Oldřich B e c h z Liberce .

Otázka HLAVÁCKOVÉ

Byla jste přítomna ilegálním vůdcovským zkouškám v Polesí na jaře roku 1951 ? Kdo všechno tyto zkoušky zkládal a kdo je vedl ?

Odpověď :

Jest pravdou, že jsem byla přítomna ilegálním vůdcovským zkouškám na chatě v Polesí, která patří Vladimíru MRŠKOSOVÍ

Cetli a souhlasí :

*Hana Hlaváčková
Oldřich Bech*

Příloha č. 19 /z 1. 4. 1952/ str. 2

Zápis KV StB v Liberci o konfrontaci obviněného Oldřicha Becha se svědky.

Pokračování v psaní zápisu o konfrontaci .

ale nepamatuji se již, kým jsem byla na tyto zkoušky pozvána. Pokud se pamatuji zkoušky byly prováděny písemně i ústně na téma „Skautský zákon a slib“. Pamatuji se, že těmto zkouškám byl přítomen zároveň je i skládal Zdeněk J e ž e k, Zdeněk P r á g r, a já. Dále se nepamatuji již přesně, zda zkoušky skládal i Oldřich B e c h a nebo jestli byl jako přisedící a nebo jako host, ale přítomen byl. Dále byl přítomen Ivan M i k š o v - i v i č , který zkoušky vedl.

Otázka BUCHOVÍ :

Co chcete uvést k výpovědi Hany H l a v á č k o v é ?

Odpověď :

Znovu prohlašuji, že ^{ARCHEV. MV} ~~stejným~~ ^{stejným} výpovědím zkouškám na jaře v roce 1951 jsem přítomen ~~nebyl~~ ^{byl} pro studijní účely.

To znamená, že popíráte, přesto že jste usvědčován zde přítomnou Hanou H l a v á č k o v o u .

Ano. Popírám.

Skončeno, přečteno a podepsáno :

Obviněný :

Oldřich Bech

Svědék :

Jan Merič

referent :

Karel

Příloha č. 20 /z 3. 4. 1952/ str. 1

Na KV StB v Liberci sepsaný životopis obviněného Oldřicha Becha.

Krajské velitelství státní.
bezpečnosti L i b e r e c .

Č.j.:B/4-V-12614.

V Liberci dne 3.dubna 1952.

Ž i v o t o p i s . .

B E C H Oldřich - zahradník,nar.11.2.1926 ve Vysokém Veselí,
okr.Nový Bydžov,posledně zaměstnán jako vý-
kupčí u Hospodářského družstva zahradníků
a květinářů.Bytem Liberec XIV.,Lesní 32.

Narodil jsem se v roce 1926 jako syn četnického strážmistra.
Matka byla v domácnosti a jiných sourozenců nemám.V roce 1932
když jsem začal chodit do školy,přestěhovaly jsme se z Václa-
vic u Liberce,kde otec sloužil,do Pchel,okr.Slaný.V Pchelích
jsem chodil asi 2 roky do školy,načež otec byl přeložen ze slu-
žebních důvodů do Jičína,kde jsem vychodil jak obecnou tak i
měšťanskou školu.Po vychození školy jsem se šel učit zahradní-
kem k f. Josef LUKAŠ v Jičíně.V roce 1943 jsem byl vyučen a
počal jsem navštěvovat ^{učení} ~~ve škole~~ ^{ve škole} ovocnicko - zahradnickou
školu v Ruzyni u Prahy ^{pro} ~~poté~~ jsem absolvoval s dobrým prospě-
chem.Po revoluci 1945 byl otec služebně přeložen do Liberce a
já po vyjití ovocno-zahradnické školy,jsem jel za rodiči do
Liberce,kde jsem nastoupil zaměstnání u správy městských sadů
a botanické zahrady s měsíčním platem 3.200 Kčs.V tomto za-
městnání jsem setrval do 15.1.1947,kdy jsem nastoupil místo
v Lučanských květinových kulturách u Jablonce n.N. s platem
3.500 Kčs měsíčně.Zde jsem byl zaměstnán do května 1948,kdy
jsem přešel do zaměstnání na krajský sekretariát ČSM jako
Junácký tajemník a to až do září 1948.Ze sekretariátu ČSM
jsem dostal výpověď,jalikož tato funkce byla zrušena.Po tomto
zaměstnání jsem nastoupil místo v TOTEXU v Chrastavě,jako
úředník nákupního oddělení s měsíčním platem asi 4.500 Kčs,
kde jsem byl do 31.XII.1950.Od 1.1.1951 jsem nastoupil místo
u Hospodářského družstva výrobního a skladištního v Liberci,
odkud jsem přešel 16.10.1951 k Hospodářskému družstvu zahrad-
níků a květinářů,kde jsem byl jako nákupčí zboží až do zatčení.

Četl a souhlasí : *Oldřich Bech*

Příloha č. 20 /z 3. 4. 1952/ str. 1

Na KV StB v Liberci sepsaný životopis obviněného Oldřicha Becha.

Pokračováno v psaní životopisu s Oldřichem B e c h e m :

Spolková a politická činnost :

Za doby první republiky jsem byl členem JUNÁKA v Jičíně,
Za okupace jsem nebyl v žádném spolku.

Po revoluci 1945 jsem se stal opět JUNÁKEM v Liberci. Funkce
jsem v tomto spolku žádné nezastával, až v roce 1948 kdy jsem
byl jako tajemník za JUNÁKY na sekretariátě ČSM. Od roku 1946
jsem členem ČSM jako tělovýchovný referent až do roku 1951,
kdy jsem přestal platit příspěvky, jelikož v závodě skupina
není a místní skupina nevyvíjí činnost.

Od roku 1948 do roku 1950 jsem byl členem pionýrské okresní
 rady v Liberci. V poslední době jako rekreační referent.

Politicky jsem dosud nikdy organizován nebyl a nejsem.

Skončeno a podepsáno.

Vyšetřující:

ARCHIV MV
Pouze pro studijní účely

Vyšetřovaný :

Oldřich Bech v době zatčení.

Příloha č. 21 /z 14. 5. 1952/ str. 1

Rozsudek Státního soudu v Praze se skupinou Karla Průchy a spol.

Státní soud v Praze.

5 Ts I 37/53

J m é n e m r e p u b l i k y !

Státní soud v Praze uznal po hlavním s³ líčení, provedeném ve dnech 13- 14 května 1953 takto pravem:

Obvinění :

1/ Dr. Kar²l P r ů c h a
nar. dne 3.4.1908 v Klatovech, středoškolský profesor, posl.
bytem v Praze-Dejvicích, Na cvičišti 1419/3,

2/ František N ě m e c ,
nar. dne 3.6.1907 v Čejově okr. Humpolec, středoškolský
profesor, posl. bytem v Praze VII, hostelní 38,

3/ RNDr. PhMr. Miloslav Š t r ž í n e k ,
nar. dne 3.7.1907 v Kroměříži, vedoucí lékárny, posl. bytem
v Bratislavě, Štúrove č. 9b,

4/ František J e n d u s ,
nar. dne 1.12.1905 v Praze, vedoucí prodejny Chemodroge,
posl. bytem v Řepích, Měsarykova č. 244,

5/ Karel G r i m m ,
nar. dne 16.7.1919 v Kutné Hoře, úředník, posl. bytem v Pra-
ze XI, Bořivojova 43,

6/ Ivan M i k š o v í č ,
nar. dne 2.10.1909 v Turnově, redaktor, posl. bytem v Liberci,
Pánská č.9.

7/ František R e i s e r
nar. dne 19.9.1930 v Klatovech, technický úředník, posl. by-
tem v Praze- Velešlavíně, Pod novým lesem čp. 273,

8/ František N o v o t n ý
nar. dne 27.4.1899 ve Veltrusích, projektant fy.Stavoprojekt,
posl. bytem v Řeži čp. 65,

9/Milan Dráždík,
nar. dne 24.12.1924 v Běnské Štítnici, herec, posl. byt
v Chabrově u Prahy č.196,

10/ Jan Homoláč,
nar. dne 6.12.1898 v Hrdubičkách, nákupní úředník n.pod
posledně bytem v Kyjích u Prahy, Masarykova čtvrť čp. 40
všichni t.č. ve vazbě,

jsou v i n n i , ž e :

1/ Dr. Karel Průcha, František Němec, Dr. Miloslav
Stržínek, František Jandus, Karel Grimm, Ivan Mikšovič, a
tišek Keiser v době od r.1949 až do svého ztčení v Praze
a jinde založili, případně vstoupili do ilegální skru
nisece, mající za cíl rozvrátiti jednotu ČSM, podstatně t
součástí společenské soustavy našeho státu a ve spojení
přátelskou emigrací, za pomoci válečného zásahu imperi
alistických armád zničiti lidově demokratické státní zří
v ČSR, tedy se spojili navzájem a s dalšími osobami k
rozvrátit a zničit lidově demokratické státní zřízení a
český řád republiky, které jsou zaručeny ústavou ;

2/ František Novotný, Milan Dráždík a Jan Homoláč
v době od r.1950 do svého ztčení v Praze a jinde přislí
pomoc a spolupráci protistátní skrutské skupině, založen
Drem. Karem Průchou a jeho společníky, ně jim bylo znám
tato skupina má při nejmenším za účel rozrušování a podr
jednotu ČSM, jednoho to ze základních pilířů lidově demok
tického státního zřízení, tedy přistoupili a zúčastnili
činnosti organizace, jejímž cílem bylo podvracet lidově
demokratické státní zřízení a společenský řád republiky,
jsou zaručeny ústavou,

čímž se dopustili :

od 1/ Dr. Karel Průcha, František Němec, Dr. Milos
Stržínek, František Jandus, Karel Grimm, Ivan Mikšovič, a

Příloha č. 21 /z 14. 5. 1952/ str. 3

Rozsudek Státního soudu v Praze se skupinou Karla Průchy a spol.

František Reiser trestného činu vlezrady, podle §u 78, odst. 3a, 1c, tr.z.;

ad 3/ František Novotný, Milen Družďík a Jan Homoláč trestného činu sdružování proti republice dle §u 80, odst.1, tr.z. a

o d a s u z u j i s e :

Dr. Karel Průcha dle §u 78 odst.1. tr.z. k trestu odnětí svobody na 15 / pětinalet / let,

František Němec dle §u 78 odst.1, tr.z. k trestu odnětí svobody na 12 / dvanalet / let,

Dr. Miloslav Stržinec dle §u 78 odst.1, tr.z. k trestu odnětí svobody na 10 / deset / let,

František Janďus dle §. 78 odst.1, tr.z. k trestu odnětí svobody na 11/ jedenálet / let,

Karel Grimm dle §u 78 odst.1, tr.z. k trestu odnětí svobody na 10 / deset / let,

František Reiser dle §u 78 odst.1, tr.z. a za použití ustan. §u 30 tr.z. k trestu odnětí svobody na 6 / šest / let,

Ivan Mikšovič dle §u 78 odst.1, tr.z. k trestu odnětí svobody na 10 / deset / let,

František Novotný dle §u 80 odst.1, tr.z. k trestu odnětí svobody na 3 / tři / roky,

Milen Družďík dle §u 80 odst.1, tr.z. k trestu odnětí svobody na 3 1/3 / dva a pět / roku,

Jan Homoláč dle §u 80 odst.1, tr.z. za použití ust. §u.30 tr.z. k trestu odnětí svobody na 6 / šest / měsíců.

Dle §u 78 odst. 4 tr.z. vyslovuje se u obviněných Dr. Karle Průchy, Frant. Němce, Dr. Miloslava Stržínke, Františka Janďuse, Karle Grimma, Ivane Mikšoviče a Františka Reiseru, pro padnutí celého jmění, u obviněných Františka Novotného, Milene Družďík a Jana Homoláče dle §u 47 odst.1, 2, tr.z. propadnutí jedné poloviny jmění.

Dle §u 43 tr.z. se vyslovuje u všech obviněných ztráta čestných práv občanských, při čemž dočasná ztráta občanských práv, uvedených v §u 44 odst. 2 tr.z., stanoví se u viněného Dr. Karla Průchy, Františka Němce, Dra. Miloslava Žitka, Františka Janduse, Karla Grimmera a Ivana Mikšoviče deset let, Františka Reiserera na pět let, Františka Novotného, Milenu Drožďákové a Jana Homoláčové na tři roky.

Dle §u 23 tr.z. započítává se obviněným do trestu vazby, a to:

Dru. Karlu Průchovi od 28. září 1951-13 hod.,
Františku Němci od 28. září 1951-10 hod.,
Dru. Miloslavu Stržínkovi od 29. září 1951-3 hod.,
Františku Jandusovi od 28. září 1951-8.30 hod.,
Karlu Grimmerovi od 28. září 1951-8.30 hod.,
Ivanu Mikšovičovi od 27. září 1951-1 hod.,
Františku Reisererovi od 28. září 1951-11 hod.,
Františku Novotnému od 19. prosince 1951-7 hod.,
Milenu Drožďákové od 20. prosince 1951-13.30 hod.,
Jana Homoláčovi od 20. prosince 1951-8 hod.

O d a v o d n ě n í :

Jako jiné lidové demokracie, budující socialistický i náš lidově demokratický stát věnuje mimořádnou péči a všemožnou podporu výchově a vzdělání naší mládeže. Hned po květném vítězství dělnické třídy bylo jejími představiteli vynaloženo všemožné úsilí, aby dosaženo bylo sjednocení veškeré naší mládeže a aby tato byla vychovávána v duchu socialismu, socialistického vlastnictví, úcty k práci a do života byla vybavena hlubokými znalostmi.

Téhoto úsilí bylo zapotřebí tím více, že část naší mládeže v Sokolě a Junáku byla i po roce 1945 vedena a vychovávána reakčními funkcionáři, náčichlými kosmopolitismem a obdivem k západu, duchu buržoásního nacionalismu, kosmopolitismu, nepřátelství k dělnické třídě a myšlenkám socialismu. Teprve po únorovém vítězství dělnické třídy a pracujícího lidu podařilo se naší mládež stmeliti v jednotný nerozbor-ný síle v ČSM. Náš sjednocená mládež zbavena reakčních vlivů a funkcionářů vykročila různým krokem vpřed, aby po šoku ostrtních pracujících všemi silami přispěla k výbudování soci-
tické společnosti u nás.

Ještě ovšem u nás ještě zbytek nenapravitelných reak-
cionářů, lidí dvojí tváře, kteří nevidí a nechtějí vidět tyto úspěchy naší mládeže, nepochopí ani se jednotu naší mládeže rozvrátiti a ve spolupráci s nepřátelskou emigrací a z očeká-
né podpory imperiálistických západních států dosáhnouti zni-
čení a rozvrácení lidové demokratického státního zřízení re-
publiky.

Do této skupiny nepřátel dlužno zařaditi i obviněné.

Soud zjistil doznáním obviněných před bezpečnostními
orgány, státním prokurátorem, a u soudu při hlavním líčení,
trestním oznámením a jeho přílohami, jakož i doloženými věcmi
a osobními výkazy obviněných, čtenými při hlavním líčení, ten-
to skutkový děj:

1/ obviněný Dr. Karel Průcha ;

ještě synem košíkářského dělníka, později školníka a tovární
dělníce. Po vystudování reálného gymnasia, filosofické fakul-
ty a dosažení doktorátu působil jako profesor na různých střed-
ních školách, posléze na střední škole v Dejvicích. Politice
až do r. 1946 organizován nebyl, teprve toho roku stal se členem
strany národně socialistické, ve které setrval až do r. 1948
- kdy podal přihlášku do KSČ, ale přihláška jeho nebyla vyřízena.
Byl dlouholetým členem a funkcionářem skautu a později před-
sedou výchovného odboru Junáka, kteréžto funkce byl po únoru

1948 zbaven, neboť byl odpurcem začlenění Junáka do ČSM. Jeho postoj k lidově demokratickému zřízení byl nepřátelsk. Nevěřil v trvání lidově demokratického zřízení našeho státu; pod vlivem štvavého zehraňického rozhlasu, jehož byl horlivým posluchačem, spoléhal na to, že dojde k válečnému konfliktu, který přivede porážku lidových demokracií, obnovení dřívější buržoasní republiky a tím i opětné vytvoření samostatného Junáka.

Z jara 1949 navštívila obviněného Degmar Skálová a informovala jej o tom, že se chystá puč, ve kterém jsou účastní i bývalí příslušníci Junáka a vybídla obviněného na této protistátní činnosti se účastnit. Obviněný rozmlouval o tom s Františkem Němcem a dohodli se na tom, že chystaný puč pokládají za předčasný a proto se jej neúčastní a vyčkají, jak věc se dále vyvine. Poněvadž Dr. Průcha v druhé polovině r. 1948 nebyl přesvědčen, že lze očekávat v brzké době zvrat poměrů u nás, rozhodl se, konati přípravy pro opětné obnovení Junáka. Pozval k sobě proto i další bývalé funkcionáře Junáka a to Františka Němce a Karla Grimma, se kterými probrl mezinárodní situaci, ujistil je, že blíží se zvrat a vybídl je k tomu, aby společně s ním konali přípravy na obnovení Junáka. Na dalších schůzkách, které byly konány nejprve u Dr. Táboorského, později pak v bytě Dr. Průchy byly probírány podrobnosti příprav pro budoucí obnovu Junáka. Na těchto schůzkách, kterých se zpravidla mimo Průchu účastnil František Němec, Karel Grimm, později pak i František Januš, Miloslav Stržínek, Ivan Mikšovič a František Keiser, bylo dohodnuto, že Junák bude po zvratu vybudován v měřítku celostátním a pod jednotným vedením. Dle dohody účastníků měly se přípravy na obnovu Junáka týkat i jedné stránky ideologické a tiskové, jedné organizační. Obvinění rozdělili mezi sebou úkoly, které každý z nich měl ve skupině plnit. Dr. Průcha byl iniciátorem a organizátorem celé, ilegální skupiny, svolával a řídil schůzky, a rozdělával úkoly mezi ostatní členy skupiny. Schůzky ztrajoval pravidelně přehledem o mezinárodní situaci.

ní situaci, než bylo přikročeno k vlastním přípravným pracím pro obnovu Junáka. Kromě přípravy různých příruček, stanov, řádů a různých technických opatření, byly dohodnuty a učiněny přípravy pro vybudování budoucího nakladatelství Junáka a vydávání časopisu "Evropa". Dále bylo na těchto schůzkách dohodnuto, že je třeba z bývalých členů Junáka sestavit skupiny, které by pro případ zvrátu zajistily a obsadily budovu tiskárny Mladá Fronta, jakož i další majetek dříve náležející Junáku a vůbec majetek ČSM, jak v Praze, tak i jinde v republice. Tímto úkolem pověřen byl obviněný Jenduš. Bylo dohodnuto dále, že vytvořena bude akciová společnost JUN, jejímž vedoucím měl se stát obviněný Homoláč. Schůzky, na kterých voškeré tyto otázky byly projednávány, konaly se z počátku jednou za dva měsíce, později pak pravidelně každý měsíc. Obdobně jako v Czechách mělo být provedeno pro případ zvrátu zejištění majetku ČSM i na Moravě a na Slovensku. Dr. Průcha navštívil za tím účelem Josefa Nebeského z Prostějova a s tímto sjednal, že on opatří na Moravě potřebné spolehlivé skauty k tomuto účelu. Na Slovensku pak měl k tomuto účelu opatřit vhodné osoby Dr. Miloslav Stržínek.

Aby přípravné práce pro obnovení Junáka mohly být účinně prováděny, bylo utvořeno zvláštní ústředí, sestávající z většího počtu osob, v němž každé z těchto osob bylo určena zvláštní funkce. Tak obviněný Dr. Průcha měl zastávat funkci předsedy výchovného odboru Junáka, František Němec předsedy organizačního odboru, Karel Grimm předsedy zhraničního odboru, Miloslav Stržínek náčelníka slovenského Junáka, Ivan Mikšovič šéfredaktora tiskového odboru, František Keiser redaktore deníku Evropa, František Jenduš obecního velitele Junáka, František Novotný vedoucího skautských staveb, Milon Dráždík vedoucího rozhlasových relací, a Jan Homoláč vedoucího družstva JUN.

Ponevadž dle přesvědčení Dra. Průchy bylo možno počítati s obnovou Junáka jen z předpokladu, že pomocí nepřátelské

emigrace s imperialistických západních armád, bude u nás dosaženo zvratu a obnovení kapitalistického řádu, rozhodl se Dr. Průcha navázat spojení s touto emigrací. Na jaře r. 1951 vypracoval tak zv. "memorandum", s prostřednictvím jisté osoby odeslal toto představitelům nepřátelské emigrace. V tomto memorandu Dr. Průcha vřele pozdravuje, hnutí nepřátelské emigrace a vyslovuje potěšení, že dojde brzy svého velikého cíle. Dovoluje se v tomto memorandu podpory budoucí vlády pro obnovu Junáka a slibuje představitelům emigrace, že se postará o to, aby výchova mládeže byla oproštěna prý "od veškerého nánosu, jímž byla postižena v poslední době pod vlivem zvrhlého učení." Slibuje, že po zvratu vybuduje u nás organizaci v duchu "čistého typu skeutingu, jak jej definoval sám zakladatel skeutingu B. P."

Po odeslání tohoto memoranda Dr. Průcha informoval o jeho obsahu a odeslání i ostatní členy skupiny a to Františka Němce, Dra. Stržínka, Františka Janouse, Karla Grimma, Ivana Mikšoviče a Františka Keisera, kteří s ním projevíli souhlas. Schůzky této ilegální skupiny konány byly až do podzimu 1951 kdy skupina byla odhalena a tím další její činnost zmařena.

3/ Obviněný František Němec ;

jest synem melioračního mistra. Otec mu zahynul v první světové válce, takže byl vychováván pouze matkou. Po vystudování gymnasia na universitních studiích stal se profesorem matematiky a deskriptivní geometrie, v kteréžto funkci působil postupně na více středních školách, posledně na reálném gymnasiu v Praze VII. Od r. 1945 byl členem strany lidové a působil v ní až do svého členění. Od r. 1930 byl členem Junáka, v r. 1937 byl náčelníkem ústředí katolických skeutů pro zemi Moravsko-slezskou. Později byl členem zemského náčelnictva Junáka pro Čechy a posléze ještě členem čestným členem předsednictva. Obviněný Němec nesouhlasil se zrušením Junáka a považoval sloučení této organizace do ČSM za nesprávné. Nevšiml také v trvání dnešního lidově demokratického státního zřízení a spoléhal, že v důsledku války,

nebo jiného zásahu imperialistických mocností dojde u nás ku změně státního zřízení. Z jara 1949 informoval je ^{Průcha} o tom, že se chystá u nás puč, který má přivoditi odstranění lidové demokratického státního zřízení. S Průchou shodli se na tom, že se této věci nezúčastní, neboť pokládají vše za předčasnou a vyčkají průběh dalších událostí. Němce účastnil se od počátku ----- jak u Dr. Tábořského, tak i u Dr. Průchy, na kterých bylo dohodnuto obnovení bývalé organizace Junáka v celostátním měřítku. Němce přislíbil spolupráci v této ilegální skupině, vypracoval zejména organizační řád. Získal další -- členy ilegální skupiny a to Františka Novotného, Milana Dražďáka a profesora T. Když pak bylo jednáno na jedné ze schůzek o obstarání vhodných osob z řad bývalých skautů, které měly provést obsazování majetku ČSM, nabídl se Němec, že k tomu účelu obstará 20-50 osob, které by byly v případě zvržení Jandusovi pro tento účel k dispozici. Němec byl také informován Průchou o zaslání tak zv. "memoranda" nepřátelské emigraci, s jeho obsahem seznámen, a s ním projevil souhlas.

Abyste byli získáni pro chystanou organizaci Junáka potřebnou vedoucí oddílů, provedl Němec z jara 1950 společně s Dr. Tábořským zkoušky s dvěma bývalými příslušníky Junáka, aby tak ti-to získali kvalifikaci pro vedoucí oddílů.

3/Obviněný hNDr. PhMr. Miloslav Stránský, jest synem středoškolského profesora. Po absolvování reálky a dvouleté lékárnické preke vystudoval lékárnický odbor Karlovy university a stal se magistrem. Nějaký čas měl v nájezu lékárnu, později pak stal se vedoucím znárodněné lékárny. Politicky organizován nikdy nebyl. Od r. 1931 byl členem skautského hnutí, později Junáka a v poslední době zůstal funkci krajského náčelníka Junáka. Také on nesoúhlasil se sloučením Junáka do ČSM. Počátkem r. 1950 navštívil v Praze Dr. Průchu, kde byl přítomen i František Němec. Rozmlouvali společně o mezinárodní situaci a ujistili se, že lze u nás očekávatí zvrst poměry a že tím účelné je třeba připravit se na obnovu Junáka. K zvrst mělo dojít.

bud' v důsledku válečného konfliktu, případně mělo dojít ke změně vnitřních poměrů u nás, pod tlakem mezinárodní ce. Dr. Stržínek zúčastnil se celkem asi 5ti schůzek této skupiny, na kterých byly probírány jak otázky ideologické otázky organizační a hospodářské, vztahující se k chystané obnově Junáka. Průchou vypracované stanov. Junák obdržel Dr. Stržínek, který je přeložil do slovenského jazyka a u je i syému známému L. v Bratislavě. Aby byla zajištěna ho. základně budoucího Junáka, byla projednána i otázka vytvoření akciové společnosti, která měla prodávati veškerou výzbro Junáka. Dr. Stržínek opatřil vzor stanov pro takovou společnost, zaslal jej po Keiserovi Dr. Průchovi a přislíbil sám to směru finanční podpory. Na schůzce Dr. Průchy jednal Dr. Stržínek i s býv. starostou Junáka P., zejména měl nenápadně titi, zda P. by byl ochoten v případě obnovení Junáka přev funkci jeho starosty. Dr. Stržínek skutečně s P. jednal a prk Průchovi dopisem, že pro tuto funkci by bylo možno v dš obnovení Junáka s P. počítati.

Na schůzkách, kterých se Dr. Stržínek zúčastnil, bylo no i o zajištění býv. majetku Junáka na Slovensku a Dr. byl pověřen úkolem opatřiti vhodné osoby na Slovensku k to lu. Dr. Stržínek přislíbil tento úkol splniti, nebylo však no, zda nějaké osoby na Slovensku pro tento účel opatřil. Stržínek obrátil se také na jistého bývalého junáckého prece D., který měl v úschově kartoteku býv. činovníka Junáka, ne hodlal vybíratí vhodné osoby pro vedení budoucí organizace ka. na Slovensku. Kartoteku však nepodařilo se mu opatřiti Dr. Stržínek byl na jedné ze schůzek informován Dr. Průcha zaslal dopis emigraci do zahraničí o ilegální činnosti si vztahující se k chystané obnově Junáka.

Příloha č. 21 /z 14. 5. 1952/ str. 11

Rozsudek Státního soudu v Praze se skupinou Karla Průchy a spol.

4/ Obviněný František J e n d u s ,
jest synem obchodního sluhu, vyučil se drogistou a pracoval
jako zaměstnanec v různých drogeriích až do r.1929,kdy se osamostat-
nil.Svůj podnik vedl až do r.1950,kdy tento byl znárodněn a za-
řazen do Chemodrogy. Jendus pak stal se zaměstnancem Chemodrogy.
Politicky nikdy organizován nebyl.Byl dlouholetým členem Junáka
a nesculhl s jeho likvidací i s tím, že byl zbaven funkce ve
vedení Junáka. Z jara 1950 navštívil jej Dr. Průcha s Františkem
Němec, rozmlouvali s ním o napjaté mezinárodní situaci.Poukazovali
na to, že dojde k válce, která přinese zvrat lidově demokratic-
kého zřízení u nás a uváděli, že je třeba pracovat na přípravách
k opětovnému vytvoření samostatného Junáka.Když byl Jendus jím
vyzván ke spolupráci, na těchto přípravách a sdášeno mu, že se
s ním počítá pro funkci oblastního velitele Junáka, přislíbil
spolupráci.Jendus účastnil se pak pravidelně schůzek skupiny a
to u Dre. Tábořského i později u Dre. Průchy.Vypracoval společ-
ně s Nebeským stanovy pro OLD skauty a převzal úkol jakožto
oblastní velitel. Junáka provést v případě zvratu zajištění
a obsazení tiskárny Mladé Fronty, jakož i dalších objektů dříve
petřivských skautu, případně Junáku.Potřebné osoby k tomu
si opatřiti Jendus z řad býv. Junáku a také Němec mu v tom
směru přislíbil podporu. Jendus ze tím účelem náyázel spojení
s Jeroslavem Krčálem, který mu přislíbil několik osob opatřiti a
později také Jendusovi skutečně sdášil, že opatřil pro tento účel
asi 6 bývalých skautů. V létě 1951 navštívil pak Jendus učitele
Jerého ve Staré Bolešlavi, kterého o věci informoval a on mu při-
slíbil vhodné osoby z řad bývalých skautů opatřiti.Jerý také
později sdášil Jendusovi, že takové spolehlivé osoby opatřil a
v případě zvratu, že s nimi přijede do Prahy v autech požárního
sboru Staré Bolešlavi, neboť některé osoby Jerým získané byly
členy hasičského sboru. Jendus získal do ilegální organizace
další osoby a to Františka Novotného, kterého zavedl později k
Průchovi; dále jednal s kominičským mistrem B. V roce 1951 na
pokyn Průchuv navštívil J.Č., kterého získal jako instruktora
pro plánovanou lesní školu.

Na jedné ze schůzek byl Jandus informován Drem Průchou o tom, že Dr. Průcha odeslal představitelům emigrace do zahraničí dopis a byl seznámen s jeho obsahem.

Jako jiní obvinění i Jandus nevěřil v trvání lidové demokratického zřízení našeho státu. Věřil, že dojde k válce, nebo tak zv. "svobodným volbám" pod patronací západních států a k odstranění lidové demokratického státního zřízení republiky.

5/Obviněný Karel Grimm, jest synem obchodníka. Po vystudování střední školy byl zaměstnán jako praktikant. Později začal studovat vědy technické, ale v důsledku okupace musel studie přerušit. Po květnové revoluci 1945 začal studovat vysokou školu hospodářských věd, ale po absolování 3 ročníků byl v r. 1949 ze studie vyloučen, protože nekonal řádně zkoušky. Byl pak zaměstnán jako úředník v nár. podn. Gramofonové závody v Praze. Politicky byl organizován od r. 1947 do února 1948 ve straně nár. soc. Od svého nástupu byl členem Junáka, zastával různé funkce až do února 1948, kdy byl funkce předsedy zpravodajského odboru Junáka zproštěn což u něho zanechalo pocit hořkosti. Nesouhlasil se sloučením Junáka do ČSM. Na podzim r. 1949 setkal se s Drem Průchou, který jej požádal, aby jej navštívil v bytě, že si pohovoří o záležitostech Junáka. Když pak Průchu navštívil probírali spolu mezinárodní situaci a došli k závěru, že dojde k válečnému konfliktu mezi západem a východem, případně k tak zv. "svobodným volbám", které přinesou změnu politických poměrů u nás a možnou obnovu Junáka. Grimm zúčastnil se pak pravidelně schůzek pořádaných nejprve u Dra. Tábrského, později pak u Dra. Průchy. Když na těchto schůzkách byly dohodnuty úkoly spojené s přípravou obnovy Junáka, byl Grimm pověřen funkcí předsedy zahraničního odboru. Byl pověřen, aby v případě zvratu prostřednictvím rozhlasu oznámil, kde se nalézá ústředí Junáka, a všichni dřívější pracovníci Junáka byli tak o tom uvědoměni. Společně s Drem. Průchou zepojil do ilegální skupiny Jana Homoláče, který byl vybrán za vedoucího družstve JUN.

Průcha na jedné ze schůzek informoval také Grima o tom, že zaslal představitelům emigrace do zahraničí dopis, ve kterém se dovolává podpory emigrace pro ustavení Junáka po provedeném zvratu.

6/ Obviněný Iven M i k š o v i č jest synem elektrárenského montéra. Pracoval nejprve jako praktikant v soukromém podniku, pak byl fotoreportérem a od r. 1932 působil jako redaktor v různých krajinských časopisech. Od r. 1949 byl pak redaktorem deníku Práce. Politicky byl organizován od r. 1947 do února 1948 ve straně sociálně demokratické. Od svého mládí byl horlivým členem Junáka a nesouhlasil s jeho začleněním do ČSM. Asi v polovině r. 1950 požádal jej Karel Grimm, aby navštívil Dra. Průchu. Když Dra. Průchu navštívil, sdělil mu tento, že on a někteří další bývalí funkcionáři Junáka se u něho scházejí a pracují na přípravách obnovení Junáka. Průcha poukázal na to, že dojde u nás ke zvratu buď v důsledku války, nebo pomocí tak zv. "svobodných voleb" a tím i k možnosti obnovení Junáka. Když Průcha jej vybídl ke spolupráci v ilegální skupině, tuto přijal.

Mikšovič byl pověřen funkcí šéfredaktora budoucího nakladatelství Junáka a přislíbil její převzetí. Získal dalšího spolupracovníka pro ilegální skupinu a to Josefa Ffibyle, kterého seznámil s Průchou. Upozornil také profesora J. T. z Liberce, aby navštívil Průchu, který mu dá další pokyny pro spolupráci s ilegální skupinou. Obviněný Mikšovič udržoval na Liberecku stále styky s některými bývalými členy Junáka a konal různé přípravné práce pro obnovení junácké skupiny na Liberecku. Tak postupně po dvakrát navštívila její skupina bývalých Junáků a to jednou 6, podruhé 7 osob, se kterými Mikšovič provedl vadcovské zkoušky a vystavil jim falešná potvrzení o složených zkouškách, opatřená datem z r. 1947. Celkem obviněný navštívil asi 4 schůzky u Průchy. Na jedné z těchto schůzek navrhoval, aby bylo navázáno spojení se

Příloha č. 21 /z 14. 5. 1952/ str. 14

Rozsudek Státního soudu v Praze se skupinou Karla Průchy a spol.

zahraničím, ovšem byl Průchou informován, že on sám již spojení navázal tím, že odeslal do zahraničí představitelům nápi telské emigrace zprávu. Průcha jej také o obsahu této zprávy informoval.

7/Obviněný František Reiser, jest synem školníka. Po vystudování gymnasia byl zaměstnán nejprve u různých firem, později pak jako technický úředník v ministerstvu zemědělství a v národním pozemkovém fondu. Posledně pak byl zaměstnán jako technický úředník u stavebních závodů v Praze. Politicky byl organizován od r. 1945 až do února 1948 ve straně národně socialistické. Spoluobviněného Dra. Průchu, který jest jeho bratrancem, občas navštěvoval a rozmlouvali spolu o politických poměrech. Obě shodovali se v tom, že dojde u nás k obnovení dřívější kapitalistické republiky a to buď cestou válečného konfliktu, nebo tek zv. "svobodných voleb". Když Dr. Průcha při návštěvě na podzim r. 1950 je informoval, že pracuje na obnově Junáka, a nabídl Reiserovi spolupráci v ilegální skupině, Reiser spolupráci přislíbil. Měl státi redaktorem budoucího skutečského časopisu Evropa, a k žá dosti Průchově zhotovil hlavičku pro tento časopis. Reiser z čestnil se několika schůzek ilegální skupiny, konaných u Prů K žádosti Dra. Průchy navštívil Reiser v Bratislavě Dr. Str ka a odevzdal mu od Průchy dopis. Převzal pak od něho stanovy pro chystanou školovou společnost JUN a odevzdal je Průchovi. Reiser byl plně informován o všech přípravných pracích a fun cích ostatních členů skupiny. Průcha také Reiseru informoval že odeslal dopis do zahraničí představitelům zrádné emigrace. Při prohlídce u Reiseru byly nalezeny básně, ve kterých hrub způsobem jest napadáno lidově demokratické státní zřízení a dělnictvo jest označováno lůzou.

Obviněný dle svého tvrzení tyto básně prý si někde opsál a měl je u sebe od r. 1948, ježto prý se mu líbily.

Příloha č. 21 /z 14. 5. 1952/ str. 15

Rozsudek Státního soudu v Praze se skupinou Karla Průchy a spol.

8/Obviněný František Novotný,
je synem cukrovarnického dělníka. Vyučil se zedníkem a
po absolvování dvouleté průmyslové školy stavitelské byl
zaměstnán jako projektant a vedoucí staveb u stavitelské
firmy. Od r.1946 byl pak zaměstnán jako projektant v n.p.
Stavoprojekt. Politicky byl organizován v letech 1923 -1927
ve straně národně socialistické, za okupace byl členem Národ -
ního souručenství a od r.1946 až do února 1948 opět členem
strany národně socialistické. Od svého mládí byl členem skaut -
ského hnutí a nesouhlasil s likvidací Junáka. Počátkem roku
1951 navštívil Novotného František Jendus, ujišťoval ho, že do -
jde u nás ke změně politických poměrů, za kterých bude možno
obnovit Junáka, sdělil dále Novotnému, že on a další osoby již
pracují na přípravách pro obnovu Junáka a vybízel jej, aby
i on jako bývalý Junák s nimi na obnovu Junáka spolupracoval.
Jendus pak vyzval Novotného, aby navštívil Dra. Průchu, u kte -
rého se scházejí. Novotný přislíbil spolupráci a Průchu na -
vštívil společně s Jendusem. Průcha žádal Novotného, aby při -
pravil plány a náčrt kluboven a chat, které po obnově Junáka
budou postaveny. Průcha znovu ujistil Novotného, že ještě v roce
1951 dojde ke zvrácení dnešního státního zřízení u nás, že je
proto třeba vše připravit. Když pak Novotný přislíbil Průchovi
žádné připravení, řekl mu Průcha, že po obnově Junáka bude
zastávat funkci vedoucího staveb skautských objektů. Dalších
schůzek se Novotný nezúčastnil a neznal další členy skupiny,
ani její ostatní přípravné práce. Nevyhotovil také přislíbené
plány a náčrt.

U Novotného byl při prohlídce nalezen leták zvaný "vlek
svobody", ve kterém je líčena činnost jisté ilegální skupiny.
Obviněný Novotný uvedl, že tento leták našel náhodně ve vlaku,
přinesl jej domů a pak na něj zapoměl.

9/Obviněný Milen P ř a ž d í k,
je synem vrchního četnického strážmistra a švadleny. Po vchození
gymnasie a částečné absolvování dramatické konservatoře působil

jako herec u různých divadel v Čechách a na Slovensku. Od dubna 1951 působil jako herec u Vesnického divadla. Politicky neorganizován nebyl. Po delší dobu byl členem skautských a jiných organizací. 2. jara 1950 navštívil profesore Němce, které znal již z dřívějších let a ten jej informoval, že souhlasí s některými bývalými funkcionáři Junáka a pracují na přípravě jeho obnovy. Němce a později Průcha ujišťovali Draždíka, že dojde k válce, která bude mít za následek odstranění dnešního státního zřízení a znovuoživení Junáka, když pak nebudou Němce Draždíkovi spolupráci na obnovení Junáka, projevil se to ochotou spolupracovat na divadelních a rozhlasových hrách pro Junáky. Když pak navštívil Dra. Průcha, projednal s ním otázku vysílání rozhlasových relací a Průcha oděvzdal mu několik divadelních her, které měl Draždík prostudovat. Draždík také připravil rozhlasovou reportáž, kterou ukázal Dra. Průchě. U obviněného Draždíka byly nalezeny básně, o kterých tento uvedl, že se mu jejich obsah líbil a proto si je opsal a uschoval. Tyto básně zesměšňují ČSM.

10/Obviněný Jan H o m o l á č ,

Jest synem nadrazního dělníka. Vyučil se strojním zámečnickem nějaký čas pracoval v tomto oboru. Později stal se pomocným účetním ve svazu Junáka-skauts, a vedoucím prodej. V roce 1939 tuto prodejnu od Junáka odkoupil a zřídl si samostatný obchod sportovními potřebami. Od 1. dubna 1949 přešel svůj obchod do n.p. ZDAR a stal se jeho zaměstnancem. Politicky byl organizován od r. 1945 ve straně sociálně demokratické po jejím sloužení s KSČ, členem KSČ. V listopadu 1951 z KSČ v důsledku své choroby vystoupil.

Asi v květnu 1951 navštívil jej Průcha a Grimm a informovali jej, že se jedná o obnovu skautské organizace, resp., že dojde ke změně politických poměrů u nás a bude možno obnovit samostatného Junáka. Průcha dále uváděl Homoláčovi, že dojde u nás ke změně politických poměrů v důsledku tak zv. "svobodných voleb".

Dále pak sdělil Prucha Homoláčovi, že v rámci obnovy Junáky počítá také s vybudováním prodejního družstva JUN a žádal Homoláče, zda by v takovém případě převzal vedení tohoto družstva. Mimo to dle plánů Pruchových mělo být vybudováno reprezentační obchodně-sportovní středisko, které měl Homoláč vésti. Homoláč se ze tím určitě k této výzvě Pruchově nevyjádřil a proto bylo dohodnuto, že později, kdy Grimm ještě jednou navštíví, aby zjistil jeho rozhodnutí. Asi za 3 měsíce na to pak navštívil Grimm znovu Homoláče a když se jej dotázel, zda mohou počítat s Homoláčovou spoluprací při vedení chystaného družstva JUN, Homoláč snoupráci přislíbil.

Všichni obvinění doznali tuto zjištěnou svoji trestnou činnost při výalechu před bezpečnostními orgány a správnost těchto výpovědí, až na nepatrné odchylky uznali i při výslechu před státním prokurátorem a při publikaci žaloby. Jsou také vzájemně usvědčováni svými výpověďmi i listinnými důkazy při hlavním líčení konstatovanými. Po stránce subjektivní viny hájí se ovšem obvinění tím, že neměli v úmyslu pracovat proti lidové demokratickému státnímu zřízení, zejména, že nechtěli přivodit jeho zničení a zvrát.

Při hlavním líčení obvinění popřeli i některé skutkové okolnosti dříve doznané. Soud vzal za podklad svého zjištění jejich administrativní výpovědi, neboť obvinění jejich správnost uznali před státním prokurátorem a dlužno proto dle přesvědčení soudu pokládati je za věrohodné doznání trestné činnosti jimi spáchané.

Při právním hodnocení zjištěné trestné činnosti obviněných uvážil soud tyto skutečnosti:

Obvinění se svým původem náleží většinou k dělnické třídě, případně mají k této velmi blízko, během svého života pod vlivem buržoásního prostředí, ve kterém žili, zapomněli na svůj původ a dělnické třídy a jejím snahám se zcele odcizili.

Příloha č. 21 /z 14. 5. 1952/ str. 18

Rozsudek Státního soudu v Praze se skupinou Karla Průchy a spol.

Všichni obvinění, jak vychází z výsledků provedeného řízení na jevo, měli záporný poměr k lidové demokratickému zřízení, někteří pak přímo nepřátelský. Nevěřili v trvání dnešního státního zřízení, přáli si jeho odstranění a to i za cenu rozpoutání nové války a svojí trestnou činností chtěli dle přesvědčení soudu k rozvrácení dnešního státního zřízení přispěti. Konaly rozsáhlé organizační přípravy pro obnovení Junáka, shromažďovaly a školili reakční živly z řad bývalých skautů a to nejen za účelem, aby rozvrátili jednotu naší mládeže a zničili tak jeden ze základů naší společenské soustavy, ale i proto, aby v případě války ve spojení se zrádnou emigrací a imperialistickými armádami, jako součást páté kolony vpadli do zad našeho lidu a obsazením budov i ostatního majetku ČSM přispěli ke zvrácení.

O tom, že obvinění svojí trestnou činností sledovali právě tyto cíle, svědčí nejlépe obsah tak zv. memoranda, které jako 1951 zešlel Průcha do ciziny představitelům zrádné emigrace a s nimiž se ztotožnili i ostatní obvinění, kteří byli o jeho obsahu Průchou informováni a ve kterém se Průcha plně staví za vcelozrádnou činnost emigrace, dovolává se její podpory a slibuje "příští vládu", že oprostí mládež "od nánosu a vlivu zvrhlého učení".

Jest proto nevěrohodná a lichá obhajoba obviněných, že smí neusilovali o nějaký převrat a že se pouze připravovali na obnovu skautů po zvrácení, který měl být proveden válečným zákrokem, nebo jiným násilným činem, západních imperialistických mocností.

Soud uváživ veškeré tyto skutečnosti, dospěl k přesvědčení, že činnost obviněných Dra. Karla Průchy, Františka Němce, Dra. M. Strážínka, Františka Janduse, Karla Grimma, Ivana Mikšoviče a Františka Weisera, zaměřená především ke zničení jednoty naší mládeže, jednoho to ze základů naší společenské soustavy, měla být jedním z prostředků, kterým za pomoci zrádné emigrace a válečného zásahu imperialistických armád měl být zničen a rozvrácen lidový demokratický společenský řád našeho státu a nastolen opět kapitalismus.

Jest také nepochybně, že nepřátelská emigrace s protistátní skupinou založenou obviněnými v případě jakékoliv akce, směřující ke zničení dnešního státního zřízení, počítala.

Zjištěné jednání obviněných Dra. Karla Průchy, Františka Němce, Dra. Miloslava Strážínka, Františka Janduse, Karla Grimma, Irena Mikšoviče, a Františka Keisera nepiňuje proto jak po stránce objektivní, tak po stránce subjektivní skutkovou podstatu společní k velozradě, dle §u 78 odst. 2a, 1c, tr.z. a bylo je tímto trestným činem uznatě vinnými.

U obviněných Františka Novotného, Milana Draždíka a Jana Homoláče uznal soud toliko ne trestný čin sdružování proti republice dle §u 80 odst. 1, tr.z., neboť tito neznali trestnou činnost skupiny v plném rozsahu, zejména nevěděli o memorandu, které Průcha zaslal emigraci do zahraničí, společných schůzek se bud vůbec nezúčastnili, nebo jen v míře nepřetržité, a úkoly, kterými byli pověřeni byly méně významné.

Soud uváživ tyto skutečnosti, dospěl k přesvědčení, že tito obvinění si plně neuvědomili závažnost a nebezpečnost trestné činnosti této skupiny, zejména, že skupina sleduje ve svém konečném cíli, zničení a rozvrácení lidové demokratického státního zřízení republiky.

Tito obvinění však i při částečné znalosti trestné činnosti skupiny si dle přesvědčení soudu uvědomovali, že jde o skupinu protistátní, která svojí činností při nejmenším rozléptává a oslabuje jednotu naší mládeže a tak podřívá, zklhčuje a poškozuj e lidový demokratické zřízení našeho státu.

Jestli-že obviněný Němec, Draždík a Homoláč k takovéto skupině přistoupili a přislíbili jí pomoc a podporu v jakékoliv formě, dopustili se tím trestného činu sdružování proti republice, dle §u 80 odst. 1, tr.z.

Trest vyměřen byl obviněným dle ustanovení výše citova-

Při výměře trestu jednotlivým obviněným přihlédl soud k těmto okolnostem:

Obvinění projevili se jako osoby dělnické třídy zcela odcizené, nemající kladného postoje k lidově demokratickému státnímu zřízení, kteří - žijíce v zajetí starých měšťácko-buržoasních názorů na společnost, rozhodli se postav se do řad nepřátel dělnické třídy a mařiti její úsilí u vy-
dování socialistické společnosti. Jako taková jeví se obvin-
ní osobami pro společnost značně nebezpečnými. Také jejich
trestná činnost jeví se značně nebezpečnou a to jak vzhle-
dem k rozsahu a době jejího trvání, tak zejména proto, že b-
zeměřence do řad naší sjednocené mládeže a skupina se pokus-
návázeti spojení s nepřátelskou emigrací a dovořovala se jí
pomocí. Jen bdělostí a ostražitostí našich bezpečnostních or-
gánů lze děkovati, že činnost skupiny nenabyla ještě větší
rozsahu a nebezpečnějších forem, jak tomu bylo u jiných sk-
ských skupin, před státním soudem souzených.

Pokud jde o přitěžující a polehčující okolnosti
shledal soud, že všem obviněným mimo Homoláče přitěžuje zral-
rozumu, dále, že až na Novotného, vraždíka a Homoláče poiračo-
vali v trestné činnosti delší dobu, obviněnému Průchovi a Ně-
vi pak, že trestným činem porušili zvláštní povinnosti, ja-
ko učitelé mládeže a Průchovi posléze i okolnost, že byl
iniciátorem a organisátorem celé skupiny.

Polehčujícím shledal soud u všech obviněných dosavadní
ný život pracujících a skutkové doznání, zejména v přípravné
řízení, u obviněného Grimma pak úplné doznání.

Dle přesvědčení soudu bude u všech obviněných, min-
Homoláče třeba k jejich polepšení a nápravě výskoku trestu
delší dobu trvajících, neboť jen delší trest dá obviněným
možnost a příležitost, aby poznali nesprávnost a společensko-
nebezpečnost svého trestného jednání, kterým se prohřešili pro-
ti dělnické třídě a všem pracujícím našeho státu.

Soud chová důvodnou naději, že všichni obvinění po
odpykání delšího trestu, nebo podstatné jeho části budou se
moci vrátiti jako napravení a k dodržování pravidel soci-
alistického soužití vychovaní občané, a tím státi se užitečnými
mi členy naší společnosti.

Příloha č. 21 /z 14. 5. 1952/ str. 21

Rozsudek Státního soudu v Praze se skupinou Karla Průchy a spol.

Soud přihlídnuv k nebezpečnosti jednotlivých pachatelů, i jejich činnosti pro společnost, k jejich třídnímu profilu, okolnostem přitěžujícím i polehčujícím u nich zjištěným, jakož i k možnosti jejich nápravy, vyměřil všem obviněným, až na keisera a Homoláče trest v mezích zákonné sazby tak, aby odpovídal rozsahu o míře jejich zavinění.

U obviněných keisera a Homoláče použil soud ustanovení §u 30 tr.z. a vyměřil jim trest pod spodní hranici sazby, dospěv k přesvědčení, že i tento nižší trest postačí k jejich nápravě a polepšení.

Obviněný keiser jest dělnického původu, jeho trestná činnost jest podstatně menšího rozsahu, úkoly jemu uložené byly méně závažné, a do trestné činnosti byl zapojen mimo jiné i vzhledem ke svému příbuzenskému vztahu k Dra. Průchovi.

Také obviněný Homoláč jest původu dělnického, celý svůj život byl člověkem pracujícím a požíval dobré pověsti. Nelze jej považovati za zatvrzelého odporce lidově demokratického režimu. Lze mít právem za to, že u Homoláče jde o ojedinělý poklesek, způsobený spíše náhodnými okolnostmi a vlivem třetích osob.

Výrok o propadnutí jmění jest odůvodněn u obviněných Dra. Průchy, Němce, Dra. Stržínka, Janduse, Grimma, Mikšoviče a Reiscra ustan. §u 78 odst. 4 tr.z. u ostatních obviněných pak ustan. §u 47 odst. 1, 3 tr.z., protože svým trestným činem projevili nepřátelství k lidově demokratickému řádu.

Vzhledem k tomu, že u obviněných Novotného, Draždíka a Homoláče jde o trestný čin menší závažnosti, bylo u nich výslovně propadnutí toliko poloviny jmění.

Výrok o ztrátě čestných práv občanských odůvodněn jest ustan. §u 43, 44 tr.z. Dočasná ztráta občanských práv, uvedených v §u 44 odst. 2 tr.z. byla pak u jednotlivých obviněných stanovená na dobu úměrnou závažnosti trestných činů jimi spáchaných, i výši uložených trestů.

Příloha č. 21 /z 14. 5. 1952/ str. 22

Rozsudek Státního soudu v Praze se skupinou Karla Průchy a spol.

dobu, kterou obvinění ztrávili ve vazbě pro trestné činy, kterými byli uznáni vinnými, bylo jim dle §u 23. tr.z. započítáno do trestu.

Pěnážitý trest obviněným uložen nebyl, poněvadž jde o osoby, které nelze pokládati za třídní nepřátele a nebylo také prokázáno, že by motiv jejich trestné činnosti vyvěral z jejich majetkových zájmů.

Podmíněné odsouzení jest u obviněných vyloučeno dle §u 24. tr.z., ev. dle §u 80 odst.2 tr.z.

P o u č e n í :

Do tohoto rozsudku možno podat do tří dnů od jeho doručení odvolání k nejvyššímu soudu, prostřednictvím státního soudu v Praze.

V Praze, dne 14. května 1952.

JUDr. Jan ŘEHÁK
za správnost vyhotovení
řídící kancelář, oddělení.

Příloha č. 22 /z 28. 5. 1952/ str. 1 Rozsudek Státního soudu v Praze s dalšími obviněnými ze skupiny dr. Karel Průcha a spol.

STÁTNÍ SOUD PRAHA.

5 Ts I 28/52

J m é n e m r e p u b l i k y !

Státní soud v Praze, uznal po hlavním líčení, konaném dnech 27. - 28. května 1952, takto právem :

obvinění :

Josef N e b e s k ý , nar. 19.4.1905 v Hradci Králové, úředník, posledně bytem v Praze XV. - Hodkovičkách, Korandova 12;
Karel J a r ý , nar. 27.5.1917 v Šestajovicích, okres Branná/Lab., odborný učitel, posledně bytem ve Staré Boleslavi, Husákova nám. č. 286;

Boleslav K r č á l , nar. 1.8.1930 v Praze, studující, t.č. 13;
zák. služby, posledně bytem v Praze VIII., nám. Dra Holého 13;

Antošek N o v o t n ý , nar. 7.11.1929 v Praze, obchodník, t.č. 31, t.č. vojín zák. služby, posledně bytem v Praze VII. ul. Palmínkové č. 32,

Antošek t.č. ve vezbě;

Dr. Jan Š n o b r , nar. 16.9.1901 v Klatovech, úředník LSÚ, v Praze II, Engelsova 363;

Josef J i r í Č e r m á k , nar. 22.9.1922 ve Smělé, SSSR, studující, t.č. 13, bytem v Radošovicích č. 74 u Říčan;

Boleslav F r a n ě k , nar. 26.1.1907 v Jičíně, učitel, bytem v Dejvicích, ul. Nikoly Tesly č.9;

Boleslav E b e r t , nar. 28.1.1921 v Praze, úředník, bytem v Dejvicích č.119;

Antošek S t ů j , nar. 23.6.1893 v Kladně, úředník SONP, v Kladně - Na Václavce, Leninova 207;

Karel B o r o v i ě k a , nar. 21.9.1897 v Praze, komínický mistr, nyní zaměstnanec komun. podniku, bytem ve Štěchovicích čp.

Příloha č. 22 /z 28. 5. 1952/ str. 2 Rozsudek Státního soudu v Praze s dalšími obviněnými ze skupiny dr. Karel Průcha a spol.

11/ Jaroslav S o k o l , nar. 28.9.1919 ve Strakonících, úředně nyní dělník, ČSSZ, bytem v Praze VII, Komsoňolská 26,

j s o u v i n n í , ž e :

1/ Josef Nebeský, Cyril Jarý, Jaroslav Krčál, František Novotný, Jiří Čermák a Karel Borovička v době od roku 1950 do konce roku 1951 v Praze a jinde byli postupně získáni Drem Kar-lem Průchou, Františkem Němcem, případně Františkem Jandusem pro spolupráci v illegální skautské skupině, která, pokud od jejích členů zvěděli, počítajíc s neústavní násilnou změnou státních poměrů v ČSR, připravovala obnovení skautského hnutí po této změně, získáváním bývalých členů Junáka pro tento cíl a šířením poráženeckých názorů mezi nimi, narušovala a podbířovala jednotu mládeže jednoho to ze základů našeho státního zřízení; tedy přistoupili, případně se zúčastnili činnosti organizace, založené v úmyslu podvracení lidově demokratického státního zřízení a společenský řád republiky, které jsou zaručeny ústavou;

2/ Dr Jan Šnabr, Miroslav Franěk, Zdeněk Ebert, František Stůj a Jaroslav Sokol v době od jara do konce roku 1951 v Praze a jinde příslibivše, případně poskytnuvše Dru Karlu Průchovi, Františku Němcovi, případně Františku Jandusovi spolupráci v organizaci Junák, která měla být po jimi očekávaném zvrácení lidově demokratického státního zřízení obnovena, takto jednáním nepřátelským lidově demokratickému státnímu zřízení, zaručenému ústavou, úmyslně ohrozili obecný zájem,

č i m ž s p á c h a l i :

od 1/ Josef Nebeský, Cyril Jarý, Jaroslav Krčál, František Novotný, Jiří Čermák a Karel Borovička trestný čin sdružování proti republice dle § 80, odst. 1 tr.z.;

od 2/ Dr Jan Šnabr, Miroslav Franěk, Zdeněk Ebert, František Stůj a Jaroslav Sokol trestný čin nepřátelského jednání proti republice dle § 129 tr.z. a

o d s u z u j í s e :

Josef Nebeský, Cyril Jarý, Jaroslav Krčál, František Novotný, Jiří Čermák a Karel Borovička dle § 80, odst. 1 tr.z. , u Jaroslava Krčála a Františka Novotného s použitím ustanovení § 30 tr.z. ; Dr Jan Šnabr, Miroslav Franěk, Zdeněk Ebert, František Stůj a Jaroslav Sokol dle § 129 tr.z. k následujícím trestům odnětí

Příloha č. 22 /z 28. 5. 1952/ str. 3 Rozsudek Státního soudu v Praze s dalšími obviněnými ze skupiny dr. Karel Průcha a spol.

obody :

Josef Nebeský na 3 1/2 / tři a půl / roku,
Cyril Jarý na 4 1/2 / čtyři a půl / roku,
Václav Krčál na 6 / šest / měsíců,
Antošek Novotný na 10 / deset / měsíců.
Jiří Čermák na 1 / jeden / rok,
Karel Borovička na 18 / osmnáct / měsíců ,
Jan Šnobl na 6 / šest / měsíců,
Václav Franěk na 9 / devět / měsíců,
Antošek Stůj na 6 / šest / měsíců,
František Ebert na 6 / šest / měsíců,
Václav Sokol na 7 / sedm / měsíců.

Dle § 47 tr.z. se vyslovuje u obviněných Josefa Nebeského, Cyrila Jarého, Jiřího Čermáka a Karla Borovičky zánět poloviny jmění.

Dle § 43 tr.z. se vyslovuje u obviněného Josefa Nebeského, Cyrila Jarého, Jiřího Čermáka a Karla Borovičky ztráta čestných práv občanských, při čemž dočasná ztráta občanských práv, uvedených v § 44, odst. 2 tr.z. stanoví se u Josefa Nebeského a Cyrila Jarého na 5 let, Jiřího Čermáka a Karla Borovičky na 3 roky.

Dle § 23 tr.z. započítává se obviněným do trestu i to :

Josefu Nebeskému od 28. září 1951 - 11.30 hod.,
Cyrilu Jarému od 20. prosince 1951 - 10. hod.,
Václavu Krčálovi od 16. ledna 1952 - 16. hod.,
Antošku Novotnému od 21. listopadu 1951 - 15. hod.

Obviněnému Zdeňku Ebertovi odkládá se dle § 14 tr. podmíněně výkon trestu odnětí svobody na zkušební dobu

U ostatních obviněných jest odsouzení nepodmíněné.
Proti tomu

z p r o š t u j í s e .
§ 162 c/ tr.ř. žaloby :

Josef Horký, nar. 11.2.1904 v Březových Horách, úředník,
zem. v Březnici - Spořilově čp. 418 pro trestný čin sdružo-

Příloha č. 22 /z 28. 5. 1952/ str. 4 Rozsudek Státního soudu v Praze s dalšími obviněnými ze skupiny dr. Karel Průcha a spol.

vní proti republice dle § 80, odst. 1 tr.z. , jehož se měl
repustiti tím, že v době od roku 1950 do konce roku 1951 v Pra-
ze a jinde byl zapojen do ilegální skautské organizace, kte-
rá počítala s neústavní násilnou změnou státoprávních poměrů
v ČSR, připravovala obnovení skautského hnutí po této změně,
šířila poráženecké podvrtné názory, narušovala a podřývala
jednotu mládeže, a že tedy přistoupil, případně se zúčastnil
činnosti organizace, založené v úmyslu podvracení lidově demo-
kratické zřízení a společenský řád republiky, zaručené ústavou;
2/ Stanislav L a n g , nar. 9.1.1911 v Nižboru u Berouna, údrž-
bář, bytem v Praze XI., Svatoplukova 14, pro zločin neoznámení
trestného činu dle § 35, odst. 2 zák. č. 231/48 Sb., jehož se
měl dopustiti tím, že v roce 1949 v Praze, dověděl se od Dra
Průchy, bývalého předsedy výchovného odboru Junáka, tedy hodno-
věrným způsobem; že též připravuje ve společnosti dalších osob
ilegální skautskou organizaci, která má obnoviti skautské hnu-
tí po zvrácení lidově demokratického státního zřízení republiky
tedy, že se chystá zločin sdružování proti státu, tuto skuteč-
nost neodkladně oznámil hodnověrným způsobem bezpečnostním
orgánům, ačkoliv tak mohl učiniti snadno a bez nebezpečí pro
sebe nebo pro osoby sobě blízké...

O d ů v o d n ě n í

Než po květnové revoluci 1945 všichni vedbucí pokrokoví čini-
telé snažili se všemožně, aby dosaženo bylo sjednocení naší
mládeže a aby tato byla vychovávána v duchu socialismu, socia-
listického vlastenectví, úctě k práci a aby se jí dostalo
pro další život všestranného vzdělání. Bylo toho naléhavě
třeba, neboť část naší mládeže, zejména v Junáku byla i po
roce 1945 vychovávána reakčními funkcionáři v obdivu k západu
v duchu kosmopolitismu, buržoásního vlastenectví a nepřátelství
k myšlence socialismu.

Teprve po únoru 1948 podařilo se oprostiti naši mládež od vlivu
těchto reakčních činitelů a semknouti ji v jednotný celek
v ČSM.

Ostranění reakční funkcionáři Junáka nesmířili se však s tím
že jednou pro vždy byla jim znemožněna další zhoubná činnost
v řadách naší mládeže. Tito nepřátelé lidově demokratického

Příloha č. 22 /z 28. 5. 1952/ str. 5 Rozsudek Státního soudu v Praze s dalšími obviněnými ze skupiny dr. Karel Průcha a spol.

zřízení našeho státu pokládali dnešní státoprávní poměry u nás za zjev přechodný, všřili pevně v jeho zvrát i za cenu války, v opětne nastolení dřívějších kapitalistických poměrů u nás a tím i v možnost obnovení Junáka v jeho původní formě. Rozhodli se i aktivně rozvratnou činností k očekávanému zvratu přispěti.

Jak soud zjistil spisy tohoto soudu 5 Ts I 27/52 proti Dr. Karlu Průchovi a spol., Dr. Průcha, Němec, Jandus a další, vesměs bývalí významní funkcionáři Junáka, vytvořili illogální skautskou skupinu, která prováděla obsáhlé přípravy pro obnovení Junáka v celostátním měřítku. Díle tvořila z reakčních živlů býv. Junáka skupiny, které v případě zvratu měly zajišťovati majetek ČSM, zejména tiskařské podniky Mladé fronty pro budoucí skautský časopis "Evropa" a připravovala různé schůzky a řady pro potřeby obnoveného Junáka. Tato Průchova skupina pokusila se dokonce navázat spojení s představiteli nepřátelské emigrace. Poslala totiž prostřednictvím Průchy do ciziny t.zv. memorandum, ve kterém se ztotožňuje s velezrádnou činností emigrace a dovozkává se u "budoucí vlády" podpory pro obnovu Junáka.

Někteří členové této velezrádné Průchovy skupiny zapojili pak do některých úseků své protistátní činnosti i obvinění. V tom směru zjistil soud doznáním obviněných před bezpečnostními orgány, státním prokurátorem a soudem, spisy tohoto soudu 5 Ts I 27/52, trestním oznámením a jeho přílohami, jakož i osobními výkazy obviněných, čtenými při hlavním líčení, tento skutkový děj:

Obviněný Josef N e b e s k ý
je synem úředníka. Po absolvování 2roč. obchodní školy pracoval jako účetní úředník na různých pracovištích, posledně v ústředně ministerstva informací. Politicky organizován nikdy nebyl. Od r. 1918 působil v Junáku, zastával v něm různé funkce až do sloučení Junáka s ČSM. Z jara 1951 vybil obviněného Dr. Průcha, aby jej navštívil, že si pohovoří o skautingu. Obviněný skutečně pak Průchu navštívil v jeho bytě v Praze. U rozhovoru tvrdil Průcha obviněnému, že v důsledku mezinárodní napjaté situace dojde k válce, která přinese vítězství západních mocností a tím i možnost obnovy dřívějšího Junáka.

Průcha pak vybídl obviněného ke spolupráci na stanovách pro budoucího Junáka. Obviněný předal Průchovi stanovy, které vypracoval již v r. 1948 pro chystaný junácký sněn. Průcha pak mu odevzdal vlastní junácké stanovy se žádostí, aby tyto přečetl a dal k nim své připomínky. Mimo to pověřil Průcha obviněného, aby vypracoval směrnice pro OLD skauty. Tyto směrnice vypracoval pak obviněný společně s Františkem Jandusem.

V dubnu 1951 požádal Průcha obviněného, aby s ním zajel do Prostějova k otci obviněného Josefu Nebeskému, aby si u něj mohl opatřit vhodnou osobu z řad bývalých Junáků na Moravě, která by mu podávala zprávy o postupu likvidace skautských oddílů na Moravě. K návštěvě u otce obviněného také došel Průcha ten jednal s otcem obviněného a bylo dohodnuto, že sdělí obviněnému jméno osoby vhodné pro žádaný účel.

Později obdržel obviněný od svého otce dopis s adresou nějaké osoby a obsah dopisu pak obviněný sdělil Průchovi.

Mimo Dr. Průchy znal obviněný i Františka Němce, Františka Janduse a Karla Grímana. Společných schůzek illogální skupiny Průchovy se obviněný nezúčastnil, poněvadž nebyl k nim zván. Bylo mu známo ovšem aspoň tolik, že Dr. Průcha a jeho společníci pracují na různých příručkách a stanovách pro budoucího Junáka, který měl být po zvratu skupinou předpokládán, zase obnoven.

Bylo mu též známo, že skupina zamýšlí po obnově Junáka vydávat skautský časopis, a že k tomu účelu má být získána tiskárna Mladé fronty v Praze.

Obviněný Cyril J a r ý

jest synem obchodníka. Po absolvování učitelského ústavu působil na různých národních školách v Brněnském okrese.

Politicky byl organizován v r. 1946 kratší dobu ve straně národně socialistické. Od r. 1936 byl členem Junáka a

zastával funkci vůdce oddílu. Z jara 1951 navštívil obviněného býv. funkcionář Junáka František Jandus a tážal se jej, zda v bydlišti obviněného jest vyvíjena ještě nějaká činnost býv. Junáků. Informoval pak obviněného, že v Praze se schází s některými bývalými činovníky Junáka,

a připravují se na obnovení Junáka po zvratu dnešního státního zřízení. Vybídl i obviněného ke spolupráci a když týž projevil ochotu, sdělil mu Jandus, že jej ještě s Dr. Průchou navštíví, ježto Průcha má zájem o jeho rukodílné práce.

Příloha č. 22 /z 28. 5. 1952/ str. 7 Rozsudek Státního soudu v Praze s dalšími obviněnými ze skupiny dr. Karel Průcha a spol.

Asi v červenci 1951 navštívil Jandus společně s Průchou obviněného znovu. Průcha obdivoval rukodělné práce obviněného a vybědl ho, zda by mohl vypracovati o této věci příručku pro potřeby Junáka, který po očekávaném zvratu bude u nás obnoven. Obviněný v tom směru spolupráci přislíbil. V rozhovoru vedeném mezi Průchou, Jandusem a obviněným, bylo mluveno i o budoucím skatském časopisu a že k tomu účelu má být pro Junáka zajištěna tiskárna Mladé fronty. Jandus i Průcha žádali obviněného, zda by mohl opatřit z řad bývalých Junáků několik osob, které by v případě zvratu mohly zajistiti tiskárnu Mladé fronty pro Junáka, aby se jí nezmocnily jiné organizace.

Obviněný i v tomto směru spolupráci přislíbil. Sešel se pak na dvou schůzkách s býv. příslušníky Junáka, které informoval o obsahu svého rozhovoru s Průchou a Jandusem ohledně obnovení Junáka po očekávaném zvratu i o jejich záměrech v případě zvratu zajistiti pro Junáka tiskárnu Mladé fronty.

Na tom zmínil se obviněný na těchto schůzkách o nových směrnících pro zkušební vědce oddílů Junáka, které mu předal Průcha.

Obviněný Jaroslav Krčál

jest synem truhlářského dělníka. Studoval gymnasium; poněvadž však nesl žil s úspěchem maturitu pracoval jako dělník v konšalárně podniku až do 15. května 1951, kdy nastoupil vojenskou službu. Politicky byl organizován od r. 1946 ve straně soc. demokratické až do jejího sloučení s KSČ.

Více let byl členem Junáka a měl funkci zástupce vedoucího oddílu. Znal Dr. Průchu, který učil na téže škole, kterou vystěvoval obviněný a věděl o něm, že je významným junáckým funkcionářem.

Podzim 1950 tázal se jej Průcha, zda dosud udržuje styky s svým býv. junáckým oddílem a ujišťoval jej, že dojde u nás k zvratu dnešních politických poměrů a znovuvstavení junácké organizace, a že je i povinností obviněného starati se o to, aby k obnově Junáka došlo. Obviněný přislíbil, že Průchu znovu navštíví. Při opětné schůzce s Průchou, za přítomnosti též jemu neznámé osoby, tázal se Průcha obviněného, zda má styky s bývalými Junáky a kolik osob by měl k dispozici.

Obviněný na to podotkl, že má asi 20 osob. Průcha pak vybídl obviněného, aby navštívil Františka Janduse. Obviněný také Janduse navštívil a Jandus jej žádal, aby mu obstaral jednak

seznam Junáků s kterými se stýká, jednak seznam majetku dříve náležejícího Junáku. Obviněný přislíbil Jandusevi, že žádané věci mu opatří, avšak ničeho neučinil, zejména se žádnými býv. Junáky nemluvil, ani se nepokusil sestavit seznam býv. majetku Junáka. Dříve, než nastoupil vojenskou službu, obviněný navštívil Janduse a sdělil mu, že odchází na vojnu, aby s ním nepočítal. Kroně Průchy a Janduse neznal obviněný další os. by ze skupiny Průchovy. Po nastoupení vojenské služby obviněný se aktivně zapojil do kulturní práce, stal se kulturně-propagačním referentem a za vzorné chování byl velitelem oddílu odměněn knihou.

Obviněný František Novotný

jest synem šlechtického manipulanta ČSD. Po vchození obecné a měšťanské školy, vyučil se obchodním příručím a byl zaměstnán jako prodáváč v Bratrství. Dne 1. listopadu 1951 nastoupil vojenskou základní službu.

Politicky byl organizován od 1. února 1945 do února 1948 ve straně národ-ně socialistické a po 1. srpnu 1948 ve straně socialistické kde zastával funkci organizačního referenta.

Již od r. 1936 byl činným Junákem a posledně zastával funkci vedoucího vlčat.

V Junáku pracoval obviněný pod vedením prof. Frant. Ně se kterým se stýkal i později. Počátkem r. 1950 začal ho Něme ujistovat, že dojde u nás ke změně státoprávních poměrů a tím i k možnosti obnovy Junáka. Na vybidnutí Němce přislíbil obviněný zúčastnit se na přípravných pracích pro obnovu Junáka, zejména na přípravě stanov a různých příruček. Němece odevzdal mu příručku pro vlčata a tím, aby k ní vypracov. připomínky. Obviněný však rozhodl se vypracovat příručku novou. Vypracovanou příručku aspon v základních rysech ukázal pak Průchovi, který si ji ponechal. Při pozdější návštěvě u Průchy tento ovšem prohlásil, že se mu jeho příručka nehodí, a vybid obviněného, aby pracoval na historickém kalendáři Junáka. Obviněný tento úkol přijal. Navštívil celkem asi 5x Dr. Průchu a vícekrát prof. Němce. Věděl, že i oni pracují na různých příručkách pro Junáka a že na této činnosti je účasten i Josef Nobeský, František Jandus, Draždík a Grimm. Jednou byl obviněný přítomen v bytě Němce, když dva bývalí příslušníci Junáka konali u Němce zkoušky pro vůdce oddílů. Obviněný převzal od prof. Němce do úschovy různé písenný materiál, týkající se přípravných prací pro obnovu Junáka a tento u sebe uschoval, neboť Němece domníval, že u obviněného bude tento materiál bezpečněji ukryt.

Když obviněný pak zvěděl, že prof. Němec byl zatčen, tyto písemnosti ze střechu před následky svého jednání spálil.

Obviněný PhDr. Jan Š n o b r ,
je synem strojívnice ČSD. Po vystudování gymnasia a filosofické fakulty Karlovy university v Praze působil nejprve jako knihovník universitní knihovny, později jako zaměstnanec ministerstva školství, a informací a posledek pak jako vědecký pracovník Lidovýchovného studijního ústavu v Praze. Od r. 1931 byl členem strany soc. dem, až do jejího sloučení s KSČ, kdy se stal členem KSČ. S Dr. Průchou znal se obviněný jako s krajanem od r. 1930 a občas se vzájemně navštěvovali. Když obviněný navštívil Průchu v červenci 1951, Průcha mu vykládal o mezinárodní situaci, tvrdil, že dojde k válce, mezi západem a východem, což přivede změnu politických poměrů u nás. Uváděl dále, že tím nastane i příležitost obnoviti po zvratu znovu samostatnou organizaci Junáka. Při té příležitosti vybídl obviněného, zda by nebyl ochoten spolupracovati jako kulturně propagační referent a člen redakční rady ve skrutkém časopise, který po obnovení Junáka měl býti vydáván. Obviněný sice přislíbil spolupráci, ale když jej Průcha později telefonicky pozval, aby jej znovu navštívil, neúčastnil tak, neboť jej manželka varovala, aby s Průchou a jeho činností nic neměl.

Obviněný MUDr. Jiří Č e r m á k ,
je synem lékaře. Sám po vystudování gymnasia věnoval se studiu lékařství, ale v r. 1948 byl z dalšího studia vyloučen, poněvadž neudělal zkoušky. Pracoval pak jako laborent až do r. 1951, kdy mu bylo povoleno ve studiu lékařství pokračovati. Politicky organizován nikdy nebyl.
Od r. 1945 byl členem Junáka a vykonával funkci vedoucího oddílu. "vi-čet."

Znal také b. v. funkcionáře Junáka, Karla Průchu a Fr. Jenduse.

Z jara 1951 sdělil mu Jendus, že zná jeho zálibu v uzlování a vybídl jej, zda by mohl o uzlování vypreparovat příručku. Když obviněný souhlasil, zavedl jej Jendus k Dr. Průchovi, který obviněného informoval, že připraví obnovení Junáka po očekávaném zvratu dnešního státního zení a že by pro ten případ potřeboval příručku o uzlování. Obviněný přislíbil žádanou příručku v práci. Průcha odevzdal mu za tím účelem nějaký písemný materiál a o něm pak začal na příručce pracovat. Ježto však onemocněl, nemohl příručku dokončit. Když na podzim 1951 byl ztčen František Jendus, sdělil obviněnému jeho manželce, že byla požádána manželkou Jenduse, aby verovala v Kl. Františka Stúje, že její manžel byl ztčen, aby spálil listiny, pokud nějaké má. Obviněný doporučil své manželce, aby Stúje verovala, což také ona učinila.

Obviněný v případě obnovení Junáka měl se dle pří. Průchy státí instruktorem ve skautské lesní škole.

Obviněný Miroslav Francůk, jest synem zahradníka na velkostatku. Po absolvování uč. ústřevu působil jako učitel na různých školách, posledně. Proze. Politický byl organizován teprve od r. 1948, kdy do KSČ byl kandidátem. V r. 1951 byl však z KSČ pro neplnění stranických povinností vyloučen. Působil pak jako učitel v SČSP. Obviněný znal Dr. Průchu, se kterým v r. 1951 vyučoval na společném ústřevě. Průcha zmínil se obviněnému v rozhovorech, že býval skautským funkcionářem, že všude, že u nás dojde ke zvratu a nastolení dřívějších polit. poměrů, které umožní, aby byl znovu Junák obnoven. Říkal obviněnému, že již k tomuto účelu připravuje různé věci pro Junáka. Při jednom takovémto rozhovoru požádal Průcha obviněného, zda by byl ochoten do budoucího junáckého nepsetí napsat několik povídek pro mládež a státí se spolupracovníkem.

dalšími obviněnými ze skupiny dr. Karel Průcha a spol.

Příloha č. 22 /z 28. 5. 1952/ str. 11 Rozsudek Státního soudu v Praze s dalšími obviněnými ze skupiny dr. Karel Průcha a spol.

tohoto časopisu. Obviněný přislíbil Průchovi vypovísti, ale krátce po tomto slibu si plně uvědomil, že jde o činnost namířenou proti lidové demokratickému zřízení, slíbený Průchovi její mrzel, a proto se mu začal vyhýbat. Napsal několik povídek, ale v duchu socialistickém o uveřejnil je v mládežnickém časopise.

Obviněný Zdeněk Ebert

Jest synem účetního úředníka. Vyučil se zeměměřičem a po absolvování odborné zeměměřičské školy byl na praxi v cizině, zejména v Německu a Anglii. Poslední dobou byl zaměstnán jako technický referent ministerstva zemědělství.

Politicky byl organizován od r. 1948 v KSČ. Od roku 1939 byl členem Junáka a posledně zastával funkci vedoucího oddílu Vlčst. Z jara 1951 navštívil jej jeho kamarád Jaroslav Sokol a vyřizoval mu vzkaz od Dra. Průchy, že by tento potřeboval přeložit nějakou skautskou příručku z anglického jazyka. Obviněný aniž by viděl k jakému účelu Průcha překlad potřebuje, přislíbil Sokolovi, že Průchu navštíví. V dubnu 1951 zašel obviněný se Sokolem k Průchovi, kde Průcha jim sdělil, že potřebuje překlad příručky pro vlčata, aby jej měl připravený pro případ obnovy Junáka po předpokládaném zvratu dnešního státního zřízení. Obviněný převzal od Průchy příručku "Wolfcups" a slíbil překlad obstarati. Až když však jej Sokol cestou od Průchy žádal, aby o schůzce u Průchy nikde namluvil, řekl si obviněný, že příručku nepřeloží, uvědomiv si, že Průcha dopouští se činnosti protistátní. Ač Průcha obviněného překlad příručky upomínal, obviněný překlad nepořídil.

Obviněný František Štůj

Jest synem dělníka, později správce uhelného skladiště. Po absolvování dvouleté obchodní školy byl zaměstnán jako dělník v. v. Pražské železár. společnosti v Kladně a v tomto podniku, nyní "Spojené ocelárny" n.p., jest zaměstnán dosud

Politicky byl organisován od r.1946 ve straně soc. dem. až jejího sloučení s KSČ, kdy se stal členem KSČ.

Byl více let členem Junáka a funkcionářem.

V létě 1951 navštívil obviněný býv. funkcionáře Junáka Franta Jenduse. Během rozhovoru naznačoval Jendus obviněnému, že dojde k válce a v jejím důsledku ke změně politických poměrů u nás s tím i možností obnovení Junáka. Jendus dotazoval se obviněného zda udržuje styky s býv. Junáky na Kladensku a vůbec činnost býv. Junáka, tam vypada. Obviněný sdělil Jendusovi, že býv. přísl. Junáka na Kladensku žádnou činnost nevyvíjí. Na to pak Jendus vyběhl obviněného, aby jako býv. Junák scházel se s příslušníky býv. Junáka na Kladensku a všimel si tem i bývalého majetku Junáka, aby viděl "až příjezd doba", kde co je. Zejména, aby pak tento majetek mohl být Junáky zjištěn. Obviněný sice přislíbil žádosti Jendusově vyhověti, ale na Kladensku s žádným býv. příslušníkem Junáka nemluvil, ani pokud jde o býv. majetek Junáka žádnou činnost ve smyslu přání Jenduse nevyvinul.

Obviněný Karel Borovický, jest synem komínického dělníka. Vyučil se komínickému řemeslu a pracoval nějaký čas jako dělník. V r.1930 převzal komínickou živnost, kterou vykonával až do července 1951, kdy jeho živnost byla zapojena do komunálního podniku a obviněný stal se zaměstnancem tohoto podniku. Politicky byl obviněný organisován od r.1946 až do r.1948 ve straně soc. dem. Obviněný působil v od r.1913 až do jeho sloučení s ČSM.

Z jara 1951 vyzval jej telefonicky jeho známý skautský činovník arch. František Novotný, že by si přál s ním mluvit. František Jendus, poněvadž obviněný souhlasil, sešli se s to Novotný Jendus a obviněný v Praze v restauraci. Jendus na té schůzce vypravoval, že mezinárodní situace je nejasná, že dojde k válce, která přivodí změnu politických poměrů u nás, umožní obnovení samostatného Junáka. Dále zmínil Jendus, již pracuje na přípravách obnovy Junáka a vyběhl obviněného

dalšími obviněnými ze skupiny dr. Karel Průcha a spol.

Příloha č. 22 /z 28. 5. 1952/ str. 13 Rozsudek Státního soudu v Praze s dalšími obviněnými ze skupiny dr. Karel Průcha a spol.

spolupráci. Zmínil se také, že i Dr. Průcha ne obnově Junáka pracuje. Poněvadž obviněný byl ochoten spolupracovat, byl pověřen úkolem, aby vypracoval příručku pro stavbu krbů a topenišť v budoucích junáckých klubovnách a chatách. a měl pak v případě obnovení Junáka tyto práce provádět. Obviněný přislíbil tyto úkoly splnit, ale později vzkázal Jendrovi po Novotném, že příručku vypracovat nemůže, poněvadž nemá na to dostatečnou kvalifikaci. Obviněný svěřil se v tomto vyhlášení dlejší dvěma býv. členům Junáka o tom, že Jendroš a Průcha dělají přípravu na obnovu Junáka po zvratu.

Obviněný Jaroslav S o k o l, jest synem stát. úředníka. Po vystudování gymnasia a obchodní akademie, pracoval jako úředník na různých místech, posledně v úřadu ochrany práce až do května 1948, kdy tento úřad byl zrušen. Od října 1948 jest zaměstnán jako dělník u ČSSZ. Politicky byl organizován od r. 1945 až do r. 1948 ve straně lidové. Od r. 1931 byl členem Junáka.

Když se z jara 1950 obviněný sešel s prof. Němcem, rovněž bývalým funkcionářem Junáka, ukazoval mu tento junácké stenovy, které měl připraveny na junácký sněm, jenž se měl konati v r. 1948. Němec požádal obviněného, aby stenovy si přečetl a dal mu případně doplňky. Obviněný přislíbil doplňky stenov učiniti. Zmínil se Němcovi, že má doma směrnice pro ROVLN. Němec požádal pak obviněného, aby tyto stenovy odevzdal Průchovi, což obviněný učinil. Průcha se vyjádřil, že směrnice jsou dobré, ale později prohlásil, že nevyhovují. Průcha požádal obviněného, že neví o nějakém překladateli, jenž by mu mohl přeložiti nějaké anglické knihy. Obviněný vyhledal svého známého Zdenka Berte a z jara 1951 pak společně Průchů navštívili. Průcha při této návštěvě se vůči obviněnému i Běrtovi vyjádřil, že potřebuje překlad této příručky, aby ji měl připravenou pro případ obnovy Junáka po očekávaném zvratu dnešního státního zřízení.

Všichni obvinění při výslechu před bezpečnostními orgány tuto zjištěnou trestnou činnost doznali. Při výslechu u soudu však někteří obvinění svoji vinu popřeli, zejména v tom směru, že by Průchovi, nebo jiným členům jeho skupiny přislíbili nějakou spolupráci v Junáku, který dle Průchy po očekávaném politickém zvratu u nás měl být obnoven.

Tek obviněný Dr. Jan Šnobl tvrdí, že při své návštěvě v červenci 1951 Průcha se mu zmiňoval, že bude pracovat v nějakém časopise, který bude vydávat Mladá fronta a že se mu nezmínil vůbec o tom, že by šlo o nějakou obnovu Junáka, a vydávání časopisu po politickém zvratu. Poprvé rovněž, že by Průchovi slíbil nějakou spolupráci, zejména, že by měl být členem redakční rady nějakého, budoucího vydávajícího junáckého časopisu. Své rozpory s výpovědí v administrativním řízení vysvětlil tím, že byl při výslechu rozčilen, poněvadž je nervově chorý a že protokol podepsal, aniž by jej četl.

Této obhajobě obviněného soud buď vůbec, poněvadž výpověď jeho v administrativním řízení je zcela logická, jasná a podrobná, takže dle přesvědčení soudu obviněný tehdy vypovídal podle pravdy. Soud proto jeho doznání učiněné před bezpečnostními orgány, které ostatně není ani v rozporu s výpovědí Průchy jako svědka, vzal ze základ svého zjištění.

Posledně obviněný Miroslav Freněk při výslechu před soudem popíral, že by s ním Průcha mluvil o obnově Junáka v souvislosti s nějakým zvratem a hájí se tím, že Průcha mu sdělil, že by od něho potřeboval nějaké pravidky do nějakého junáckého časopisu. I on vysvětluje rozpory se svou administrativní výpovědí tím, že byl rozčilen a protokol podepsal, aniž by jej četl.

I jeho obhajobě jako nepřesvědčující nemohl soud dát víry, ježto jde o člověka inteligentního, který při výslechu si jasně uvědomoval co vypovídá.

Obviněný Jiří Čermák hájil se před soudem tím, že s Průchou nemluvil o obnově Junáka po nějakém zvratu, nýbrž že se domníval, že Průcha zůstane nadále funkcionářem Junáka,

že k obnově Junáka má dojít v rámci ČSM, jako jeho odvětví. To obhrubo obviněného Čermáka však jest zcela vyvráceno jak jeho doznáním před bezpečnostními orgány, tak i administrativní výpovědí Front. Jenduse a Karla Průchy.

Obviněný Jaroslav Sokol hájí se tím, že s Průchou mluvil o možnosti obnovení Junáka po nějakém zvratu, aspoň se na to nepamatuje. V tom směru však je usvědčován spoluobviněným Zdenkem Ebertem, který potvrdil, že tehdy ne schůzce Průchy, které se účastnil s obviněným, Průcha výslovně mluvil o obnově Junáka po zvratu. Obviněný Sokol tedy nejpozději při návštěvě u Průchy s Ebertem seznal, že Průcha koná přípravy na obnovu Junáka po zvratu dnešního státního zřízení.

Ostatní obvinění i před soudem svoji trestnou činnost uznali a jsou usvědčováni i administrativními protokoly dr. Průchy a Front. Němce, založenými ve spisech, čj. Ts I 27/52.

Při právním hodnocení zjištěné činnosti jednotlivých obviněných vycházel soud z těchto úvah:

Obvinění byli většinou funkcionáři, případně aspoň členy Junáka a většinou nespouhlesili s jeho sloučením do ČSM. Jako bývalí členové Junáka požívali důvěry Dr. Průchy, případně jiných členů jeho skupiny. Byli zapojeni Průchou případně Němcem, nebo Jendusem do spolupráce v Průchově skupině, obviněným Josefem Nebeskému, Cyrílu Jerému, Jaroslavem Krčálovi, Františkou Novotnému, Jiřím Čermákovi a Karlu Borovičkovi by-
lo z toho, co zvěděli od Průchy, nebo jiných členů jeho skupiny zřejmé, že Průchova skupina počítá s obnovou Junáka po předpokládaném odstranění lidově demokratického státního zřízení a že se tím účelem koná již přípravné práce k obnově Junáka. I když tyto obvinění znali jen část trestné činnosti Průchovy skupiny a tedy si plně neuvědomovali její závažnost, zejména v tom směru, že činnost Průchovy skupiny zaměřena jest ke zničení a rozvrácení lidově demokratického státního zřízení, byli si dle přesvědčení soudu vědomi toho, že Průchova

skupina vyvíjí činnost protistátní, namířenou proti jedn. té naší mládeže, proti ČSM, jednalo se ze záklet našeho státního zřízení a oslabující, podvrhující a podvrhující lidově demokratické zřízení naší republiky. Poněvadž obvinění, ať jim tyto cíle a snahy Průchovy byly známy, vzhledem k tomu přislíbili sv. ji účast a spo. o i st. již v jakékoliv formě, případně jistě úkoly vykonali, dopustili se tím trestného činu sdružování ti republikou ale § 80 odst. 1. tr.z.

Na tuto trestnou kvalifikaci bylo uznáno i u ných Josefa Nebeského a Cyrila Jerého, žalovaných, trestný čin velezrady. Jak bylo totiž výsledky prav řízení zjištěno, ani tyto obvinění neznali trestnou Průchovy skupiny v plném rozsahu, neúčastnili se spo. schůzí Průchovy skupiny, nebyli určeni k žádné funk buď ucím Junáku, a nevzdělali zejména k pokusu Průchovy skupiny nevázetí spojení s představiteli nepřátelsk grce. Také úkoly, kterými byli pověřeni byly méně.

Obviněný Nebeský nevzděl také t. m., že skupina ve organizuje skupiny z bývalých Junáku, které v při zvratu mají zajistiti bývalý junácký majetek.

Pokud se týče obviněného Cyrila Jerého, bylo u z hlediska jeho subjektivní viny i skutečnost, že d své nevyvrácené obhajoby měl ze to, že skupiny bývalý kterou měl opatřiti, mělo býti použito k zajištění ti Mladé Fronty pro potřeby Junáka, aby se jí po even tu nezmocnily jiné organizace.

Nebyly tedy obviněnému Nebeskému a Jerému známy nejzávažnější části činnosti skupiny Průchovy, kter charakterisují jako činnost velezrádnou,

Trestnou činnost obviněného Dra. Jana Šnobra, Franke, Zdenka Eberta, Františka Stříje a Jaroslava S kvalifikoval soud toliko jako trest. čin nepřátelské jednání proti republice, dle §u 139 tr.z.

Zežalovaná podstata trestného činu sdružování proti republice, dle §u 80 odst.1, tr.z. u těchto obviněných není dána, poněvadž nebylo prokázáno, že by tito obvinění věděli o existenci nějaké organizace, nebo skupiny, pracující proti lidové demokratickému státnímu zřízení. Obviněný Dr. Šnobl, Miroslav Franěk, Zdeněk Ebert a Jaroslav Sokol jednali toliko s Drem. Průchou a to odděleně, aniž by věděli, že Průcha má nějaké spolupracovníky, nebo, že je členem nějaké ilegální skupiny.

Obviněný Stuj jednal pak toliko s Frant. Jendusem, který se mu rovněž nezmínil, že by byl zapojen do nějaké skupiny.

Ani skutkovou podstatu spolčení dle §u 79 tr.z. soud u těchto obviněných neshledal, neboť dle výsledků provedeného řízení nenabyl přesvědčení, že by tito obvinění s Drem. Průchou, případně Frant. Jendusem se skutečně spojili s úmyslem provozovati nějakou protistátní činnost. Je sice pravda, že Průchovi, případně Jendusovi příslibili jistou spolupráci, však ničeho z toho, co příslibili nevykonali, ihned, nebo velmi krátce po daném slibu přerušili s Průchou, případně Jendusem jakékoliv styky s jím se vyhýbali. Z těchto okolností vychází nepochybně najevo, že u těchto obviněných nešlo o zrale uvážení příslib budoucí spolupráce v protistátní činnosti, nýbrž o příslib učiněný bez zraleho uvážení, pod vlivem osobních vztahů k Průchovi, případně Jendusovi.

Bylo ovšem zjištěno, že obviněný Dr. Šnobl, Miroslav Franěk, Zdeněk Ebert, Frant. Stuj a Jaroslav Sokol Průchovi případně Němcovi, nebo Jendusovi příslib spolupráce v případě obnovení Junáky po zvratu dali. I když nebylo prokázáno, že obvinění přísliběné úkoly plnili, a i když lze věřití jejich obhajobě, že uvážlivě dosah svého jednání, další styky s Průchou a jeho společníky přerušili a jím se vyhýbali, dlužní hodnotiti dané příslib spolupráce v Junáku, který měl být obnoven po nějakém zvratu dnešního státního zřízení, jako jednání nepřátelské lidové demokratickému státnímu zřízení,

... které ohrožuje obecný zájem.

Jest totiž v obecném zájmu, aby každý občan tohoto státu byl přesvědčeným stoupencem lidové demokratické státního zřízení, věřil v jeho pevnost a stálost, jakož i správnost všech opatření, učiněných v zájmu sjednocení naší mládeže.

Obvinění příslibem spolupráce v Junáku, který má být obnoven dokonce po nějakém převratu, šířili a živili lenku na obnovu Junáka mezi dalšími občany a tím ohrožovali jednotu ČSM.

Obvinění jakožto osoby inteligentní a značného politického rozhledu byli dle přesvědčení soudu plně vědomi toho, že tímto příslibem jakékoliv spolupráce v Junáku, který má být obnoven po nějakém zvratu, jest jednáním škodlivým lidové demokratickému státnímu zřízení, kterým jest ohrožován obecný zájem.

Byli proto tyto obvinění uznáni vinnými trestným nepřátelského jednání proti republice podle §u 129

Trest vyměřen byl obviněným dle ustanovení výše citovaných.

Trestná činnost obviněných jest společensky značně nebezpečná, poněvadž směřovala proti naší mládeži, tedy skupině občanstva, zvláště důležité.

Neproto tomu společenská nebezpečnost pachatelů není menší, nýbrž velká. Neboť jde převážně o osoby, které již na Borovičku, Stáje a Franku mají pověst dobrou, a v politickém ohledu neprojevíli se před spácháním činu jako osoby zaměřené proti lidové demokratickému státnímu zřízení. Konečně i skutečnost, že obvinění již na Nebeského a Jerého upustili dobrovolně od dalších styků se skupinou Fráchova, svědčí o tom, že nejde o osoby, společensky nebezpečné. Přitěžujícími shledal soud u Josefa Nebeského a Cyrila Jerého v trestné činnosti pokračovali po delší dobu, získali případně pomáhali při získávání dalších osob pro trestnou činnost; Jerému pak, že činu se dopustil jako učitel-vyrostel mládeže.

Polohčujícím shledal soud u všech obviněných dosavad-
řádny život pracujících, jakož i doznání, zejména před
zpečnostními orgány, u obviněného Zdenke Eberte pak úplné
jisté doznání.

U obviněného Novotného a Krčálů shledal soud dále po-
hčujícím, že činu se dopustili v poměrně mladém věku,
a vlivem svých bývalých profesorů, Průchy a Nymce a obvi-
něným Krčálůvi, Šnobrovi, Frankovi, Ebertovi, Stáňovi a Berq-
čkovi, že se spolupráci přislíbili a přislíbené úkoly ne-
lnili a od další spolupráce se skupinou Průchovou dobrovol-
upustili.

Soud přihlédnuv k těmto shora uvedeným skutečnostem,
tož i třídnímu profilu jednotlivých obviněných i mož-
st jejich nápravy a míře jejich viny, vyměřil jim až na
viněného Jaroslava Krčálů a Františka Novotného trest v
zích zákonné trestní sazby a to až na Nebeského a Jarého
i její spodní hranici.

I když u těchto obviněných, zejména vzhledem k jejich
onímu profilu není podmínek pro použití ust. §u 30 tr.z.,
soud ze to, že trest, který jim byl uložen při a,cdní
nici zákonné sazby, úplně postačí k jejich nápravě a
st také úměrným rozsahu a závažnosti jejich trestné čin-
stí

U obviněného Jaroslava Krčálů a Frant. Novotného
žil soud ust. §u 30 tr.z. a snížil jim trest pod dolní
nici trestní sazby.

Jde totiž o obviněné, kteří k činu byli svedeni svými
elými profesory, činu se dopustili pod vlivem skautské
novy, k činu se doznali a Krčál po nastoupení vojenské
zby účinně se zapojil do osvětové práce. Soud je přesvědčen,
u těchto obviněných postačí i menší trest na svobodě k
aby je úplně napravil a učinil z nich řádné a uvědomilé
ny státu.

Poněvadž obvinění Josef Nebeský, Cyril Jerý, Jiří Čermák a Karel Borovička projevili svým činem nepřátelství k lidu v dem. křesťanském řádu, bylo u nich vysloveno pro-
vednutí poloviny jmění a ztráta čestných práv občanských.

U ostatních obviněných na provednutí jmění ani ztrátu čestných práv občanských uznáno nebylo, poněvadž tito dle přesvědčení soudu neopustili se činu z pohnutek nepřátelských k lidu, dem., zřízení s úmyslem projevití mu svým činem, nepřátelství, nýbrž pod vlivem a působením třetích osob nechtíce právo z osobních vztahů k žadateli odmítnouti spolupráci. O čem svědčí i skutečnost, že obvinění Krčál, Šnobl, Frank, Ebert, Stáje a Sokol kromě příslibu spolupráce nic pro Průchu, případně jeho společníky, nevykonali.

Dobu, kterou obvinění Nebeský, Jerý, Krčál a Novotný ztrávili ve vězbě pro trestný čin, kterým byli uznáni vinní, byla jim započtena do trestu.

Odsouzení jest u všech obviněných mimo Zdenka Eberta nepodmíněné.

U obviněných, kteří byli uznáni vinnými trestným činem srazování proti republice, podle §u 80, odst.1. tr.z., jest podmíněné odsouzení vyloučeno.

U obviněných Dra. Jana Šnobla, Miroslava Franka, Fr. Stáje, a Jaroslava Sokola má soud za to, že obecní zájem, k obvinění svým trestným činem ohrozili, vyžaduje, aby uložený trest si odpykali a i k polepšení a nápravě jejich jest nich výkonu trestu třeba.

Obviněnému Zdenku Ebertovi soud odložil podmíněný kon trestu na zkušební dobu tří roku, poněvadž je přesvědčen, že k jeho nápravě a polepšení výkonu trestu zapotřebí ne.

Tento obviněný vedl vždy řádný život pro člověka jeho pracovní postoj i pověst jsou velmi dobré; a také jeho vystoupení před soudem působilo dojem osoby, která se dople trestného činu pouze příležitostně a která svého činu. Jeho keřčené doznání před soudem svědčí o t.m, že pochopil

inu a sneží se ji neprevítí.

Soud má proto ze to, že u tohoto obviněného ani potřebu jeho nápravy, ani obecný zájem nevyžadují výkon trestu proto dle §u 34 tr.z. mu výkon trestu podmíněně odložil.

Neproti tomu bylo obviněného Josefa Horkého a Stanislava Langa zprostiti žaloby pro trestné činy za vinu ukládané.

Obviněný Josef Horký měl se dle obvrzení žaloby dopustit trestného činu sdrůžování proti republice, dle §u 80/1 tím, že přislíbil Němci a Průchovi spolupráci, která vypracováním směrnice pro KOVLKY, pro případ obnovy Junáka po zvratu.

Obviněný Josef Horký, jak před bezpečnostními orgány před soudem jakokouliv vinu popřel. Hájil se tím, že Němce a Průchu navštívil, ale jen za tím účelem, aby u nich vyžádel nějaké skutečné časopisy, které dle obvrzení sbíral.

Karel Průcha ani František Němec se ve svých trestních protokolech o obviněném Horkém nezmiňují, a jejich svědeckých výpovědích nepotvrzují, že by Horký přislíbil nějakou spolupráci pro případ obnovy Junáka po zvratu politických poměrů u nás.

Bylo jej proto, pro nedostatek usvědčujících důkazů osvobodil.

Stanislav Lang jest pak obviněn ze zločinu neoznámení trestného činu dle §u 35 /3 z.č. 331/48 Sb., kterého dopustiti tím, že v roce 1949 se dověděl od Průchy, že spolu s dalšími osobami připravuje ilegální školu organizaci, která má obnoviti skautské hnutí po zvracení lidově demokratického stát. zřízení republiky a tuto skutečnost neoznámil bezpečnostním orgánům.

Stanislav Lang doznal, že Průcha mu říkal, že by se dovozel od něho příručku o "vlčátech", a to pro případ, kdyby došlo u nás k nějakému zvratu, hájí se

však tím, že nevěděl o nějaké protistátní činnosti Průchovš, zejména, že by byl členem nějaké ilegální skupiny vyvíjející protistátní činnost, kterou by byl povinen úřadům hlásiti,

Tato obhajoba obviněného nebyla výsledky provedení řízení vyvrácena, neopek je podporována i výpovědí Karla Průchy. Výsledky provedeného řízení nebylo prokázáno, že Lang zvěděl nějaké konkrétní okolnosti o protistátní činnosti Průchovš, zejména, že by též byl členem nějaké skupiny vyvíjející protistátní činnost, případně, že by Průcha sám zebíval se protistátní činností podléhající oznámovací povinnosti ve smyslu § 35, odst. 2 zč. 231/48 Sb. Bylo proto i Stanislav Langovi žaloby zprostiti.

h o u č e n í :

Do tohoto rozsudku možno podati do tří dnů od jeho doručení odvolání k nejvyššímu soudu, prostřednictvím podepsaného soudu.

V Praze, dne 30. května 1952.

Dr. Jan Ř e h á k ,
za správnost vyhotovení
vedoucí oddělení

Č.j. 5 Ts I 81/52

Protokol o hlavním líčení

Státní soud v Praze, odd. 5, dne 20. června 1952 - 20 hod. dop.

restní věc proti: Dr. Karlu T á b o ř s k ý m
se: zl. proti státu

AR. 5. 11. 52
Pouze pro soudní účely

P ř í t o m n í :

Předseda senátu: JUDr. Jan Ř e h á k

Soudci: JUDr. Čestmír J í l e k

JUDr. Ferdinand B l e c h a

Josef S l u k a

Josef Č o n d l

Obžalovatelka: Milada B a l a š o v á

Prokurátor: JUDr. Vladimír B u r e š

Obviněný: Dr. Karel Tábořský - z vazby předveden.

Obhajoba: JUDr. Vladimír Martin - v plné moci.

Předseda senátu zahajuje hlavní líčení a dotazuje se obviněného, zda k přípravě byla zachována / s 140 tr.ř. /.

Obviněný uvádí, že žaloba i obsílka k hlavnímu přelíčení mu
nejsou oznámeny.

Líčení jest veřejné.

Prokurátor přednáší žalobu.

Předseda senátu vyzývá obviněného, aby se k žalobě podrobně
spuvisle vyličil skutečnosti, které jsou předmětem žaloby,
skutečnosti, které zesilují nebo vyvracejí podezření vůči němu,
pravdu a upozorňuje jej na polehčující okolnosti - doznání.

Obviněný Dr. Karel Táborský:

Uvádí gen. jako na č.1.31 a k tomu uvádí:

Byl jsem činný v Junáku od dětských let. Přerušil jsem členství a obnovil jsem jej až v r. 1937. V době, kdy byl Junák likvidován jsem žádnou funkci neměl.

Věděl jsem, že Průcha, Grimm a Jandus byli členy Junáka.

Průcha mne navštívil v mém bytě sám. Potom přišel ještě jednou, zval mne k sobě do bytu, ale já jsem mu řekl, že nemá čas.

V r. 1949 přišli ke mně Průcha, Němec a Grimm a hovořili že věří, že budou povoláni zpět do Junáka. Průcha mi při té příležitosti říkal, zda bych se chtěl stát oblastním velitelem, ale jsem toto Průchovi odmítl. Grimm a Němec takový mnoho nemluvili. Průcha se mne dotazoval, zda nemám nějaké pomůcky z doby mého nosti z r. 1946, řekl jsem, že nemám, neboť jsem všechny věci pryč. Průcha opět opakoval to, že věří, že se vrátí do Junáka.

Později za mnou přišel Grimm a Němec a dotazovali se mne jak jsem se rozhodl, zda bych přijmu funkci oblastního velitele, kdyby oni byli zpět povoláni do Junáka, ale já jsem to opět od

Směrnice pro organizaci Junák byly vypracovány již v r.

Po třetí ke mně přišel Průcha a Jandus. Průcha mi přišel že když nepřijmu funkci oblastního velitele, že to převezme Jandus a opět mne žádal, zda nemám nějaké pomůcky a staré písemnosti, já jsem již nic takového neměl.

Byl jsem jednou pozván k Jandusovi do bytu, byl tam též tomen Grimm, Němec a Průcha, ale většinou se mluvilo o "Jambor" které se předtím konalo ve Francii.

Profesor Němec mne asi koncem dubna nebo začátkem května telefonicky vyzval, zda bych nepřijel na neděli do Mnichovic. Sešel jsem s tím, a když jsem vystupoval z vlaku, čekal na profesor Němec ještě s dvěma mládenci, které mi představil a řekl, že by si oba chtěli udělati zkoušky na vedoucí Junáka a že bych je vyzkoušel. S tímto jsem souhlasil a mládence jsem vyzkoušel oba říkali, že jsou členy svazu mládeže, takže mi to nebylo dle

Jandus byl u mne asi třikrát, ale to bylo v laboratoři, v bytě.

V r. 1950 se o skautských věcech již nemluvalo.

Jandusovi jsem řekl, že ve věci Junáka pracovat již nebudu.

Dalších dotazů nebylo.

Konstatuje se administrativní výpověď odsouzeného Dr. Karla Průchy ze spisů 5 Ts 1 27/52 a dále jeho výpověď z protokolu o hlavním líčení. Dále se z téhož spisu konstatuje adm. výpověď ods. Františka Němce.

K tomu podotýká obviněný Dr. Táborský, že na poslední schůzce byl v první polovině r. 1950, nikoliv v druhé polovině.

Dále se konstatuje administrativní protokol ods. Františka Janduse.

K tomu podotýká obviněný, že Jandus u něho byl v laboratoři nikoliv v bytě.

Příloha č. 23 /z 20. 6. 1952/ str. 3 Protokol o hlavním líčení a rozsudek
Státního soudu v Praze s obžalovaným RNDr. Karlem Tábořským.

Obviněný trvá na svém.

Dále se konstatují přílohy, osobní výkazy a spisy okresního soudu trestního v Praze.

Obviněný trvá na svém.

Obhájce obviněného předkládá dvě potvrzení o pracovním zapojení obviněného, které se konstatují.

K dotazu předsedícího:

Já jsem s nikým o OLD skautu nemluvil. Od r. 1947 jsem nic ve skautingu nedělal. Neznal jsem postoj vlády k org. Junák.

K dotazu prokurátora:

Průchu jsem dobře neznal a také jsem neznal jeho vnitřní přesvědčení.

Dalších návrhů ani dotazů nebylo.

Předseda udílí slovo k závěrečným řečem,

Prokurátor navrhuje odsouzení obviněného podle žaloby.

Obhájce navrhuje uložení mírného trestu.

Obviněný se připojuje k vývodům svého obhájce a prosí o mírný trest.

Soud odchází k závěrečné poradě.

Soud se vrací a předseda senátu veřejně vyhlásuje

r o z s u d e k

s podstatnými důvody.

Předseda senátu poučuje obviněného o odvolání.

Obviněný se vzdává odvolání a nastupuje ihned trest a prohlašuje, že trest přijímá.

Státní prokurátor se nevyjadřuje.

Líčení skončeno o 12,30 hod. s tím, že obviněný byl zpět do vazby odveden.

Zapísovatelka:

Polášková

Předseda:

Průcha

Státní soud v Praze.

5 Ts I 46/52

J m é n e m r e p u b l i k y :

Státní soud v Praze uznal dne 31. března 1952
po provedeném hlavním líčení takto právem

Obviněný

RNDr. Karel Táborský

nar. 31. května 1906 v Klokotech u Tábora, vědecký pracovník
Národního muzea, posledně bytem v Praze - Strašnicích,
Révcová 16, t.č. ve vazbě,

j e s t v i n e n,

že v roce 1949/50 v Praze stal se členem ilegální
skautské skupiny, založené Karlem Průchou a jeho společníky,
mající za cíl obnovu Junáka po předpokládaném zvratu a
účastnil na přípravných pracích k tomu směřujících, ač
mu bylo z toho, co o činnosti této skupiny zvěděl, zřejmo,
že její činnost je namířena k podrývání a rozrušování
jednoty ČSM jednoho ze základů lidově demokratického
státního zřízení, tedy přistoupil a zúčastnil se činnosti
organizace, která měla za cíl podvracet lidově demokratické
státní zřízení a společenský řád republiky, které jsou
zaručeny ústavou,

č í m ž s e d o p u s t i l
trestného činu sdružování proti republice dle § 80, odst. 1)
tr. z. a

o d s u z u j e s e
dle § 80, odst. 1. tr. z. k trestu odnětí svobody na 2 (dva)
roky.

Dle § 45 tr. z. se vyslovuje, že obviněný ztrácí
ústavní práva občanská, při čemž dočasná ztráta občanských
práv uvedených v § 44, odst. 2 tr. z. stanoví se na dobu tří
let.

Dle § 23 tr. z. započítává se obviněnému do trestu
vazby od 28. září 1951 - 9.30 hod. do právní moci rozsudku.

O d ů v o d ě n í :

Soud zjistil doznáním obviněného před bezpečnostními orgány, trestním oznámením a jeho přílohami, spisy tohoto soudu č.j. 5 Ts I 27/52, osobními výkazy obviněného a doklady předloženými obhajobou o pracovním postoji obviněného, čtenými při hlavním líčení, tento skutkový děj:

Obviněný jest synem soudního úředníka. Po vystudování gymnasia a přírodovědecké fakulty pracoval jako vědecká síla v Národním museu až do svého zatčení.

Politicky organizován nikdy nebyl. Již od svého dětství byl činný ve skautingu a zastával v něm různé funkce. Znal se s některými funkcionáři Junáka, kteří po únoru 1948 byli těchto funkcí jako nebezpečných zbaveni a s nimi se stýkal. Byl to zejména Dr. Karel Průcha, František Němec, Karel Grimm a František Jandus.

Koncem roku 1949 došlo ke schůzce obviněného s Dnem Karlem Průchou, Františkem Němcem, Karlem Grimmem, na níž Průcha mluvil o mezinárodní situaci, dovozoval, že dojde u nás ke značné politických poměrů, totiž ke zvratu, který umožní obnovu Junáka. Průcha vybídl účastníky schůzky, že je třeba již nyní konati pro obnovu Junáka přípravy, zejména připravit různé příručky, řád a stanovy a vyzval je ke spolupráci. Všichni spolupráci v tom směru přislíbili. K další třem schůzkám došlo pak v bytě, případně pracovně obviněného Táborského. Poslední schůzky účastnil se také František Jandus. Obviněnému Táborskému byla Průchou nabídnuta funkce oblastního velitele Junáka, on však tuto funkci odmítl s tím, že nemá na to dosti času. Převzal úkol vyhotoviti stanovy pro OLD skauty, ale ani tuto práci nedokončil, takže tímto úkolem byl pověřen Jandus. Obviněný Táborský poslal Jandusovi toliko stanovy pro OLD skauty prohlédnouti a dal k nim své připomínky.

Asi v květnu 1950 obviněný Táborský se s Františkem Němcem vypravil do Mnichovic, kde provedli zkušku dvou bývalých junáků na vůdce oddílu Junáka.

Koncem roku 1950 začal se obviněný vyhýbatí další spolupráci se skupinou Karla Průchy a prohlásil Jandusovi,

aby s ním na další spolupráci na obnově Junáka nepočítali. Průcha pak na další schůzce se členy své skupiny prohlásil, že nelze s Karlem Táborským jako spolupracovníkem dále počítati.

Obviněný Dr. Karol Táborský po stránce skutkové doznal svoji činnost, hájil se však tím, že nešlo o schůzky ilegální, ani o přípravy obnovy Junáka po nějakém převratu, nýbrž, že měl za to, že jde o obnovu junácké činnosti v rámci ČSM, do něhož mají být povoláni za tím účelem někteří bývalí činovníci Junáka, jako Průcha a další. Jen z toho důvodu také prý přislíbil spolupráci a prováděl zkoušky s oněmi dvěma muži na vedoucí oddílu Junáka.

Této obhajobě obviněného nepřesvědčivé a nevěrohodné soud neuvěřil. Jak z původního doznání obviněného před bezpečnostními orgány, tak z administrativních protokolů Průchy, Němce, Gajduse i Janduse vychází jasně na jevo, že šlo o přípravu práce pro obnovu Junáka po očekávané změně politických poměrů u nás, zejména po nějakém převratu, a že jen za takovýchto okolností Průcha a jeho skupina počítali s možností obnovy Junáka.

To bylo dle přesvědčení soudu jasno i obviněnému Táborskému, který se zúčastnil tří prvních schůzek skupiny, na nichž se otázka obnovy Junáka probírala.

I Táborskému bylo jasné, že jde o činnost zaměřenou proti jednotě naší mládeže, že ožивování ryšlenky obnovy Junáka po nějakém převratu a konání jakýchkoliv přípravných prací k tomu cíli jest činností podryvující a oslabující jednotu ČSM a tím i podryvání lidové demokratického řádu republiky.

Okolnost, že obviněný Táborský koncem roku 1950 od další spolupráce na obnově Junáka se skupinou Průchovou upustil, jest nerozhodnou pro posouzení otázky jeho viny.

Obviněný si plně uvědomoval, že Průcha buduje ilegální skupinu, jejíž činnost je namířena proti lidové demokratickému řádu republiky. Přislíbené spolupráce v této skupině a určitou pak vykonanou prací pro

tuto skupinu, zapojil se do protistátní činnosti skupiny a stal se jejím členem.

Tuto zjištěnou činnost obviněného Táborského hodnotil pak soud jako trestný čin sdružování proti republice dle § 80, odst. 1 tr.z. Na volezrádnou kvalifikaci trestné činnosti obviněného uznáno nebylo. Jak bylo zjištěno výsledky provedeného řízení, obviněný v druhé polovině roku 1950 další protistátní činnosti se skupinou Průchovou zanechal, zejména nezúčastnil se dalších jejích schůzek. Nevěděl tedy obviněný o další protistátní činnosti skupiny, zejména o tom, že odeslala zahraniční nepřátelské emigraci memorandum, že plánuje obsazování budov ČSM v přípravě zvrátit, a že do činnosti skupiny je zapojen další okruh osob, zejména i na Moravě a na Slovensku.

Za těchto okolností nemohl si dle přesvědčení soudu uvědomiti, že illegální skupina Průchova vyvíjí a chystá činnost zaměřenou proti základům našeho státního zřízení s konečným cílem přivoditi jeho rozvrácení a zničení.

Trest vyměřen byl obviněnému dle ustanovení výše uvedených.

Trestná činnost obviněného jest objektivně značně nebezpečnou, ježto směřovala k podryvání jednoty naší mládeže. Pachatel sám jeví se však společensky méně nebezpečným, neboť hned v začátcích upustil od další spolupráce s Průchovou skupinou a na svém pracovišti se velmi dobře zapojil do budování.

Soud má proto za to, že u tohoto obviněného postačí i menší trest na svobodu, aby jej zcela napravil a převychoval v řádného občana.

Přitěžujícími okolnostmi u obviněného soud neshledal. Pochvaluje mu, že vedl dosud řádný život pracujícího a že dobrovolně upustil od další spolupráce s Průchovou skupinou.

Ze zřetelem k těmto shora uvedeným okolnostem vyměřil soud obviněnému trest sice v mezích zákonné trestní sazby, ale při její spodní hranici.

Ježto obviněný projevil svým činem nepřátelství
k lidově demokratickému řádu, byla u něho vyslovena
ztráta čestných práv občanských.

Doba, kterou obviněný strávil ve vazbě pro
trestný čin, kterým byl uznán vinným, byla mu dle
§ 23 tr.z. započtena do trestu.

Podmínčné odsouzení jest vyloučeno dle § 24,
80 tr.z.

Poučení: Do tohoto rozsudku mohou podat do tří dnů
od jeho doručení odvolání k nejvyššímu soudu
prostřednictvím podepsaného soudu.

V Praze, dne 20.června 1952.

JUDR. Jan Řehák v.r.
za správnost vyhotovení
vedoucí kanceláře:

3 Ts I 43/52

PROTOKOL O HLAVNÍM LÍČENÍ.

Státní soud v Praze, odd.3., dne 27. června 1952 o 8.30 hod.

Trestní věc proti : Jaroslavu Tomsy a spol.
pro : trestné činy proti republice

Přítomni :

Předseda senátu : Karel Bantz
Soudci : Dr. Ferdinand Blecha,
Dr. Růžena Dosoudilová,
Adolf Šir,
František Kůkal,
Zapísovatelka : Eva Schorníková,
Státní prokurátor : Růžena Ivanová, Dr. Josef Turek.

Obvinění : Jaroslav Tomsa, Oldřich Běch, Zdeněk Prágra, Hdeněk
Ježek, Hana Hlaváčková, Karel Hlaváček st., Karel
Hlaváček ml. - z vazby předvedeni.

Obhájci : Dr. Alois Jedlička z a obv. Jaroslava Tomsu, Oldřicha
Běcha, Karla Hlaváčka st. a Karla
Hlaváčka ml. - v plné moci,
Dr. Rostislav Zástěra za obv. Zdenka Prágra, Zdenka
Ježka a Hanu Hlaváčkovou - v plné
moci.

Zástupkyně něče o mládež za obv. Zdenka Prágra - Eliška Jiříčková.

Předseda senátu zahajuje hlavní líčení a dotazuje se
obviněných, zda byla zachována lhůta k přípravě dle § 140 tr.č.

Obvinění uvádějí, že třídní lhůta byla zachována.

Líčení jest veřejné :

Předseda senátu zjišťuje totožnost předvolaných osob.

Prokurátor přečmeší žalobu.

Příloha č. 24 /z 27. 6. 1952/ str. 2 Protokol o hlavním líčení u Státního soudu v Praze s obžalovanými ze skupiny Jaroslava Tomsy a spol.

Předseda senátu upozorňuje obviněné, aby se k žalobě podrobně vyjádřili souvisle vylíčili skutečnosti, které jsou předmětem žaloby, uvedli důvody, které zeglubují nebo vyvracejí počezení vůči nim, aby mluvili pravdu a upozorňuje je na polehčující okolnost domnění.

Předseda činí opatření, aby obvinění byli vyslýcháni o d d ě l e n ě

Obviněný Jaroslav T o m s a

uvádí osobní data jako na čl. 152 a 29.

K věci samé uvádí jako ve svém administrativním protokole s těmito dodatky, ev. změnami :

Nikdy jsem nebyl politicky organizován. Také během okupace a ani po revoluci jsem nebyl organizován. Byl jsem činný v osvětové radě, také jako organizátor odboru pro komorní hudbu.

K dotazu předsedícího :

Neměl jsem o politiku zájem, proto jsem nebyl organizován.

Ve škole jsem vyučoval češtinu a také psychologii.

K dotazu obhájce :

Působil jsem jako kritik hudební a potom kritik Severočeského divadla. Při jedné ze schůzí KSČ v Liberci, měl jsem referát o Leninovi.

K dotazu předsedícího :

Já jsem znal pozdě drobné publikace Leninovi. Mnoho jsem neznal politickou literaturu.

K dotazu prokurátora :

Domníval jsem se, že moje apolitičnost a pasivita v politice byly důvodem toho, že jsem byl zbaven funkce ředitele školy. Přesvědčen jsem nebyl o žádné degradaci.

C i t í m s e č á s t e č n ě v i n e m .

V roce 1920 jsem začal skautovat. Později jsem měl i nadále sympatie ke skautingu, ale již jsem se neúčastnil tohoto hnutí.

Domníval jsem se, že disciplína a vůbec celá náplň Junáka vyhovovala mladému člověku. Je mně však známo, že politicky nebyla mládež v Junáku vůbec vedena.

K dotazu prokurátora :

Jisté byla mládež umyslně odváděna od politiky, a to z důvodů politiky. Uvědomuji si, že do Junáka byla především zapojena studující mládež a jen velice zřídka pracující.

Po roce 1945 jsem se opět účastnil budování Junáka v Liberci. Byl jsem vyzván libereckými činovníky, abych jim pomohl při budování Junáka a obrátili se asi proto na mne, že věděli, že jsem oddaný tomuto hnutí.

K dotazu prokurátora :

Nebyl jsem informován o průběhu zemského sněmu, věděl jsem však, že Junák se stal součástí ČSM.

K dotazu předsedícího :

Bylo mně známo, že je nutná jednotná výchova mládeže, vedl jsem však mládež po staru.

Chodil jsem s dětmi na sběr kaštanů, sbírali jsme kůru v lese, nevysvětloval jsem však dětem vznik republiky a podobně.

Vím, že rok 1948 znamenal vítězství dělnické třídy nad zbytky reakční buržoasie a po tomto roce jsem byl zbaven funkce ředitele školy.

K dotazu předsedícího :

Pochopitelně, že mně to nebylo jedno, když jsem byl zbaven tohoto místa a že to zanechalo ve mně pocit trpkosti. Uspokojení jsem však našel ve své další činnosti, ve studiu literatury a hudby.

Současně jsem se sám vzdal funkce oblastního ředitele.

Smečku vlčet, kterou jsem vedl, jsem si ponechal dále a v roce 1949

jsem vedl tábor v rámci okresní péče o mládež. Na podzim v roce 1949 jsem se již schůzky neúčastnil, poznal jsem, že Junák přestává existovat. Zjistil jsem, že již neexistuje registrace.

K dotazu prokurátora :

Uvědomil jsem si, že je již jediná jediná organizace ČSM.

Jednou mně navštívil Mikšovič. Věděl jsem o něm, že byl redaktorem Stráže severu, po únoru byl zbaven tohoto místa a stal se redaktorem Práce. Nestýkal jsem se s ním. Hovořili jsme spolu o poměrech v republice a o únorových událostech. On se cítil poškozen únorem a já jsem také projevil svoji nespokojenost.

Na jeho pozvání jsem jednou navštívil Mikšoviče v jeho bytě a tehdy mně říkal, že se stýká s Průchou. Věděl jsem o Průchovi, že byl členem výchovného odboru - ústředí Junáka v Praze. Mikšovič mně prozradil, že jednají spolu s Průchou o obnově Junáka a zdali bych nebyl ochoten na návrh Průchy se ~~on~~ podívat na příručku pro vlčata. Mikšovič předpokládal, že se poměry v republice změní. Něco více o stykách Průchy a Mikšoviče nic nevím. O tom, že Průcha organizuje nějakou protistátní organizaci, to jsem nevěděl. Ze se stýkají s dalšími funkcionáři to jsem nevěděl, věděl jsem pouze, že se stýkají s Němcem. O tom, že se stýkají s Hlaváčkem, jsem nevěděl. O Strážníkovi nic nevím, pouze jsem věděl, že je náčelníkem slovenského Junáka.

K dotazu prokurátora :

Přiznávám, že jsem si uvědomil, že jejich styky jsou nezákonné.

Při návštěvě u Mikšoviče nebylo hovořeno, že má dojít k zvratu, bylo však řečeno, že má dojít k nějaké změně. Domníval jsem se, že asi dohodou nebo diplomatickým jednáním. Bylo dále řečeno také to, že se musíme na změněné poměry připravit. Při odchodu od Mikšoviče, alibil jsem tímto, že až budu mít čas, že se zastavím u Průchy.

Když jsem jel jednou autobusně do Prahy, zastavil jsem se u profesora Němce, odevzdal jsem mu noty, které jsem měl vypůjčené a on mně při této návštěvě ukazoval stavby Junáka, které byly přichystány ke schválení na valném sjezdu, ke kterému již nedošlo. Hovořil o tom, že kdyby došlo k zvratu, aby bylo vše připraveno.

O Průchovi jsem věděl, že se stará o příručku, o jeho šíření illeg. činnosti jsem nic nevěděl.

Bylo mně jasné, že Průcha a Němec se již dříve spolu stýkali.

V srpnu v roce 1951 jsem jel do Prahy a zašel jsem k Němci a ten mně zavedl k Průchovi. Průcha mně říkal, že byl informován Mikšovičem, že jsem ochoten se podívat na příručku pro vlčata. O ničem konkrétním se nehovořilo.

Dal mně jednu kopii příručky pro vlčata.

Slíbil jsem Průchovi, že se na příručku podívám, ale když jsem si ji později prohlížel, zjistil jsem, že je to příručka, která je obnovou předchozích.

Příručku jsem pak později spálil nikomu jsem o tom neřekl.

K dotazu přísedícího :

Příručku jsem spálil proto, že byla špatně citelná, byl to-^{to/}tiž průklep. Myslel jsem, že až Průcha navštívím, že mu řeknu, že jsem to spálil.

K dotazu přísedícího :

Přepracovaná příručka ode mně měla být použita po zvratu režimu.

S Průchou nebyl ujednáán žádný termín, do kdy vyhotovím a doplním příručku.

Nebylo mně známo, že schůzky Průchy, Němce a ostatních jsou tak nebezpečné.

S Hlaváčkem jsem mluvil a znal jsem ho jako řídícího učitele a vím, že byl potom ve filmovém ústavu. Hlaváčkovi jsem řekl, že s ním Průcha počítá, že bude mít nějakou funkci ve filmovém odboru.

K dotazu obhájce :

Dětem jsem vykládal význam brigád a chodil jsem s ním také na brigády.

Obvinění trvají na svém.

Obviněný Oldřich B e c h

uvádí osobní data jako na čl. 151 a 107.

K věci vypovídá shodně jako ve svém administrativním protokale s těmi dodatky, ev. změnami :

Politicky jsem nebyl organizován.

N e c í t í m s e v i n e n .

V Junáku jsem již byl za prvé republiky. Po roce 1945 jsem se znovu zapojil do této organizace. Velmi se mi líbila tato organizace a to zejména proto, že se tam člověk učil vše, co mohl někdy potřebovat.

S dětmi jsme také pomáhali na polích, v lese a podobně.

Vím, že by u Junáků existoval názor na přírodu, že by projevovali vůči ní nějaký obdiv, ale také se mezi Junáky nemluvílo o tom, že by měla příroda skutečně sloužit všem.

Od roku 1948 do října 1950 jsem byl členem pionýrské rady Junáka. Potom jsem změnil zaměstnání a nemohl jsem se tomu věnovat. Pokud vím, tak titul Junák se ztratil až po roce 1950.

Určitý čas jsem byl také tajemníkem za Junáky na sekretariátě ČSM. Školením v Junáku jsem prošel. Vůdcovské zkoušky jsem udělal v roce 1947, vedoucím byl Tomša.

Žádné školení v rámci ČSM jsem neprodělal. Také sám jsem se politicky nevzdělával.

Ideologii i náplň junácké výchovy jsem znal a souhlasil jsem s ní.

K dotazu předsedícího :

Vím, že ve stázu mládeže je mládež vychovávána v duchu lid. dem. zřízení a socialistického vlastnictví.

Zkoušky, které se konaly v roce 1951 v chatě v Poleší jsem se neúčastnil a nic mi není známo v tomto směru.

Vím, že ta chata patřila dvěma chlapcům, bývalým skautům a sloužila ke schůzkám bývalým skautům.

Konstatuje se úřední záznam krajského velitelství státní bezpečnosti předložený státním prokurátorem.

Obviněný Bech : Trvám na svém, zkoušek jsem se neúčastnil.

Na návrh státního prokurátora konstatuje se část protokolu odsouzeného Mikšoviče na čl. 116.

Obviněný Bech : Zkoušek jsem se neúčastnil.

Po předstření výpovědi ostatních obviněných : Trvám na svém.

Obvinění trvají na svém.

Obviněný Zdeněk P r á g r

uvádí osobní data jako na čl. 148. a

K věci samé vypovídá shodně jako v protokole s těmito dodatky, ev. změnami

N e c í t í m s e v i n e n .

Nejsem si vědom, že jsem spáchal něco trestného.

K dotazu předsedícího :

Rodiče museli v roce 1933 opustit SSSR, kde jsem se narodil proto, že museli odejít odhamtůd všichni cizinci.

Politicky jsem nebyl vůbec činný.

Po roce 1945 jsem vstoupil do československého Junáka. Žádné funkce jsem neměl.

Byl jsem členem ČSM od roku 1950, členem Sokola a SČSP a vstoupil jsem do těchto organizací z přesvědčení, rodiče mně k tomu také vedli.

Karla Hlaváčka znám, poznal jsem ho jako vedoucího oddílu.

Později jsem se s ním nestýkal.

Vím, že od roku 1948 se Junák pomalu zapojoval do ČSM.

Příloha č. 24 /z 27. 6. 1952/ str. 5 Protokol o hlavním líčení u Státního soudu v Praze s obžalovanými ze skupiny Jaroslava Tomsy a spol.

Nevím o tom, že Junák přestal existovat.

S ~~vyššími~~ vyššími funkcionáři jsem se blíže nestýkal.

K dotazu přisedícího :

~~NA~~ Nikdy jsem neslyšel, že v roce 1949 se skládaly nějaké zkoušky. O tom, že v roce 1950 již nebyla povolena registrace, to mně není známo.

K dotazu prokurátora :

Otec mně říkal, že se Junák odlátní od linie svazu mládeže, ale nikdy mi neříkal spovnění mezi komsolem a našimi organizacemi mládeže.

Domnívám se, že to byl Ježek, který mně říkal, že se budou dělat nějaké zkoušky a že se konají v rámci Junáka. Říkal, že zkoušky se budou konat ~~č~~ v chatě v Polesí. Rozhodl jsem se, že se zkoušek také účastním a chtěl jsem pak předat své zkušenosti na táboření s pionýry.

Na zkouškách jsem byl přítomen já, Ježek, Mikšovič, Hlaváček ml., Rubec a myslím také Bech a Hlaváčková, která myslím nedělala zkoušky.

Mikšoviče jsem znal jako redaktora časopisu, a věděl jsem o něm, že je to vyšší činovník.

Zkoušek, kterých jsem se účastnil v chatě v Polesí, nepokládám za žádné zkoušky, byl to pouze přátelský rozhovor na téma junáckého zákona. Mimo ústních zkoušek jsem dělal také zkoušky písemné.

K dotazu přisedícího :

Zkoušky byly myslím dobré k tomu, že jsem si ověřil své znalosti.

K dotazu prokurátora :

Nedovedu vysvětlit, proč se zkoušky konaly právě v Polesí.

Po zkouškách říkal Mikšovič o tom, že nesouhlasí s dnešním režimem a že je ve spojení s ~~Práčkou~~ Práčkou, který v Praze pracuje ústředí a alychom byli opatrní, že práce v Junáku je nebezpečná.

O tom, že neexistuje ústřední rada Junáka jsem se dozvěděl až od Mikšoviče.

K dotazu prokurátora :

Žádné potvrzení o zkouškách jsem nedostal, ani nevím, že by někdo jiný dostal nějaké potvrzení.

Obviněný Bech :

Na zkouškách jsem nebyl přítomen.

Obviněný Práček :

Myslím, že tam Bech byl, protože pokud vím, ~~Práček~~ jezdil do chaty velice často.

Obviněný Bech :

Trvám na svém.

Obviněný Práček :

Hlaváčková myslím zkoušky nedělala.

K dotazu obhájce :

Ještě v roce 1950 jsem viděl Junáky v uniformách na křižovstkách v Liberci, kteří pomáhali při usměrňování dopravy.

K dotazu obhájce :

O řeči Mikšoviče, kterou říkal po provedených zkouškách jsem si myslel, že naprosto nesouhlasí s tím co slyšíme v rozhlase nebo čteme v novinách.

K dotazu přisedícího :

Již se nepamatuji, zda jsem někomu říkal o tom, že jsem dělal zkoušky. Neuvedomil jsem si, že když přišli za námi do chaty příslušníci SNB, že bych měl říci o zkouškách.

Také jsem si neuvedl žádný závěr z toho, když Mikšovič říkal, že práce v Junáku je nebezpečná. Neuvedomil jsem si však, že by to bylo něco protistátního.

Příloha č. 24 /z 27. 6. 1952/ str. 6 Protokol o hlavním líčení u Státního soudu v Praze s obžalovanými ze skupiny Jaroslava Tomsy a spol.

Obviněný Zdeněk Ježek

uvádí osobní data jako na čl. 153.

K věci uvádí jako ve svém administrativním protokole s těmito dodatky, ev. změnami :

N e c í t í m s e v ú b e c v i n e .

Politicky jsem nebyl organizován. Byl jsem pouze v ROH, v československém červeném kříži, SCSP a od roku 1946 jsem byl členem Junáka.

O zrušení Junáka jsem se nedozvěděl.

Účastnil jsem se brigády v Ostravě, kde jsem také získal údernický odznak.

S Karél Hlaváčkem se znám od roku 1946 z organizace Junáka. Asi v lednu 1951 jsem byl přítomen na schůzi oddílové rady ve Starém Hracově. Byl tam přítomen také Karel Hlaváček ml., Rubeš, Prágr. nemohu potvrdit, zda tam byl také Bech.

Předestřena výpověď obviněného na čl. 12.

Obviněný k tomu uvádí :

Již nevím zde se mluvilo také o tom, že se v Polesí budou dělat nějaké zkoušky.

Asi za 14 dní se konala schůzka v Polesí a této schůzce jsem se také účastnil.

Byl přítomen Prágr, Mikšovič, Hlaváček ml., Rubeš a nevím, zda také Bech.

Nepamatuji si, že by tam byla také Hana Hlaváčková.

Já jsem odešel ze zkoušek dříve a tak jsem již nedělal ústní zkoušky.

O Mikšoviči jsem věděl, že byl skautským činovníkem.

Nebyla řeč o tom, jak bychom si představovali existenci Junáka.

Ještě v roce 1951 jsme byli vyzváni, abychom se účastnili vybudování tábora. V roce 1951 jsem viděl Junáka pomáhat při dopravě.

Není mně známo, že Mikšovič měl po zkouškách nějaký projev.

K dotazu předsedícího :

Mikšovič nebyl členem ČSM, nevím z jakého titulu tam byl u zkoušek.

Obviněný Prágr :

Ježek odešel dříve, to vím.

Obviněný Ježek :

Výpověď souhlasí, je správná.

Obviněný Bech :

Trvám na svém, zkoušek jsem se neúčastnil.

Po předestření výpovědi slyšených obviněných : Trvám na svém.

Obvinění trvají na svém.

Obviněná Hana Hlaváčková

uvádí osobní data jako na čl. 154.

K věci samé uvádí jako ve svém protokole s těmito dodatky, ev. změnami

Glenkou Junáka jsem od roku 1945.

Něbylo mně známo, že Junák neexistuje.

V roce 1946 jsem dělala zkoušky činovnícké, čekatelské.

Již si nepamatuji, kdo mně pozval na zkoušky.

K dotazu předsedícího :

Nikdy jsem nehubovala na poměry v republice.

V Polesí na zkoušce byl přítomen Mikšovič, Prágr, Ježek, bratr a snad také Bech, protože vím, že Bech jezdil do této chaty velice často.

Zda se účastnil Bech ústních zkoušek, nevím, domnívám se však, že asi ne. Účastnila jsem se já, Prágr a Ježek.

Příloha č. 24 /z 27. 6. 1952/ str. 7 Protokol o hlavním líčení u Státního soudu v Praze s obžalovanými ze skupiny Jaroslava Tomsy a spol.

Zkoušky trvaly asi do 4 hodin. Domů jsem přijela asi v 5. hodin.
Na konci zkoušek měl Mikšovič projev a tohoto projevu jsem byla účastna já, Prágr, bratr, Mikšovič a zda také Bech, nevím.
Mikšovič nám říkal, že Junák má být rozpuštěn a že se mu nelíbí poměry, které jsou nyní v republice.
Nepamatuji si, že by se Mikšovič zmínil o tajném ústředí v Praze.
Když Mikšovič odejel, debatovali jsme o jeho řeči a říkali jsme si, že jeho řeč je závadná a odsuzovali jsme ji.

K návrhu státního prokurátora konstatuje se výpověď odsouzeného M i k š o v i č e.

Obviněná Hlaváčková :

Nevím, zda se zmíňoval o tom, že je schůzka prováděna illeálně.
Obviněný Bech : Trvám na svém.
Obviněný Prágr : Trvám na svém.
Obviněný Ježek : Trvám na svém a dodávám, že není pravdou, že jsem byl přítomen ústních zkoušek.

Obviněný Karel H l á v á č e k st.

uvádí osobní data jako na čl. 149. **CHIV MV**
K věci samé uvádí jako v protokolu a těmito dodatky, ev. změnami:
Po 7. roce 1945 jsem nevstoupil do žádné politické strany.
V Junáku jsem byl organizován ještě za Rakouska. Z počátku jsem vstupoval do Junáka pouze z romantických důvodů a později jsem se stal nadšeným Junákem, protože jsem poznal, že se vychovávají mladí lidé k samostatnosti a cestují a učí se orientovat se v okolí a to se mi velice líbilo.
Obec, ve které jsem žil, jsem značně zvelebil.

K dotazu předsedícího :

Za okupace jsem byl illeálně činný a proto jsem byl také zavřen.
V roce 1946 jsem byl jmenován župním zpravodajem, ale této funkce jsem se později vzdal, protože Tomáš byl schopnější pro vykonávání této funkce.
V roce 1949 jsem byl s dětmi na táboře na Slovensku, byl jsem jako technický vedoucí.

Nesouhlasil jsem s tím, že Junák přestává existovat a myslím, že Tomša s tím také nesouhlasil.
Mikšoviče znám asi od roku 1926. Později jsem s ním mluvil v roce 1948, kdy se mně zmínil, že jezdí do Prahy, kde se setká s Drem Průchou a Němcem.

Jinak mně nic podrobnějšího o sobě neříkal.
Věděl jsem o Mikšovičovi, že neschvaluje to, co se u nás děje.
Potom mně říkal Tomša, že se v Praze setkal s Průchou a že spolu jednali o obnovení Junáka. Říkal také, že by se mnou Průcha rád mluvil a slyšel můj názor na Junáka.

O tom, že má Průcha nějaké spojení s cizinou, to jsem nevěděl.
Věděl jsem pouze o tom, že Průcha připravuje nějakou literaturu skautskou a v tom jsem neviděl nic špatného.

Slyšel jsem jednou od dcery, že se konaly nějaké zkoušky Junácké, ale nevěděl jsem o tom, že to bylo illeálně, to jsem se dozvěděl až na STB.

Při jednom setkání s Mikšovičem mně tento řekl, že je zatím Mikšovič a že já mám nějaké funkce ve výboru Junáka.
Až do této doby jsem to nevěděl a nevěřil jsem také tomu.
Usoudil jsem, že Mikšovič byl nějak illeálně činný a proto je zavřen.

K dotazu obhájece :

Nevím kdo je Stržinec.

Po předstření výpovědi ostatních obviněných : Trvám na svém.

Obvinění trvají na svém.

Obviněný Karel Hlaváček ml.

uvádí osobní data jako na čl. 150.

K věci sám uvádí jako ve svém administrativním protokole s těmito dodatky, ev. změnami :

V Junáku jsem byl od roku 1936 do roku 1949. Vím, že v roce 1948 byl Junák zapojen do ČSM.

Je mi známo, že Junák měl v sobě množství prvků západní kultury, romantičnost, kosmopolitismus a vůbec jeho vznik.

Já sám jsem se díval s despektem na ČSM a domníval jsem se, že Junák je rozhodně na výši a přijímal jsem zapojení Junáka do ČSM s odporem.

Právě v této době jsem byl vedoucím oddílu a v mém oddíle byli Prágr, Ježek i Bech.

S Bechem jsme často hovořili o těchto problémech, on však se nestavěl tak záporně jako já, protože on byl krajským tajemníkem.

Není mi známo, že v roce 1950 již nebyla registrace proto, jsem odcházel na vojnu.

Když jsem se vrátil z vojny, viděl jsem však, že chlapci přihlášky podali, ale že registrace nebyla provedena.

Když jsem viděl, že Junák již nebude existovat, rozhodl jsem se, že vstoupím do Sokola a také jsem udělal.

Když jsem viděl jak se u nás pracuje v parku kultury a oddech, usmíval jsem se tomu a neuznával jsem takovou práci a úžasné jsem ji podceňoval. Tento můj názor byl ovlivněn jednak mou výchovou a také politickou neuvědomělostí.

Když jsem mluvil s Mikšovičem, oba jsme hubovali na poměry u nás. Mikšovič vyjadřoval svůj názor na politickou situaci u nás asi v tom smyslu, že to dlouho nevydrží a podobně.

Na junácké zkoušky jsem se díval příznivě a to proto, že jsem se domníval, že to je další stupeň junácké vyspělosti, určité ověření znalostí.

V březnu v roce 1951 jsem se setkal s Mikšovičem a on říkal, že ti, kteří se přihlásili, budou dělat zkoušky v Polesí. Domníval jsem se, že to jsou ti chlapci, kteří byli v bytě u Rubeše, to Prágr a Ježek.

Mikšovič mně také říkal, že často jede do Prahy a tam debatují spolu s některými bývalými členy Junáka o současnou situaci a zda ještě někde Junák pracuje.

O zkoušky v Polesí jsem měl zájem a proto jsem se jel do chaty do Polesí podívat.

Již si nepamatuji na tu okolnost, že tam byla přítomna také moje sestra. Já jsem přišel totiž až tehdy, když již byly zkoušky odbyty.

Vzpomínám si, že tam byl Mikšovič, Rubeš, Prágr, Ježek, sestra a zda tam byl Bech, nevím.

Vím, že Mikšovič říkal, že napíše na písemné zkoušky zpětné datum, to myslím mohli všichni slyšet.

Mikšovič nám vyprávěl, že i jinde v republice se skauti scházejí jako my, že to slyšel v Praze. Řekl, že ti chlapci, kteří dnes složili činovnícké zkoušky a že mají ti, kteří zkoušky skládali dál v junácké činnosti pokračovat a pak řekl, že režim, který je zde nebude dlouho trvat.

Říkal, že právě pro tuto dobu je nutno, aby byly připraveny kádři vedoucích, kteří se chopí výchovy mládeže. Zdůrazňoval, že někteří rodiče nejsou s výchovou v pionýru spokojeni. Dále říkal, že již členové ústředí v Praze připravují nové stanovy.

Toto myslím slyšeli Ježek, Prágr, sestra, Rubeš.

Myslím, že k tomuto neměl nikdo připomínky.

Říkal nám také, abychom jednali opatrně a mně se zdálo, že nás asi chce zatáhnout do nějaké ilegální činnosti.

Příloha č. 24 /z 27. 6. 1952/ str. 9 Protokol o hlavním líčení u Státního soudu v Praze s obžalovanými ze skupiny Jaroslava Tomsy a spol.

Z počátku jsem Mikšovičovi nedůvěřoval, ale potom, když jsem ~~byl~~ se dozvěděl, že byl zatčen, uvědomil jsem si, že to byla pravda.

Rekl nám tehdy také Mikšovič, že zatím nás nemusí zajímat kdo je v ústředí.

Nevzpomínám si, zda něco říkal Prágr nebo Ježek.

Zkoušky v Polesí jsem nepovažoval za ilegální, to jsem si uvědomil až později.

Neoznámil jsem to proto, že jsem měl názor na oznámení, že je to udavačství.

Dnes vidím, že celé moje dřívější jednání a zároveň názory ~~jsou~~ byly nesprávné a uvědomuji si, že ČSM je založen na učení marx-leninském, ale Junák na učení naprosto nesprávném - idealistickém.

K dotazu obhájce :

I když napadlo slovo ilegální, uvědomoval jsem si, že je to něco zakázaného.

Domnívám se, že Bech na zkouškách nebyl, protože on měl již zkoušky z dřívější doby hotové.

Když jsem mluvil s Bechem po zatčení Mikšoviče, říkal jsem mu to a on mně říkal, že taková činnost, jakou dělali oni, že se nevyplácí a já jsem se domníval, že něco více o jejich činnosti ví.

K dotazu prokurátora :

Neuvažoval jsem o tom, jak by se mohly poměry u nás změnit.

K dotazu obhájce :

Bech mně byl kamarádek nejblížeji a proto se domnívám, že kdyby býval byl Bech přítomen zkoušek v chatě v Polesí, že bychom jeili společně domů.

Po předestření výpovědi ostatních obviněných ^{ARCHIV MV} trávám na svém.

Ostatní obvinění trvají na svém ^{Pouze pro studijní účely}

Dalších otázek není.

K návrhu státního prokurátora konstatován rozsudek proti Průchovi a spol. č.j.: 5 Tc I 27/52 ze dne 13.-14.5.1952.

Konstatován obsah memoranda, který poslal Průcha Zenklovi do zahraničí.

Konstatuje se administrativní výpověď E e c h a na čl. 36, 37.

Obviněný Tomsa : Výpověď je správná a souhlasí.

Konstatuje se administrativní výpověď N ě m c e na čl. 57., 56.

Konstatuje se administrativní výpověď M i k š o v i ě na čl. 115., 119.

Obhájce Dr Jedlička předkládá potvrzení k obhajobě obviněných :

Becha, Hlaváčka st. a Tomsy.

Obhájce Dr Zástěra předkládá potvrzení ohledně Hlaváčkové a Prágra.

Státní prokurátor navrhuje, aby byla potvrzení konstatována během porady.

Konstatuje se t r e s t n í o z n á m e n í .

Konstatují se osobní výkazy na čl. 166.

Dalších návrhů není.

Prohlášeno u s n e s e n í , že některé doklady, předložené obhajobou budou konstatovány a ostatní až během porady.

Dalších návrhů nebylo.

Zjišťuje se vazba obviněných :

Jaroslav Tomsa - od 29.1.1952 - 16.30 hod.,

Oldřich Bech - od 29.1.1952 - 16.45 hod.,

~~Zdeněk Prágr~~

Karel Hlaváček st. - od 29.1.1952 - 10. hod.,

Karel Hlaváček ml. - od 29.1.1952 - 11. hod.

Dalších návrhů není.

Předseda udílí slovo k závěrečným řečem.

Prokurátor navrhuje odsouzení obviněných podle písemné žaloby :
8 Spt I 66/52 - 3.

Obhájcí navrhuji uložení mírných trestů.

Zástupkyně páté o mládež žádá o uložení mírného trestu pro obviněného
Zdenka P r á g r a .

Obvinění se připojují ke slovům svých obhájců.

Soud odchází k závěrečné poradě.

Soud se vrací a předseda senátu v e ř e j n ě vyhlásuje

r o z s u d e k

s podstatnými důvody a poučuje obviněné o odvolání.

Obvinění : Jaroslav Tomsa, Zdeněk Ježek, Hana Hlaváčková a Karel
Hlaváček st. - žádají o doručení písemného vyhotovení
rozsudku do rukou svých právních zástupců.

Zdeněk Prágr a Karel Hlaváček ml. - se vzdávají odvolání.

K návrhu obhajoby prohlášeno u s n e s e n í , že obvinění
Oldřich B e c h a Karel H l a v á č e k m l. jsou ihned z vazby
na svobodu propuštěni.

Státní prokurátor : se nevyjadřuje k rozsudku ani k usnesení.

Líčení bylo skončeno o 23. h. i.
s tím, že obv. byli zpět do vazby odvedeni.

Zapisovatelka :

Předseda :

3 T s I 43/52

J m é n e m r e p u b l i k y !

Státní soud v Praze uznal po hlavním líčení konaném dne 27. VI. 1952 v Liberci, taktéž právem :

Obvinění :

- 1) Jaroslav T o m s a,
profesor průmyslové školy, narozený 13.7.1906 v Liberci
posledně bytem Liberec, Leninova 460 t.č. ve vazbě,
- 2) Zdeněk P r á g e r,
student průmyslové školy, narozený 20.10.1933, v Pervouralsku,
SSSR, posledně bytem Liberec V, ul.8.března 15,
- 3) Zdeněk J e ž é k,
automontér, narozený 13.8.1932 v Liberci, posledně bytem
Liberec - Ruprechtice, Chýbská č.3,
- 4) Hana H í a v á č k o v á,
úřednice, nar. 31.12.1929 ve Veselí, posledně Liberec IV-
Andělčina č. 6,
- 5) Karel H l a v á č e k st.,
býv. učitel a úředník KNV t.č. pomocný dělník, narozený
26.3.1902 v Červené nad Vlt., posledně Liberec IV-
Andělčina 6 t.č. ve vazbě,
- 6) Karel H l a v á č e k ml.,
úředník, narozený 11./8.1927 v Lomnici nad Pop., posledně
bytem Liberec IV, Andělčina 6 t.č. ve vazbě,
jsou vinní,
že

1) obviněný Jaroslav Tomsa v roce 1951 v Liberci a jinde,
tím, že přijal úkol vypracovat příručky pro "Vlčata" a
tímto způsobem pracoval v ilegální organizaci skautu, stal
se jejím členem a vědomím, že tato organizace má za cíl
pomocí nepřátelských imperialistických armád přivodit zničení
a rozvrácení lidové demokratického státního zřízení v
Československé republice, při čemž tato organizace připravami

jíž učiněnými rozvracela jednotu ČSM, významné části
společenského řádu republiky, které jsou zaručeny ústavou,

2) obvinění Zdeněk Prágr, a Hana Hlaváčková na
jeře 1951 v Liberci navýzu Mikšoviče, případně jiné osoby,
účastnili se tajných skautských zkoušek a tak byli vědomě
vytrhnuti z velkého kolektivu pracující a studující mládeže
v ČSR za tím účelem, aby šířili poráženecké podvrátivé názory
a narušovaly jednotu ČSM, tedy přistoupili případně se
účastnili činnosti organizace založené v úmyslu podvracet
samostatnost, lidově demokratické státní zřízení a společenský
řád republiky, které jsou zaručeny ústavou,

3) obvinění Karel Hlaváček st. a Karel Hlaváček ml.,
se v roce 1951 v Liberci od Mikšoviče dozvěděli, že též
připravuje společně s Průchou a dalšími býv. čelnými funkcionáři
Junáka ilegální skautskou protistátní skupinu, která má
obnoviti skautské hnutí po zvrácení lidově demokratického
státního zřízení republiky, obvinění Karel Hlaváček st. se též
od Jaroslava Tomsy po zatčení Mikšoviče a Tomy dozvěděl, že
se měl dostavití na ilegální schůzku býv. funkcionářů Junáka
do Zdislavi, kde s ním bylo počítáno s funkcí v této ilegální
organizaci, obviněný Hlaváček Karel mladší se účastnil jako
divák zkoušek, které ilegálním způsobem prováděl Mikšovič
za účelem příprav obnovení organizace Junáka po očekávaném
zvratu, tedy že se oba obvinění hodnověrným způsobem
dozvěděli, že se chystá nebo že byl spáchán trestný čin vele-
zrady případně sdružování proti republice, a tuto skutečnost
úmyslně neoznámili bez odkladu prokurátoru nebo orgánu národní
bezpečnosti.

Tím se dopustili

ad 1) obviněný Jaroslav Tomsa trestní čin velezrady
podle § 78, odst. 2 a) odst. 1 c) tr.zák.

ad 2) obvinění Zdeněk Prágr, Zdeněk Ježek, a Hana
Hlaváčková trestný čin sdružování proti republice podle § 80
odst.1) tr.zák.,

ad 3) obvinění Karel Hlaváček st. a Karel Hlaváček ml.,
trestný čin neoznámění trestného činu podle § 165 odst.1 tr.z.

za což se odsuzují

1) obv. Jaroslav Tomsa podle §u 78 odst.1 tr.z. za použití §u 30 tr.z. k trestu odnětí svobody v trvání 4 roků,

2) obv. Zdeněk Prágr, Zdeněk Ježek, a Hana Hlaváčková podle §u 80 odst.1. tr.z. Ježek a Hlaváčková za použití §u 30 tr.z., obv. Prágr za použití §u 60 odst.2 tr.z. k trestům odnětí svobody v trvání a to :

obv. Zdeněk Prágr na 10 měsíců (deset)

obv. Zdeněk Ježek na 8 měsíců (osm)

obv. Hana Hlaváčková na 6 měsíců (šest)

3) Obv. Karel Hlaváček st. a Karel Hlaváček ml., podle §u 165 odst.1 tr.z. k trestům odnětí svobody a to

obv. Karel Hlaváček st. na 18 měsíců (osmnáct)

obv. Hlaváček Karel mladší na 1 rok (jeden rok).

Podle §u 47 tr.zák. vyslovuje se u obv. Jaroslava Tomsy propadnutí poloviny jmění,

Podle §u 48 tr.zák. vyslovuje se u obv. J. Tomsy, Z. Prágra, Z. Ježka, H. Hlaváčkové a Karla Hlaváčka mlád. peněžitý trest ve výši 5.000 Kčs, u obv. Karla Hlaváčka st. ve výši 10.000 Kčs, při čemž u všech obviněných kromě obviněného Zdenka Prágra (§ 60 odst.3 tr.z.) se v případě nedobytnosti stanoví náhradní trest 1 měsíc odnětí svobody.

Podle §u 43 tr.z. vyslovuje se u všech obviněných kromě obv. Zdenka Prágra ztráta čestných práv občanských, při čemž způsobilost k nabytí těchto práv podle §u 44 tr.z. se stanoví u obv. Tomsy na 5 roků, (pět), u všech dalších na tři (3) roky.

Podle §u 24 tr.z. u obviněného Karla Hlaváčka ml. a §u 61 tr.z. u Zdenka Prágra odkládá se podmíněně výše jmenovaným výkon trestu a zkušební lhůta se stanoví u Karla Hlaváčka ml. na tři roky, Z. Prágrovi na 2 roky.

Podle §u 24 odst.2 tr.z. nevztahuje se podmíněný odklad trestu odnětí svobody na trest peněžitý u Karla Hlaváčka ml. a Zdenka Prágra.

Podle §u 23 tr.z. započítává se obviněným do trestu doba kterou pro tento skutek strávili ve vazbě a to :

obv. Tomsovi J. od 29.1.1952 - 16.30 hod.,

obv. Hlaváček st. od 29.1.1952 - 10 hod.,

obv. Hlaváček ml. od 29.1.1952 - 11 hod.

všem do právoplatnosti tohoto rozsudku.

Naproti tomu zprošťuje se podle §u 162. písm. c) tr.ř. Oldřich Bech, nákupčí zboží narozený 11.2.1926 ve Vysokém Veselí, posl. bytém Liberec - Ruprechtice, Lesní, č. 32/511, žaloby z trestného činu, kterého se měl dopustiti tím, že na jaře 1951 v Liberci navýzvu Mikšoviče se účastnil tajných skautských zkoušek a tak měl býti vědomě vytrhnut z velkého kolektivu pracujících a studujících mládeže v ČSR za tím účelem, aby šířil poráženecké podvrtné názory a narušoval jednotu ČSM, že tedy měl přistoupiti, případně se účastniti činnosti organizace založené v úmyslu podvraceti samostatnost, lidově demokratické státní zřízení a společenský řád republiky, kterénjsou zaručeny ústavou.

O d ů v o d ě n í :

Z výpovědí obviněných slyšených při hlavním líčení jejich administrativních výpovědích, z trestního oznámení, konstatování trestních spisů č.j. 2 Ts I, 27/52 včetně rozsudku proti vele-zrádné skupině dr. Karla Průchy a společníků, osobních výkazů a dalšího materiálu ve spise založeného zjistil soud následující :

Stejně tak jako Spvětský svaz, budující dnes již komunistickou společnost tak také lidové demokracie ve stadiu přechodu od kapitalismu k socialismu, věnují mimořádnou péči a všemožnou podporu výchově a vzdělání naší mládeže. Stejně tomu je i u nás v naší republice. Naše státní zřízení již od svého vzniku je vedeno snahou vychovat mládež v duchu socialismu, socialistického vlastenectví, úcty k práci a všemu lidstvu, a vyzbrojit ji hlubokými znalostmi ze všech oborů lidského vědění, aby se tak mohla stát platnou složkou všeho pracovního lidu.

Této snahy bylo zapotřebí tím více, že část naší mládeže v Spkoje a Junáku byla i po roce 1945 vedena a vychovávána reakčními funkcionáři načichlými komšopolitismem a obdivem k západu. Byla vychovávána v duchu buržoasního nacionalismu, komšopolitismu, nepřátelství k dělnické třídě a myšlence socialismu. Tato mládež byla záměrně vytrhována ze svého prostředí, odváděna do přírody a vychovávána idealistickými názory.

Příloha č. 25 /z 27. 6. 1952/ str. 5

Rozsudek Státního soudu v Praze /líčení v Liberci/ se skupinou J. Tomsy a spol.

Tato mládež byla úmyslně vedena v političnosti a oddalována od problémů vyplývajících z třídního boje.

Teprve po únorovém vítězství dělnické třídy a pracujícího lidu se podařilo naší mládež stmelit v jednotný nerozborný šik v ČSM. Od tohoto okamžiku mohla naše sjednocená mládež zbavená reakčních vůdců a funkcionářů vykročit rázným krokem vpřed, aby po boku ostatních pracujících všemi silami přispěla k budování socialistické společnosti u nás.

Jest ovšem u nás ještě zbytek nenapravitelných reakcionářů, lidí dvojí tváře, kteří nevdí a nechťejí viděti tyto úspěchy naší mládeže a kteří se naopak snaží jednotu naší mládeže rozvrátit a ve spolupráci s nepřátelskou emigrací a za očekávané podpory západních imperialistických států dosáhnout zničení a rozvrácení lidové demokratického státního zřízení republiky.

Tito zločinci pak ve své nenávisti ke všemu pokrokovému, z nenávisti k pracujícímu lidu, přistupují k tomu nejhnusnějšímu činu t.j. zneužívání naší mládeže k protistátním piklům. Jest samozřejmé, že ve svém výběru sáhnou nejprve vždy po těch, kteří svojí dřívější výchovou jsou zárukou pro zdárné provedení jejich nekálých cílů. Jest samozřejmé, že o svých protistátních piklech informují všechny ty o kterých vědí, že je neprozradí a neoznámí bezpečnostním orgánům a to proto, že tyto lidé jsou semi nepřáteli tohoto zřízení a při nejmenším lidmi nesouhlasícími s tímto státním zřízením a to většinou vždy z osobních a sobeckých důvodů.

Z trestné činnosti jednotlivých obviněných bylo pak zjištěno následující :

Obviněný Jaroslav Tomsa, narodil se jako syn živnostníka, sám po vystudování reálního gymnasia a 8 semestrů filosofické fakulty Karlovy univ. v Praze stal se profesorem na různých školách, naposledy na průmyslové škole v Liberci. Politicky nebyl nikdy organizován. Ze spolkových činností zastával funkci oblastního velitele Junáka od roku 1946 až do únorových událostí r.1948. Únorové události počítal jako křivdu spáchanou

na své osobě, neboť byl zbaven místa ředitele průmyslové školy a tím také funkce velitele Junáka. Nepochopil, že to byl jeho reakční postoj k celému dění v naší republice, který zapříčinil, že byl těchto funkcí zbaven. Přesto však ještě v roce 1949 mu byl svěřen důležitý úkol ve výchově mládeže v součinnosti s okresní péčí o mládež v Liberci, neboť byl určen jako vedoucí oddílu Vlčat se kterým tábořil na Slovensku. Avšak i s touto činností ustál na podzim téhož roku, a to proto, že nebylo možno nově oddíl Junáka registrovat. Již v tomto roce si byl prakticky vědom toho, že Junák jako takový přestal prakticky existovat.

Jak již bylo výše uvedeno zastával obviněný Tomsa funkci oblastního velitele Junáka. V této své funkci stýkal se se všemi členy a funkcionáři Junáka. Jedním z byl také Ivan Mikšovič z Liberce, který byl zástupce oblastního velitele. Mikšovič byl v roce 1949 zbaven místa redaktora ve Stráži Severu. Proto i on se cítil býti poškozen; přesto, že dostal místo redaktora v deníku Práce. V rozhovoru a ním poznal v něm obviněný Tomsa člověka, který nesoúhlasí se stávajícími poměry a v názorech se plně shodl. Koncem roku 1950 nebo začátkem roku 1951 vyhledal Mikšovič obviněného Tomsu v jeho bytě. Při té příležitosti informoval Mikšovič obv. Tomsu o tom, že v Praze se ustavil ilegální výbor z býv. představitelů Junáka a že i on t.j. Mikšovič je členem tohoto výboru. Spuštěně informoval Mikšovič obv. Tomsu o tom, že se pracuje na obnově činnosti Junáka, aby tato organizace v případě očekávaného zvratu poměrně nás byla schopna ihned nastoupit na místo ČSM. Obviněnému Tomsovi bylo dále Mikšovičem sděleno, že se tento stýká v Praze na ilegálních schůzkách s Drem Průchou a že tomuto označil Tomsu jako dobrého organizátora. Současně byl obv. Tomsa Mikšovičem požádán, aby vypracoval příručku pro "Vlčata", aby tato byla připravena v případě zvratu. Obviněný Tomsa přislíbil a s celým chystaným programem souhlasil plně, a současně sdělil Mikšovičovi, že se v Praze u Průchy příležitostně staví.

Před schůzkou u Dra Průchy navštívil předem prof. Frant. Němce, který byl dříve rovněž funkcionářem Junáka. Dlužno podotknouti, že to bylo v roce 1951, kdy se již o Junáku celkem nikde mezi naší mládeží nehovořilo. Viděl u něho dále výtisk junácké zdatnosti, který byl původně připraven k junáckému sjezdu, který se měl konati v únoru 1948. Ač nebyl obviněný Tomsa Frant. Němcem přímo informován o ilegální činnosti, přeci jen z jeho řeči vyrozuměl, že i on je zapojen do nezákonného jednání spolu s drem Průchou. Usoudil to zejména z toho, že se Němec o příručkách vyjádřil v tom smyslu, že by se hodily kdyby byl Junák obnoven. Při další cestě do Prahy byl obv. Tomsa znovu návštěvou u Němce, za tím účelem, aby se informoval jak pokračuje příprava obnovy Junáka. Obviněný Tomsa byl Němcem odveden k dru Průchovi. U Průchy zjistil Tomsa, že Mikšovič o jeho osobě tomuto referoval v tom smyslu, že je Tomsa ochoten přepracovat příručku pro Vlčata, která budou po změně poměrů nadále vyvíjet svoji činnost. I zde projevil obviněný souhlas a převzal od Průchy koncept příručky k přepracování, kterou později spálil. Začátkem září 1951 přišel znovu Mikšovič za obv. Tomsou do jeho bytu a zde ho informoval o tom, že byla schůzka ve Zdislavi na které byl přítomen dr. Průcha, Mikšovič a Stržínek, který byl rovněž funkcionářem Junáka na Slovensku. Obviněný Tomsa ač nebyl přesně informován o obsahu této schůzky byl si vědom toho, že byla vedena za účelem příprav k obnovení Junáka. Při téže příležitosti bylo mu Mikšovičem sděleno, že na schůzku měl být také pozván Karel Hlaváček starší.

Opviněný toto skutkové zjištění doznal, ovšem popřel úmysl pracovati proti státu. Na svoji obhajobu uvedl, že k Němcovi nešel za účelem vyzvéděti, jak daleko pokročily přípravy k obnovení Junáka, nýbrž pouze proto, že mu tak šel odevzdáti vypůjčený notový materiál. I když se tato obhajoba jeví soudu věrohodnou, bylo k ní možno přihlednouti pouze v prvním případě návštěvy u Němce. Nijak ho nic nevyvinuje v případě druhé návštěvy a v souvislosti s dalšími skutečnostmi v předu uvedenými. Výpovědi odsouzených již Průchy, Mikšoviče a Němce pak dokonale tuto obhajobu vyvrací.

Další obvinění a to Zdeněk Prágr, Zdeněk Ježek a Hana Hlaváčková jsou jasnou výslednicí junácké výchovy. Obvinění jako bývalí příslušníci a funkcionáři Junáka se postupně dozvěděli na jaře 1951, že mohou dělati vůdcovské zkoušky Junáka, nebo jak tomu oni sami říkají informativní kontrolu toho, co si zapamatovali ze skautského života. Dále, že se tyto zkoušky budou konat v Řolesi u Rynoltic v chatě, kterou měli propůjčenou od svých kamarádů. Na tyto zkoušky se obvinění dostavili a tam pod vedením Mikšoviče složili jak ústní tak i písemné zkoušky na různá thema a týkající se skautingu. Na písemné elaboráty vepsal pak Mikšovič zpětně datum rok 1947. Po provedených zkouškách měl ještě Mikšovič k obviněným projev, jehož obsah jak vyplynulo z výpovědi obv. Karla Hlaváčka mladšího Hany Hlaváčkové a Zdenka Prágra, měl protistátní smysl, kteří se tohoto zúčastnili.

Obvinění doznali účast na zkouškách. Se vš. rozhodností však popřeli jakýchkoliv úmysl poškodití svým jednáním naší republiku. Tato obhajoba však nemohla v žádném směru před soudem obstát a to tím spíše, že všem bylo známo, že Junák již neexistuje. Všem bylo známo, že Junák byl po roce 1948 ^{převně} včleněn do ČSM jako jeho složka určená k výchově mládeže do 15 let, a že v roce 1950 přestal vůbec existovat, neboť byly vytvořeny pionýrské skupiny. Ostatní mládež starší 15 let byla pak zapojena do ČSM. Již z této skutečnosti jasně vyplývá, že tato obhajoba je pouhou výmluvou. Pokud pak obviněný Ježek na svoji obhajobu uvedl, že nebyl až do konce na této schůzce, takže neslyšel závěrečný Mikšovičův projev, a že tudíž nemohl rozpoznat, že se jedná o něco protistátního. V daném směru dospěl soud k přesvědčení, že tato okolnost není rozhodující pro posouzení viny obviněného, nýbrž že jest skutečností, která ukazuje nebezpečnost a konkrétní snahy pražské skupiny skauta ilegálně se tvořícího.

Obvinění Karel Hlaváček starší a Karel Hlaváček ml., jsou rovněž lidé, kteří vlivem své dřívější výchovy nepochopili, co znamená být řádným příslušníkem našeho státu.

Proto se také stalo, že Mikšovič se na něj s důvěrou obrátil, a informoval je o chystaných přípravách na utvoření Junáka. Mikšovič totiž znal oba jako činovníky Junáka. Oběma Hlaváčkovým bylo známo, že se v Praze chystá a připravuje ilegálním způsobem obnova organizace Junáka, která má být připravena k nástupu po eventu zvrhu.

Musili si býtí toho tím více vědomi, když zejména Mikšovič informoval Hlaváčka ml. svým projevem na oné schůzce konané v Polesí za účelem zkoušek na vedoucí skauta, nebo když obviněný Tomsa po zatčení Mikšoviče a Dr. Průhhy informoval obviněného Hlaváčka st. o tom, že s ním bylo také počítáno v připravované organizaci skautů. Obv. Hlaváček st. si musil toto uvědomit ještě tím více, neboť při jedné příležitosti mu byl v jeho kanceláři ponechán Mikšovičův čistý nevyplněný občanský průkaz, kterého mohl býtí zneužitý jen pro protistátní činnost. Obviněný Karel Hlaváček ml. doznal, svoji úřat na shora uvedené činnosti, jak po stránce objektivní, tak i subjektivní. Doznal, že si byl vědom toho, že Junák jako takový neexistuje a že tudíž přípravy o kterých byl Mikšovičem informován, jsou jednáním trestním.

Ne svoji obhajobu uvedl, že si nebyl vědom obsahu svého jednání s: pro svoji politickou neuvědomělost. Uvedl dále, že během vazby se mu otevřely oči a že poznal svoji chybu v plném světle.

Obviněný Hlaváček K. st. doznal jen určité skutkové okolnosti své trestné činnosti. Po subjektivní stránce popřel, jakékoliv vědomí o protistátní činnosti jiných osob.

Takový postoj obviněného před soudem nemohl však mít vliv na posouzení k věci, s chledem na snahu zjištění skutečností.

Při právním hodnocení dospěl soud zcela ve shodě se žalobou k tomuto závěru.

Obv. Jaroslav Tomsa tím, že převzal za úkol vypracování příručky pro výchovu Vlčat, tedy pro organizaci mládeže, s níž bylo počítáno při eventu zvratu u nás, tím, že byl Mikšovičem

Němcem odřená Průcha informován o chystaných čistkách, směřujících k obnově Junáka, organizace to mládeže, jejíž výchova je výlučně zaměřena k tomu, aby byla prováděna ve směrnících vyhovujících kapitalistům. Mikšovič, Průcha i Němec počítali s válkou, jako s jedinou možností, kterou lze dosáhnout změny poměrů u nás. Proto také připravovali naši mládež z řad bývalých členů Junáka k tomu, aby byla způsobilá zaujmouti místo po odstranění ČSM. Proto byly s touto mládeží konány válečnické zkoušky, vedena byla ve starých názorech a proti lidově demokratickému státnímu zřízení.

Obviněný Tomsa s přípravou souhlasil, jak vyplývá z jeho administrativní výpovědi a proto také přijal nabízené mu úkoly. Z celého jednání je tudíž jasné, že se obv. Tomsa společil s výše uvedenými osobami, aby se pokusil zničit, nebo rozvrátit jednotu ČSM, významné části společenského řádu republiky, která je zrušená ústavou, a to s plným vědomím trestnosti svého jednání.

Uznal přetv. soud na trestný čin velezrady, podle §u 78, odst. 1, o. z. a. tr. z. a to jak po stránce objektivní, tak i subjektivní.

V žádosti sněru ho nanohlo vyvinuti to, že příručky, které obdržel od Průchy spálil tím spíše, že je soud přesvědčen o tom, že tak učinil, až když se dozvěděl o ztčení Mikšoviče a nikoliv, jak tvrdí obviněný, že tak učinil již dříve.

Pokud se jedná o trestnou činnost dalších obviněných a to Z. Prágra, Z. Ježek a H. Hlaváčkové i tu nezbývá soudu než uznati na vinu podle §u 80 tr. z., t. j. na sáružování proti republice, podle odst. I.

Všichni tito obviněni si museli uvědomit, a soud je přesvědčen, že si také uvědomovali, že jakékoliv snahy obnoviti organizaci Junáka, je možno podnikati ze předpokladu, že se dopouští činnosti proti lidově demokratickému zřízení republiky. To tím spíše, že forma, jakou se do trestné činnosti dostali a sklonosti ze jakých došlo ke zkažkám v Polesi nasměřují k tomu, že chtěli zůstat věrni starému skautskému heslu "Buď připraven", a to v duchu buržoázní výchovy mládeže.

Všichni tito obvinění si dle přesvědčení soudu byli vědomi toho, že se zapojili do činnosti organizace, založené v úmyslu podvrácení samostatnosti, lidové demokratické stát, zřízení a společenský řád republiky, které jsou zaručeny ústavou. V daném směru je tedy skutková podstata výše uvedeného trestného činu naplněna po stránce objektivní i subjektivní.

U obv. K. Hleváčka st. i u K. Hleváčka ml. dospěl soud rovněž k přesvědčení, že skutková zjištění výše uvedená je jich se dotýkající jsou jedním trestným. Obvinění jako býv. přisl. akuta či Junáka jasně věděli, že tato organizace již neexistuje, ba jako býv. funkcionáři Junáka neschválili a novou organizaci mládeže, tak, jak se po únoru 1948 vytvořila. Oba se stavěli proti tomu, aby byla mezi mládeží zavedena politická výchova. Proto také, když se obzvířili, že někdo jiný v daném případě Mikšovič, Průcha a jiné osoby připravují ilegálním způsobem obnovu Junáka, s touto činností souhlasili a proto ji neoznámili bezpečnostním úřadům, či prokurátoru.

Dle přesvědčení soudu byli si oba obv. vědomi toho, že se jedná o protistátní činnost, přes to však vlivem svého nepřátelského postoje k novému lid. řádu, zřízení nečinili své občanské povinnosti zdat a případ neoznámili.

Nezbyla soudu než uznati na vinu podle §u 165 odst. 1. tr. z. neboť považuje skutkovou podstatu uvedeného trestného činu za naplněnou, jak po stránce objektivní, tak i subjektivní. Při výměře trestu zvažoval soud především společenskou nebezpečnost výše uvedených trestných činů, míru zavinění jednotlivých obviněných, osobní vlastnosti a možnost nápravy a okolnosti polehčující i přitěžující. Bylo rovněž přihlédnuto k tomu, kde byl spáchan trest. čin a ke způsobu provedení a ke délce trestné činnosti. / § 19 tr. z. /

Obviněným polehčovalo doznání skutkových okolností, obviněnému Hleváčkovi ml. na více i doznání po stránce subjektivní. Polehčovalo dále, že až do spáchání trest. činu vedli všichni obvinění řádný život pracujícího člověka. I ta skutečnost, že po spáchání trest. činu se snažili práci dočiniti svoji chybou, byla soudem hodnocena jako polehčující.

U obviněného Z. Prágra bylo přihlédnuto k tomu, že se trestné činnosti dopustil jako mladistvý. Ježek jako osobě ve věku blízkém mladistvému,

Přitěžujícími okolnostmi nebylo shledáno.

I když souvislost mezi tímto případem a případem Dra, Práchy a spol. jest těsná, a tudíž i společenská nebezpečnost jest značná, jeví se této skupině spolu s ohledem na jednorázové činy obviněných méně nebezpečnou.

Osobní vlastnosti jednotlivých obviněných jeví se soudů takto:

Obviněný Tomsa je typem maloměstaka, který povýšeně přechází pokrokové směry a vytrvale tkví na starých předsudcích. Jeho životním programem byla t. zv. nápolitičnost naočkovaná dlouhým členstvím v Junáku a k ní chtěl vychovávat i naši mládež. Jen z této pohnutky se dle přesvědčení soudu dopustil trestné činnosti. Jde však též o člověka osobně zbabělého a proto jeho činnost ve skupině Práchové měla málo int. ty.

Obvinění Ježek a Hlaváčková jsou produkty junácké výchovy, tedy lidé, kteří byli zavedeni t. zv. nápolitičností na scénu a s politické neuvědomělosti pobírali odpor vůči lid.dem. zřízení a dopouštěli se trestné činnosti.

Nešlo tedy o třídní nepřátele se zásadní nenávistí proti lid.dem. zřízení pramenící z materiálního základu. Proto soud uváživ u obv. Tomsy, Ježka a Hlaváčkové tyto skutečnosti, jakož i okolnosti polehčující i přitěžující nabytí přesvědčení, že k nápravě těchto obviněných postačí mírný trest a použil u nich šu 30 tr.z. vyměřil jim trest odnětí svobody pod dolní hranici zák. sazby.

I u obviněného Prágra jsou podobné motivy jeho trestné činnosti i jeho charakter jako u obviněných Ježka a Hlaváčkové. Soud však nabytí přesvědčení, že tento obviněný svým vystoupením před soudem /kajičné doznání/ svědčící o tom, že je přesvědčen, že jeho jednání bylo zavrženíhodné/ dokázal, že již je na nejlepší cestě k nápravě a že k této není třeba výkonu trestu. Také soud neshledal, že by zde stával důležitý obecný zájem na výkonu trestu, naopak je třeba, aby takový člověk mohl

na svém případě sám ukázati kolísajícím dosud jedincům, že se ve svém myšlení a počínání mylí,

Použil proto ustanovení §u. 24 a. 61 tr. z. a uložil obviněnému Prágrovi trest podmíněně.

Také obviněný Hlaváček ml. svým kajícným doznáním a opravdu nepřímým výkladem, že chápe špatnost svého dřívějšího počínání přesvědčil soud, že nejde o člověka zatvrzelého, ale o člověka, který má ty nejlepší možnosti svou chybu napravit, aniž by byl trest odnětí svobody vykonán. Ježto pak, pokud jde o obecný zájem byla zde tatáž situace jako u obviněného Pragra, použil i u obviněného Hlaváčka ml. ust. §u. 24 tr. z. a uložil mu trest odnětí svobody podmíněně.

Hlaváček st. je také člověkem vychovaným v Junáku k falešnému pojetí života a veřejných záležitostí.

Před soudem však svým popíráním, t. vědomí své viny, prokázal, že zarytě trvá na svých mylných názorech. Také jeho opatrnické jednání, totiž, ač se ničeho aktivně nezúčastnil, přesto nechal své dvě děti Hlaváčka ml. a Hlaváčkovou páchatí protistátní činnost/ soud je přesvědčen, že alespoň v náznacích o ni věděl, neboť jak Hlaváček ml. uvedl žily děti v dobrém poměru k otci a často s ním debatovaly o nejrůznějších záležitostech/ svědčí o jeho špatném charakteru.

Soud uváživ všechny shora uvedené okolnosti, týkající se Hlaváčka st. dospěl k přesvědčení, že jeho tr. činnost musí býti přísněji postižena a vyměřil mu trest v rámci zákonné sazby.

Propadnutí jedné poloviny jmění u obv. Tomsy, peněžitě tresty u všech obviněných, ztráta čestných práv obc. u všech, až na obviněného Pragra, opírají se o příslušná zák. ustanovená ve výroku rozsudečném citovaná.

Obviněnému Prágrovi a Hlaváčku ml. nebyl povolen podmíněný odklad peněžitého trestu, ježto soud je přesvědčen, že obvinění musí pocítit, že jejich trestná činnost, která poškozovala náš stát, musí býti ihned, alespoň částečně odčiněna a konečně tento peněžitý trest vzhledem k jejich mládí má býti zárukou citelné připomínky jejich zavrženého počínání.

U obviněného Prágra nebyla vyslovena ztráta čestných práv občanských vzhledem k ustanovení §u 59 písm.c/ tr.z., neboť obviněný se trestné činnosti dopustil jako mladistvý.

U obviněných Ježka a Hlaváčkové nebylo podmíněné odsouzení povoleno, protože oba obvinění, máje hluboko zakořeněn falešný junácký názor na život a veřejné události a z toho i pramenící odpor vůči lidové demokratickému zřízení. Toto jejich přesevědčení je zajisté známo i v jejich okolí a podmíněný odklad trestu přičil by se tudíž důležitému obecnému zájmu t.j. zájmu státu na řádné výchově mládeže.

Podle §u 23 tr.z. započítává se pak všem obviněným do výkonu trestu odnětí svobody doba, kterou pro tyto čin ve vazbě ztrávili.

Ke zprošťující části:

Obviněný Oldřich Bech byl žalován státní prokuraturou, že jako bývalý příslušník Junáka se dozvěděl na jaře 1951 od dalších osob, že může dělati vůdcovské zkoušky v Polesí. Na tyto zkoušky se měl vypravit a setkat se tam též s Mikšovičem, kterého znal jako funkcionáře Junáka v Libereckém kraji. Měl také složit zkoušky ústní i písemné, týkající se skautingu. Po provedení zkoušek měl být přítomen Mikšovičově projevu, ve kterém se tento zmiňoval o tom, že ústředí Junáka se nachází v Praze a že jest s ním ve spojení. Dále, že je nabádal, že je nutno pracovati proti stávajícímu státnímu zřízení, avšak počínati si opatrně.

Obviněný Bech popřel, že by byl vůbec věděl o tom, že se nějaké zkoušky pro vůdce Junáka v Polesí konají a také popřel, že by v inkriminované době v Polesí byl. Jeho obhajoba před soudem, jak shora je uvedena, odpovídá také plně jeho obhajobě u státní bezpečnosti.

Ostatní obvinění, kteří sami doznali, že se zkoušek v Polesí zúčastnili, t.j. obv. Hlaváček ml., H. Hlaváčková a Ježek vypověděli při hlavním líčení, že se již nepamätují, zda Bech byl těmto zkouškám přítomen. Pouze obviněný Prágr vypověděl, že Bech při zkouškách viděl. Prágrova výpověď nebyla však dle

Příloha č. 25 /z 27. 6. 1952/ str. 15

Rozsudek Státního soudu v Praze /líčení v Liberci/ se skupinou J. Tomsy a spol.

přesvědčení soudu dostatečně věrohodná. Prágr sám také nemohl s plnou určitostí na svém tvrzení zůstat. Proto soud zvláště, když uvážil další obhajobu Becha, že neměl zapotřebí, aby nějaké vůdcovské zkoušky skládal, když již měl vůdcovské zkoušky v r. 1947 složeny, uvěřil obhajobě obv. Becha a zprostil jej žaloby pro nedostatek důkazů podle §u 162 lit.a/ tr.ř.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozsudku lze podatí odvolání do tří dnů od jeho vyhlášení, jinak tato lhůta plyne ode dne doručení písemného vyhotovení rozsudku k rukám obhájců. Odvolání jest podatí k Nejvyššímu soudu, prostřednictvím podepsaného soudu.

Státní soud v Praze, odd. 3,
u hlavního líčení v Liberci
dne 27. června 1952.

Předseda: Karel Ba u t z

Za správnost vyhotovení
vedoucí kancel. oddělení:

Příloha č. 26 /červen – říjen 1954/ str. 1

Texty dr. K. Průchy a prof. F. Němce o skautingu vypracované ve vězení.

Poznámky:

červen 1954

I. Bůh

Křesťanský člověk

II. Harmonicky vyvážená osobnost

ideové kamery

metoda

skautský rámec, který nahraďvá vyšším cílům

Otázka: 1/ Co chceme ?

2/ Jak to chceme ?

a. poměr - člověka k Bohu

b. poměr - člověka k člověku

c. poměr - člověka k sobě samému

d/ poměr - člověka k přírodě

Podstata křesťanství:

Nové bytí, vyrůstající ze spojení Boha a člověka v Kristu je náboženský život

Křesťanství je nadpřirozený život, na jehož vrcholu stojí Kristus. Kristus je obraz Otce.

Křesťanství je napodobení tohoto obrazu sebezapřením a nesením kříže.

Toto není v rozporu, naopak:

mocné vědomí osobnosti a
zdůraznění společenství

/křesťanský personalismus/

Člověk je stvořen k obrazu Božímu:

tedy - napodobuje ho činností.

Náčrt definic: Skauting je světovým bratrstvím lidí, kteří na základě dobrovolného slibu žijí a vychovávají mládež dle vlastních pravidel, vycházející z křesťanského světového názoru.

Skauting je styl života, který vychází z křesťanského světového názoru a ke kterému se lidé zavazují dobrovolným slibem. Skauting vychovává mládež k tomuto cíli výchovnými metodami.

Příloha č. 26 /červen – říjen 1954/ str. 3

Texty dr. K. Průchy a prof. F. Němce o skautingu vypracované ve vězení.

6. duchovní vedení
7. vlčata a světlušky /medvídci/
8. skauti
9. roweři
10. oldskauti
11. skauting na venkově
12. vodní skauting
13. koedukační oddíly
14. poměr dívčího a chlapeckého skautingu
15. poměr dívčího a chlapeckého roweringu
16. poměr veřejnosti
17. poměr rodičů
18. poměr školy, fary
19. moderní pro středky
20. prostředky vůbec

Ad 20. - prostředky a/ přímé
b/ nepřímé

Přímé /základní/:

- A - hra
- B - družinová soustava
- C - pobyt v přírodě/táborový oheň, táboření, vycházky a pozorování/
- D - bodování /soutěž, odznak, stupeň zdatnosti, pochvala, sankce, odborky/
- E - kroj
- F - branná výchova
- G - tělovýchova /sport/ cestování
- H - kniha /vyprávění, pohovor, časopis, film .../
- I - tvořivost /rukodělná, i duševní/
- J - písně
- K - romantism /symbolika/
- L - skautská "praxe"
- M - časopisy /oddílové, družinové kroniky, tzv. oddílový, družinový duch/
- N - homogenní prostředí
- O - společenská výchova

Nepřímé /pomocné/:

- A - cyklistika, motorism, letectví, vodáctví atd.
- B - film, divadlo, koncerty, televizeatd.
- C - společenská a veřejná vystoupení
- D - a vše, čím lze vzbudit zájem vzhledem k metodě a cíli a co neodporuje přirozeným a skautským zásadám

Metoda výchovy specificky skautská:

Příloha č. 26 /červen – říjen 1954/ str. 4

Texty dr. K. Průchy a prof. F. Němce o skautingu vypracované ve vězení.

sebevýchova mladých /na rozdíl od organizovanosti vojenské/
využití všech přirozených vlastností a schopností
demokratičnost vůdcovského systému

Poznámka: pozor: nezaměnit prostředek za cíl/

Powering

říjen 1954.

/náčrt směru/

- svůj život 1. nepatrný - rozháranost, vnitřní únava, nevyřešené otázky, starosti, slabost
2. zůstatí takto je nebezpečné
3. vyjdi z toho, ale ne bezmyšlenkovitě, ale činně

ČINNĚ

I. v i d í m - výzkum, poznávám nevědomosti své, cizí, sebe, okolí, život kolem sebe, mravní poměry, duši, skautský život, náboženství, umění, slovem vše, co Bůh staví do cesty

II. p ř e m ý š l í m - konfrontace názorů v družině /demokratické uznání autority nejlepší/

III. j e d n á m - dle nejlepšího návrhu, který vzejde z družiny, podporuji dobré, bojuji proti zlému

Skauting vyhovuje:

člověk v 15 letech:

vyhřebenění zájmů, tzv. své zájmy, vášnicátouha po činnosti, svoboda, zvýšení osobní iniciativy /každý v družině vidí, přemýšlí má svůj názor, který uplatňuje/ a jedná, dělení autority, tj. na rozdíl od jiných organizací je zde přátelské vyznění mezi sobě rovnými v otevřenosti, upřímnosti a demokratické uznání autority nejlepší.

Touha po činnosti: každý vidí, přemýšlí a jedná /zdůraznit, že se počítá v činnosti s každým hochem a dívkou/.

Svoboda - bozvinutí s v ý c h názorů na předmět, svoboda

Příloha č. 26 /červen – říjen 1954/ str. 5

myšlení a názorů na jednání

Hlavní úkol:

Utvářet duši ve všeobecné: lidskosti
mravnosti
nadpřirozenu
odbornosti
křesťanství činné

Pozor: nebezpečí je v zahálce, roztěkanosti, nestálosti, náladovosti, proto vyžadovat důkladnost a svědomitost.

Je třeba: probírat: základy a/ filosofie /psychologie/
b/ světových dějin
c/ dějin umění
se zvláštním zřetelem ke křesťanství.

/pozn.: filosofie: psychologie, kriminální psychologie atp./

Tělocvičná část: výlety, sport rekreační, voda, kolo, odbíjená, košíková, jiu-jitsu, ping-pong, stavby lávek, značkování
táboření - putování, praktické, poznej svou vlast, návštěva měst, cizina, rozdělení na hlídky, jednotlivce /ostrážitost, vytrvalost, orientace/ obohacení vědomostí.

Společenský styk: hlavní úkol - dbát o čistotu společenského styku
styčné body chlapců a děvčat - taneční kluby, kulturní činnost /střediskové podniky/, sportovní utkání, skautské akademie.

Další obory probírané v družinách:

skautská ideologie	život členů družiny
čistota sk. hnuti	život mládeže stojící mimo
sk. v cizích zemích	poměr k druhému pohlaví
kritika sk. knih	oděvní kultura
kritika sk. časopisů	náboženské zvyky
literární činnost	šachy
pravidla chování	přehled sportu
bytová kultura	kultura jídla
kritika knih	přehled událostí
kritika filmů	přednášky /pro sk. i veřejnost/
kritika divadel	a odborná činnost sk. hlídky, družiny, klene.

Poměr skautingu k náboženství:

V duchu skautského zákona dbát celou vahou skautingu na tom, aby skaut /skautka/ plnil a/ své náboženské povinnosti, umožnit jim toto v míře co nejvyšší.

definice:

Skauting je styl života, který má základy ve skautské výchově a který je filosoficky zaměřen na křesťanský realismus.
- výchova občana v křesťanství činném.

Příloha č. 27 /z 17. 4. 1962/ str. 1

Hlášení agenta Karola o názorech Karla Průchy ve věznici Leopoldov.

Útvar NZ - MV Leopoldov

RO : npor. H o l á k

Agent : " K A R O L "

čís. zv.: 7003

AZ číslo 70 zo dňa 17.IV.1962

ods. P R Ů C H A Karol - poznatky.

Dostávam sa do veľmi blízkeho kontaktu s ods. PRŮCHOM Karolom. Jeho názor na súčasnú vyvíjajúcu sa svetovú situáciu, ako človeka rozjímajúceho sa besprostredne o politické diania zastáva. Bolo by veľkou chybou a škodou, keby ste neopatrným postupom dali na javo, že o jeho názoroch viete, lebo chce v tomto smere pôsobiť ešte viac do hĺbky. Domievam sa, že má jeho dôveru vo vrecku. Všetko bolo povedané len pred mojou osobou. Dňa 10.IV.1962 hovorí toto:

Dnes sa vracia KARL, veľvyslanec spojených štátov THOMSON po 12 dňových poradách s KENNEDÝM z USA späť do MOSKVVY. Taká malá nepatrná správička mi stačí, aby som vedel, ktorá á bije. Je docela pravdepodobné, že práve tieto okolnosti budú hrať v budúcich dňoch rozhodujúcu úlohu s prezidentom KENNEDÝM, to není maličkosť. Je jasné, že vezie so sebou do Moskvy ultimatívne požiadavky. A buď sa soviety podrobia, alebo nie. Potom sa pôjde docela inou líniou - z pozície sily. Amerike tiež už iné nezbýva a my na to čakáme.

Dňa 13.IV.1962 mi ods. PRŮCHA hovorí, že sa práve dnes s jedným človekom /meno si presne nepamätám, myslím, že GRAUBNER/ z Konopy, ktorého švagor je významný slovenský maliar a má všetkých tých ich rádov, ktorý sa snaží urobiť všetko pre neho aj so sestrou, len aby ho dostali z kriminálu. Tento snáď GRAUBNER mal mať 2 hod. rozhovor s bratislavským prokurátorom, ktorý mu povedal, že dôjde behom tohto roku k ďalšiemu snižovaniu trestov, zvlášť starých. Pri tej príležitosti vyslovil svoj názor, že Slovensko je o mnoho solidárnejšie v takých a iných záležitostiach, že je to jednak malý štát, kde je jeden z druhým vlastne zpriaznený a tak ráz tu vládne jedna sekta a po druhý rád druhá a vzájomne si pomáhajú. My Česi sme na tom horšie, ba naopak, nie pomôcť, ale jak najviac poškodiť jeden druhému. Nakoniec predniesol, že v oktobri t.r. dôjde k sjazdu KSČ, kde sa musí povedať slovo, čo nám. Táto otázka není z ďaleka vyriešená a do nekonečna to neší možno pretahovať. Keď vobec budú mať čas.

Mám potvrdené, že býv. minister vnútra BARÁK si ukladal peniaze vo švajčiarsku. To je veľmi dôležitá správa, z ktorej je možné naprosto logicky usúdiť, že je to dobré a to ja stále hovorím. Totiž najvyšší predstavitelia neveria sami tomuto režimu, to nebol predseda obyčajný človek, ten sahal po prezidentskom kresle.

Dňa 15.IV.1962 mi zdelil ods. PRŮCHA svoj názor na vývoj situácie špeciálne vo FRANCII, kde je to teraz naprosto poriadku. Moc uchopila suverénne právia,

Příloha č. 27 /z 17. 4. 1962/ str. 2

Hlášení agenta Karola o názorech Karla Průchy ve věznici Leopoldov.

není to nič divného, lebo ráz sú u moci ľaví a po druhé krajne pravý. Na takéto pomery je FRANCIA zvyknutá. Ovšem tento krát má extrémná pravica súverenné pozície. Je i proti de GAULLOVI, FRANCIA sa značne vyčerjala vojnou v ALŽÍRSKU a vieť do nekonečna takúto vojnu nepopulárnu bolo záležitosťou opozície pasívnej. Na druhej strane si nemôže FRANCIA dovoliť ponechať ALŽÍR na pospas náhodnému vývoju, zvlášť keď sa o to interesujú Soviety, ktorí tam vrazili značný kapitál. Vieš, čo by pre Sovietov znamenalo uchytiť sa tam a zriadiť takú raketovú základňu, ako trebárs majú na KUBE, tam to ovšem behom minuty zlikvidujú. Preto není možné, aby FRANCIA dala ALŽÍRSKU naprostú samostatnosť a je pochopiteľné, že musí udržať v týchto sférach svoj vliv. V rámci vývoja musia však Francuzi dať ALŽÍRSKU akúsi vyššiu formu samostatnosti a slobody, ovšem v rámci konfederácie a závislosti na Francii. Preto veľmi výhodne uzatvorila FRANCIA v ALŽÍRSKU prímerie, stiahnu odtiaľ vojsko, ktoré potrebuje do Európy a funkciu dozorčieho organu zverili policii, ktorá síce zastáva požiadavky ALŽÍRCOV, ovšem na druhej strane nestriela po francúzskych vojakoch. FRANCIA tým zabíja niekoľko much jednou ranou.

Odčerpávaním kontinentných vojsk do Európy ziskáva značné kapitálové hodnoty. ALŽÍR zostáva naďalej vo sférach vlivu Francie.

Prímerie je len umelé vyvolané, neustále dochádza k závažom radikálnejšieho rázu / dochádza k likvidovaniu špičiek s tendenciou do ľava, tam tiež zasahuje SALAN so svojou organizáciou O.T.A., ktorý je dobre dohodovaný s de GAULLOM, aby tu totiž neboli dané podmienky k revolúcii. Preto neustále rozruch.

BIZERTEA, dôležitý strategický a komunikačný bod chrlí denne niekoľko tisíc hektolitrov nafty, ktorá tečie do FRANCIE a to vlastne tá najdôležitejšia záležitosť, pretože sa FRANCIA tejto zemi tak veľmi drží. Keby tam nebolo nafty dávno by FRANCIA neuplatňovala svoj vliv a zo strategického hľadiska by jej stačilo tam vlastniť len niekoľko základní.

Posledná jeho zpráva sa týkala osudu EURÓPY, ktorý sa rozhodne za dva dni, ale tento krát v PARÍŽI, kde zasedá EUROPSKÁ UNIA. Jedná sa o prijatie jedného z dvoch návrhov. Nemeckého, ktorý v zásade znamená vytvoriť spojené štáty európske pod jednou vládou po vzore USA. Francúzskeho, ktorý chce vytvoriť alianciu európskych štátov so svojimi vládami.

V týchto dňoch má byť rozhodnuté, ktorý z týchto návrhov bude realizovaný. Prijaté sú štáty: Záp. Nemecko, Taliansko, FRANCIA, Anglia, štáty Beneluxu, Fínsko a v posledných dňoch javí záujem i Švédsko, ktoré je neutrálne, čo je veľmi zaujímavé. Nórsko a snáď ešte ďalšie. Neprichádza v úvahu FRANCOVO Španielsko, ktorá si toto značne postrachovalo svojou kolaboráciou s Hitlerom. Z politických dôvodov není ziatať možné Španielsko prijať. Diktatúra do prava, dolava je stále nepopulárna ako diktatúra. Tým vlastne dochádza k definitívnej integrácii EURÓPY a to jak politickéj tak i hospodárskej.

K A R O L .

Příloha č. 28 /z 30. 5. 1962/ str. 1

Hlášení agenta Karola o názorech Karla Průchy ve věznici Leopoldov.

Útvar NZ - MV Leopoldov.

RO: npor. H o l á k .

Agent: "KAROL"

Čís. zv. 7003.

AZ číslo 75, zo dňa 30.5.1962.

V ďalšom rozhovore s ods. PRŮCHOM o medzinárodnej situácii po roku 1947 sa mi menovaný zmienil, že keby Rusi, ktorí mali jednak svoje zbrane a nemecký vojnový potenciál urobili nájazd smerom na západ, tak sa nezastavia až na Gibraltare. Západ demobilizoval, všetci západní spojenci boli nadšení a opojení víťazstvom nad nemeckým fašizmom, div, že nehádzali tanky a lietadlá do mora. Zatiaľ čo západné veľmoci poskytovali jednaj zeme za druhou slobodu, Rusi sa snažili získať pod svoju vládu čo najväčší počet zemí nad ktorými neskoršie zavládla diktatúra a krutý teror riadený z Moskvy. A všetky tieto ~~zeme~~ sa prakticky stali protektorátom Sovietskeho svazu. Preto aj vsem Sov. sváz posunul svoje hranice čo najďalej na západ a zabral týmto štátom ktoré nazýva svojimi spojencami ich historické územie. Napr. my akým sme malým štátom a ešte nám vzal Podkarpatskú ukrajinu, ~~tu~~ sme za prvej republiky investovali toľké peniaze. Západ už tiež dnes nemá možnosť urobiť najmenšie ústupky, lebo naopak všetkým zemiam, ktoré mal pod svojím vlivom koloniálnej nadvlády, poskytol, poskytuje a bude poskytovať slobodu na základe demokracie. Rusi sa naopak snažia zo svojich 7 vazalu na základe otrokárskeho vykorisťovania získať čo najviac. Jeden po druhom poznávajú komunistický blahobyť a pomaly, ale isto sa odklňajú od Ruska, najskôr to bola Jugoslávia, potom Albánia a teraz je to Čína. Tieto štáty už nepôjdu ťahať na Rusov gaštany z ohňa, Rusko má však možnosť urobiť celú radu ústupkov už len tým, že sa vzdá nadvlády nad nami, Poľskom, Maďarskom atď. Líbi sa mi, že KENNEDY pokračuje v politike Eika /EISENHOWER/, ktorý zaviedol stav bojovej pohotovosti. Americké lietadlá s atomovými náložami sú bez ustania stále vo vzduchu. Je správne, že KENNEDY jedná otvorene vyložene z pozície sily. Na Rusov iný spôsob neplatí. A takých "bubákov", ako je Gagarin a Titov sa už západ nezľakne. To na nich už neplatí.

Ústup východu bol už pripravený v Paríži. Sovietsky premiér už nemohol nikam ustúpiť. V Paríži malo prísť ku schôdzke sovietsk-

Příloha č. 28 /z 30. 5. 1962/ str. 2

Hlášení agenta Karola o názorech Karla Průchy ve věznici Leopoldov.

ského premiera a de Gaula, kde mal nadiktovať de GAULE podmienky pre Sovietský sväz, ovšem sov. premier takticky využil preletu amerického lietadla s POVERSOM a z Paríža utiekol. Tým prakticky urobil bodku za všetkými pokusmi zvolať konferenciu na najvyššej úrovni.

KENNEDY sa potom ešte nechal povolať do Viedne, čo je celkom logické, lebo ako nový prezident USA chcel sdeliť Sov. sväzu - jeho premierovi svoje stanovisko, ktoré je ešte tvrdšie než EIKOVO a je vidieť, že sa ho zatiaľ drží. KENNEDY jasne prehlásal, že už na žiadnú schôdzu so Sovietsky nepôjde, len keby bolo niečo podpísať, to znamená, že problémy bolo dopredu vybavené diplomatickou cestou. Dnešné diplomatické jednanie dosahuje kulmináčného bodu a majú väčší význam, že päť schôdzok na najvyššej úrovni.

Berlín: USA nikdy nepristúpi, aby bol Berlín slobodným mestom lebo sú viazaní dohodou s Nemcami v aliancii NATO a to by znamenalo porušenie dohôd. To nikdy Američania neurobia. Situácia je neustále veľmi napätá. Obe strany sú plnej pohotovosti. V minulom roku boli spoločné manévry Varšavskej dohody, štátov NDR, SSSR, Maďarska a ČSSR. Do stavu bojovej pohotovosti bolo povolaných 11 ročníkov.

Teraz poznávam, že Dr. KREJČÍ, ktorý tu taktiež sedel mal hlbokú pravdu, keď prehlasoval, že tentokrát to vzplane na východe. To povedal už v roku 1953, že rozhodujúci strategický moment zaujme tentokrát Čína, ktorá sa stane balvanom, ktorý potopí Sov. sväz. Sov. sväz si zobral na seba príliš veľkú masu ľudí, ktorá sa pre neho stane osudom. A koniec všetkého bude až vtedy, keď USA predá všetky svoje zbrojné patenty a dostane tak nazpät všetky svoje prachy, ktoré do zbrojenia a vojnového potenciálu investovala. Boli tu i iní páni, napr. GOLDSTICKER, ktorý hovoril, v spojených národoch, že u nás nemáme koncentračné tábory, ten tu dotal facek, ano na tomá vychádzakovom dvore a kopancov. Mirovský plukovník SNB, ktorý mal na starosti vnútornú obranu štátu, pobočník RAICINA /Min.nár. obrany/. Ten už vtedy predvídal rozkol Jugoslávie so Sov. sväzom, a tí všetci sú už dávno doma.

O PRŮCHOVI nezmysla väčšina "štátných" dobre. Majú totiž zato, že menovaný organizoval na Jachymovsku organizáciu SKAUT, šiel na veliteľstvo a dal im k dispozícii zoznam. Nikto s ním od tej doby na lágre neprehovoril a PRŮCHA chodil ako spráskaný pes. Potom ho odviezli do Leopoldova a tu začal opäť trochu vegetovať, lebo tu ho nepoznali.

Příloha č. 28 /z 30. 5. 1962/ str. 3

Hlášení agenta Karola o názorech Karla Průchy ve věznici Leopoldov.

Jeho styky tu sú s ods. Antonínom KLIČKOM, Františkom KREPKOM, Františkom VOKÁLOM, Jaroslavom OKROUHLÝM /prepustený na amnestiu/ z Venezuely, MECOM, Jiřím HUJTENOM, v poslednej dobe veľmi často hovorí s ANTENEM Jöz., ktorý má ovšem medzi ods. veľmi špatnú povesť "bonzáka" a ďalej ešte s BONDYM a KLEINOM.

K situácii zásobovania u nás: U nás už tiež nemáme nič. Já sa stále divím, ako krásne to maskujú tu v kriminále s tým mäsom, to sa im darí jedinečne, ale veď mi to stále vieme zvonku, že je kritický nedostatok všetkého a neviem, neviem, ako to pôjde ďalej. To bude teraz stále horšie a horšie. Je to logické, dôsledok bolševickej vlády, naprosto nechopné vládnuť a riadiť hospodársku politiku.

Ods. Karol PRŮCHA má pomerne veľké organizátorské schopnosti má tiež značnú dávku schopností získavať dôveru odsúdených, pokiaľ títo nie sú bezprostredne informovaní o jeho esobe. Inak v zbytku "politických" požíva veľkej dôvery a výhod, tí ho dokonca i podporujú tabákom, cukrom, čajom a dívajú sa na neho ako na obeť ANDERLEHO, miesto, aby sa pozreli na neho ako na človeka, ktorý sa úmyselne vyhýba práci, a preto je na ňonope.

KAROL.

O P A T R E N I E

- 1./ AZ bude odstúpená na Ministerstvo vnútra III.správu,4.odbor,3.oddelenie, ktoré má na menovaného v tunajšom útvere dožiadanie.

Poznačil: npor. H o l á k Ján.

upor. Haul

Poz.RO:

O K R U H L Ý Jaroslav,nar.20.7.1923,Trebovetice okr.Hořice,povolaním tech. úradník,ods.podľa § 78 tr.zákona na dobu 14 rokov.Prepustený na slobodu v rámci amnestie prezidenta republiky dňa 10.V.1962. Bydlisko si udal: Bane 306 okr. Z b r a s l a v u Prahy.

Ďalšie mena nachádzajúce sa vo zpráve sú v tunajšom útvere,ktorí si odpykávajú trest.

Příloha č. 29 /z 15. 6. 1962/ str. 1 Hlášení agenta Rožňavského o činnosti a názorech vězňenských skautů v Leopoldově.

Útvar HZ - IV Leopoldov.

RO_kpt. V r á b e l .

Agent: "ROŽŇAVSKÝ"

Čís.zv. 6761.

AZ číslo 58, zo dňa 15.6.1962.

Najaktívnejšie vystupovali býv. skauti v rokoch 1953-1956. Snažili sa získať pre skautskú myšlienku všetkých mladších odsúdených, prehľbovať znalosť skautingu v cudzine, pripravovať znovuzaloženie skautských organizácií po zmene zriadenia. Prehlasovali o sebe, že tak ako skauti hrali značnú úlohu v odboji za okupácie, tak že ju hrali i v ilegálite proti ľudovodemokratickému zriadeniu a preto, že budú hrať úlohu i v novom živote. Všetomne ohovárali Sväť mládeže, ľudskú výchovu detí, morálku mladých ľudí a zrovnávali ju so skautskými ideálmi. Jedným z odsúdených, ktorí medzi skautami mali veľké slovo bol Šliva CHODOVSKÝ z Klatov, ktorý skautov v útware zoznamoval, organizoval ich schádzky a viedol diskusie na námety - skauting u nás v minulosti a v budúcnosti, nová organizácia, zameranie skautingu atď. Druhým zo skautov priamo fanaticky zameraných bol Miroslav DOŠTÁL z Písně. Spolu s CHODOVSKÝM sa schádzali na vychádzkach a na pracovisku s Karolom ŠKÁLOM policajný dôstojníkom /JUDr/ česým funkcionárom skautov. / ŠKÁLA bol na amnestiu v r. 1960 prepustený a potom bol znovu odsúdený a je v našom útware. / So ŠKÁLOM sa hlavne zameriávali na zjednotenie skautských organizácií, ktorých bolo za prvej republiky viac. Pretože boli všetci silne nábožensky /katolícky/ zameraní, považovali za samozrejmé, že po zmene zriadenia v ČSSR dôjde k zlúčeniu skautov - junákov s katolíckymi skautami, prehlasovali, že u všetkých skautov sa musí doplniť i pri morálnej výchove náboženská, t.j. katolícka a že teda nebude prekážok pri zlúčovaní. O tomto probléme potom DOŠTÁL hovoril s provincionálom jezuitov ŠILMAROM, ktorý mu prisľúbil všetku pomoc. Mimo iného mu sľúbil, že poverí pátera MIKOLÁŠKA taktiež jezuitu, aby zlúčenie na príslušných miestach prejednal a ako redaktor nejakého jezuitského časopisu túto myšlienku propagoval. /Brat jezuita MIKOLÁŠKA bol tiež v t našom útware, nebol to však žiadny radový knaz, ale kaplan/. Pomoc v tomto smere prisľúbil DOŠTÁLCVI i opäť Ján OPASEK.

Keď CHODOVSKÝ a DOŠTÁL považovali túto vec za istú, začali hľadať spojenie s americkými skautami, s tzv. "Liga lesnej múdrosti".

Příloha č. 29 /z 15. 6. 1962/ str. 2 Hlášení agenta Rožňavského o činnosti a názorech vězňených skautů v Leopoldově.

/Wooderaft/. Pretože nemohli v ústave žiadného člena tejto ligy žiadné wooderafta nájsť, vyjednávali najskôr s RNDr. Pavlo HAS-TRLÍKOM, ktorý bol členom Rotary-clubu / za vojny bol v Loddyne socialný demokrat pracovitého zamerania./ s tým sa však nemohli dohodnúť, preto, že bol pravičák, pre nich bol socialný demokrat. Obrátili sa potom na Eduarda ADÁMKA, ktorý bol čelným funkcionárom Rotary-clubu / boli v USA na nejakom sjazde. Bol to veľko obchodník so smenami z Moravy/. ADÁMEK bol taktiež silne nábožensky založený a preto sa s nimi rýchle bližšie zoznámil. Hovoril, že sa nedá uvažovať o zlúčení mladých rotarianov so skautami, že by to nebolo ani správne pre poslanie oboch spolkov, ktoré je odlišné, že však považuje za samozrejmé tesnú spoluprácu. Potom skauti, hlavne CHUDOVSKÝ a DOSTÁL zistili, že ods. Rudolf NOHA z Prahy trockista bol členom čsl. wooderaftu. Ihneď sa s ním začali priateľiť a ten im vysvetlil, zásadné myšlienky skautingu amerického typu, jeho odlišnosti i podobnosť európskym, t.j. anglickým. Rudolfa NOHU napovažovali skauti za schopnú osobu k vyjednávaniu, bol však pre nich dobrým zdrojom informácií. Na svojich poradiach došli potom k záveru, že spojenie s týmito skautami bude možné. Jednali i o zmene názvu, navrhovali, že by sa mohli zjednotiť v Orle, od toho však upustili, vraj pre tradície skautingu u nás.

Po odchode CHUDOVSKÉHO z ústavu hral značnú úlohu v stávke a potom bol eskortovaný preč, spojil sa Miroslav DOSTÁL s Jiřím KŘIVÁNKEM a Miroslavom KRONUSOM a vo svojej činnosti pokračovali. V tejto dobe doznievali boje medzi "čiernymi" skautami a Pavlom KŘIVSKÝM a Františkom ČERNÝM, ktorí boli taktiež presvedčenými skautami, avšak silne protinábožensky založení. KŘIVSKÝ bol býv. kňaz, ktorý otvorene prehlasoval, že z cirkvi vystúpil preto, že poznal pravdu i spôsoby akým sa v katolíckej cirkvi pracuje. Bol, preto farármi ohováraný, doháňaný ich intrigami až k pokusom o sebevraždu a pod. Značnú úlohu v tomto hrali práve "čierni skauti" /čierni bola prezývka pre katolíckych/, ktorí kňazi zostávajúci v pozadí používali k intrigám. Potom prišiel do útvaru ďalší funkcionár skautingu a to Jiří NAVRÁTIL. /Bol prepustený na amnestiu, žije v Prahe, styka sa s KRONUSOM a ďalšími/. NAVRÁTIL bol syn diplomata, ktorý pracoval v Nemecku, poznal americký i európsky skauting, študoval práva. Ihneď sa medzi skautov zapojil a atal sa v útvaru ich vodcom. V útvaru písal, ilegálnu skautskú hru, schvaloval doterajšiu činnosť skautov a prisľúbil svoju pomoc v povojnovom / pre neho jediným riešením bola vojna/ zhovuvybudovaníu

Příloha č. 29 /z 15. 6. 1962/ str. 3 Hlášení agenta Rožňavského o činnosti a názorech vězňených skautů v Leopoldově.

skautských organizácii. Prehlesoval, že má k tomu veľké možnosti, pretože jeho brat, tiež skaut je advokátom v USA a že ešte pred svojím útekem do zahraničia mu sľúbil, že mu po zmene zriadenia obstará hlavne finančnú a materiálnu pomoc z Ameriky pre skautov.

ROŽŇAVSKÝ .

Poznámka RO :

✓ CHODOVSKÝ Slavoj , nar. 11.2.1927 v Klatovách okr. dtto. Ženatý, úradník. Odsúdený Št. súdom Praha 17.10.1952 podľa § 78/2a,b,c, §86/1,3c,d,e, na 25 rokov odňatia slobody. Dňa 2.11.1955 bol premiestnený do väznice čis. 2 Praha.

DOSTÁL Miroslav , nar. 29.5.1931 Plzeň, slobodný, povolanie bývalý sajomník ČSM Plzeň. Odsúdený Št. súdom Praha 17.5.1952 podľa § 78, 86 tr. zákona na dobu 16 rokov. Bol dňa 14.5.1957 odeskortovaný k S -MV Jachymov k odpykávaniu ďalšieho trestu.

NOHA Rudolf , nar. 12.10.1905 Praha , ženatý , povolanie elektro- montér. Odsúdený Št. súdom Praha 6.7.1950 podľa § 1/1 c -2 z.č. 231/48 Sb. Prepustený na slobodu v rámci Amnestie 10.5.1960. Jeho bydlisko je : Praha 14 Olšichová čis. 15.

KRONUS Miroslav, nar. 26.2.1931 Čenkov okr. Příbram, slobodný, povolanie študent. Odsúdený Št. súdom Praha 14.10.1949 podľa § 231/48 Sb. k trestu odňatia slobody na 25 rokov podľa čl. VI zč. 63/56 Sb. Prepustený na slobodu 22.3.1961. Bydlisko Praha 2 Mánesová čis. 81.

NAVRÁTIL Jiří , nar. 10.9.1923 Lipsko v Nemecku , právnik, Odsúdený Št. súdom Praha 8.8.1949 podľa § 78 na 20 rokov. Na slobodu bol pustený 10.5.1960 v rámci amnestie. Bydlisko Praha 6 Šerické údolie 74.

SKŘIVÁNEK Jiří , nar. 22.2.1927 v Uherskom Brode sa nachádza toho času vo výkone trestu v Útvare NZ-MV Leopoldov.

Opatrenie :

AZ bude odstúpená na III správu, 4 odbor , 3 oddelenie MV Praha. Jeden opis bude založený do materialov odsúd. PRŮCHU Kar.

kpt. *J. A. Blahut* 1 .

Příloha č. 30 /z 7. 8. 1965/ str. 1 Zápis o výsledku mjr. StB Ludvíka Arazima na Inspekci MV v souvislosti s rehabilitačním řízením K. Průchy a spol.

Ministerstvo vnitra

Inspekce ministra.

V Praze dne 7. srpna 1965.

Vyhotoveno 2 x

Z á p i s o v ý s l e d u

Ludvík ARAZIM, nar. 12. 12. 1925 v Praze, české národnosti, čs. státní přísl., ženatý, přísl. MV, bytem Praha 3, Vinohrady Kolínské 7.

Výslech započal v 8,00 hodin.

Jmenovaný po obeznámení s předmětem výsledku a napomenutí, aby mluvil pravdu k věci uvádí:

Do Prahy jsem byl přemístěn v listopadu 1950 kde jsem nastoupil k operativní součásti. Krátce poté, někdy začátkem roku 1951 mi byl přidělen k administrativnímu zpracování případ Karla PRŮCHY a spol. Je možné, že ačkoliv byl případ již půl roku nebo i rok před tím zpracováván zakládal jsem skupinový svazek pravděpodobně až já. Před tím se tímto případem zabýval s. KOKTA pod řízením s. IROVSKÉHO, který byl náčelníkem oddělení. Pokud se pamatuji v případě byli jen dva spolupracovníci. Jednalo se o dr. BUREŠE, kterého řídil s. KOKTA a dr. NEUMANA, kterého řídil s. IROVSKÝ. V otázce jejich řízení nemohu nic bližšího říci a ani toto posoudit je-li to jisté. Jsem tehdy v operativní práci začínal a na úkolování a řízení této agentury jsem se nepodílel. Vedle administrativního zpracování případu jsem se podílel na vytěžování operativní techniky, která byla zavedena v bytě Průchy. Podle mého názoru, skutečným organizátorem a iniciátorem veškeré činnosti byl dr. PRŮCHA což zvláště vyplývalo ze záchytu z operativní techniky. Z těchto materiálů bylo nepochybně zřejmé, že PRŮCHA a spol. počítali se zvratem lid. dem. zřízení a k tomuto, že prováděli řadu organizačních, administrativních a kádrových opatření ve směru k obnově JUNÁKA. Vyšetřování daného případu jsem se nezúčastňoval a nemohu proto k tomuto nic říci. To je vše co mohu k dané věci uvést.

Výslech ukončen v 8,35 hodin.

Vyslychající:

mjr. Gorgol Ed. Pivoňka Vlad.

Svědék :

mjr. Ludvík Arazim

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 1 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

1 T 1 / 66		
Spisová značka		
Protokol o hlavním líčení.		
Krajský soud	Praze	dne 11.7.66 o 8 hod.
Trestní věc proti Karlu Průchovi a spol.		
pro		
Přítomni:		
Předseda senátu: František Veselý	Prokurátor: Dr. Karel Kyšela	ARCHIV Pouze pro účel rehabilitace
Soudci z lidu: František Šípek	Zapisovatel: Dana Jarčáková	
Poškozen: Karel Rusey	Zmocněnec:	
<i>lavin</i>		
Zúčastněná osoba:	Zmocněnec:	
Obviněn 1: Dr. Průcha, osobně	Obhájce:	
č. obč. příkazu 232 493 Serie HS 63		
Strážník Miloslav, osobně 567 296 Serie Kc 53		
František Němec, osobně, 590564 Serie PN 52		
Karel Grim osobně, 661 536 DO 53		
Ivan Mikšovič, osobně, 747 497 Serie ER 54		
František Jandus, osobně 737172 ZW 54		
František Reisler, osobně, 344 642 Serie BA 51		
Předseda senátu zahájil hlavní líčení. Líčení je veřejné. Dotazem na obviněného zjistil, že je zachována k přípravě pětidenní lhůta od doručení předvolání a obžaloby.		
Předseda senátu zjistil totožnost předvolaných osob. Aby se svědci nemohli mezi sebou domlouvat, předseda senátu		

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 2 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

Prokurátor přednesl obžalobu. Zapisovatel přečetl obžalobu.

Předseda senátu vyzval obžal....., aby se k obžalobě podrobně vyjádřil....., souvisle vylíčil..... skutečnosti, které jsou předmětem obžaloby, uvedl..... okolnosti, které zeslabují nebo vyvracejí podle znění vůči..... a nabídl..... důkazy o nich. Zároveň upozornil..... na polehčující okolnost doznání.

Předseda senátu učinil opatření, aby obžal....., kter..... dosud nebyl..... vyslechnut....., nebyl..... přítom..... při výslechu spoluobžalovaných.

Obžalovan.....

Přetena žaloba.

Prokurátor kraje a prokurátor..... navrhuje vyloučit veřejnosti vzhledem k tomu, že by příběhem hlavního líčení mohlo dojít k vyvráždění tajemství, vzhledem k podstatě věci.

Po tiché poradě

u s n e s e n o,

že hlavní líčení se bude konat bez přítomnosti veřejnosti až konečného rozhodnutí.

Přítomní má být poučen o povinnosti, zachovávat mlčenlivost.

Dr. Karel Průcha,

----- gen č.l. 287, Životopis 21, svazek I,
po poučení dle § 33 tr.ř. :

Pokud je v žalobě uvedeno, že jsem se měl dozvědět od Dagmar Skálové, že se připravuje nějaký puč v roce 1949, toto pravda, já jsem sice se Skálovými stýkal velmi málo, se směrem, zaujímal Dr. Karel Skála ve skautingu jsem nesouhlasil. Potom když mělo dojít k nějakému puči, jsem se dozvěděl vlastně až mám vyšetřování v roce 1951, když mi vyšetřovatel STB prohlásil, že i my to jest naše skupina, resp. jen já, jsem musil vědět o tom, co se připravovalo, jako vysoký funkcionář Junáka. Když došlo k odsouzení manželů Skálových a ještě řady dalších skautů, toto jednání jsme odsouzovali, jako nesprávné, to jest jednání Skálových a skautů, proti zřízení. Nemůže být pravda, že bych se potom zmiňoval o této skutečnosti Němcovi.

K otázce tzv. zvaných schůzek, uvádím, že nešlo o nějaké schůzky konané nějakým konspirativním způsobem, ale šlo o setkání náhodná, když některý skaut přijel do Prahy z venku,.

Tehdy jsem zavolał telefonicky některého pražského skauta, z našich řad, abychom si pohovořili. Schůzky se konaly většinou u mne v bytě, podle mého názoru to byla setkání veřejná,. Tato setkání byla od konce roku 1948. Tehdy ještě skautů le- gálně existoval. Ovšem je pravda, že v roce 1945 na podzám po jednání s členy vlády, konkrétně Kopeckým a Nejedlým, došlo k dohodě, že skaut se zapojí do ČSM a nikoliv do česko- slovenského sjednoceného svazu. Spolupráce s ČSM takto potom trvala do roku 1948 i dále, až do konce. Ovšem Junák tehdy, jak o samostatná složka neexistovala. Je pravdou, že Junák ani po roce 1948 ani před tím nebyl samostatnou organizací. Byl včleněn do ČSM.

Schůzky pravidelné nebyly, konaly se občas, snad dvakrátě třikrátě za celou dobu. Účastnili se jich střídavě, Němec, Strázník, Grim, L. Křiváček snad asi 2 x.

Je pravdou, že jsem před ostatními hovořil o tom, že stávající poměry, to jest z dnešního pohledu nové ří- zení v době stranického kultu se změní, poměry se upraví, což nakonec dokazuje i současná doba, ne jen u nás, ale tak na př. v Polsku, kde došlo k obnovení činnosti Skautů již v roce 1957 tím, že tamní svaz mládeže sebekriticky potvrdil nedostatky. Došlo k rozdělení tamního svazu mládeže na 3 složky.

Nehovořil jsem o tom, že ke změně u nás dojde nějakou vál- kou, nebo zásazem západních států. Nepřipadají mi, že by se ho- vořilo o nějakých svobodných volbách. V té době jsem pracoval jako profesor na střední škole, kde jsem vychovával občanské nauce.

Hovořilo se o tom, že v mládí frontě, v případě rozvlnutí činnosti Skautů by byla možnost vytisknout skautské ma- teriály, rozhodně se nehovořilo o nějakém obsazení. Toto jednání není slučitelné se skautskou myšlenkou. Pokud se v našich pro- tokolech hovoří o tom, že Jandus, měl zajistit nějaký větší po- čet skautů, obsazení budov ČSM, toto byl nápad státní bezpeč- nosti, neboť jak jsem se dozvěděl, Jandusovi navrhoval Neuman nebo- Vulgo Navrátil, že mu může opatřit zbraně, k zajištění změny budov. Tento Navrátil Neuman byl zřejmě spoluprac. st. bez- pečností, který kontroloval naše jednání.

Nedohodli jsme se mezi sebou, že vytvoříme nějaké ústřední vedení, i toto je formulace státní bezpečnosti. Původně je dále v žalobě uvedeno, že došlo ke schůzce v chatě Janduse, skutečně jsem za Jandusem jel do chaty, se svojí rodinou ne dovolenou, byl jsem tam měsíc. Přijel tam též se podívat Stržínek a Mikšovič. Tehdy jsme šli k rybníku, tam jsme pobýli asi dvě hodiny. Rozhovor byl běžného rázu, rodinného. Tato schůzka se udála v roce 1951. Nemohlo býti hovořeno o vytvoření skautu v budoucnu na celém území ČSR.

Je pravda, že již od roku 1945, když jsem jako skautský činovník zpracovával materiály, které se týkaly zvyšování zdravotnosti mládeže, nejen ve skautingu, ale také v ostatní tělesné výchově. Z těchto důvodů jsem se snažil zpracovat dobré poznatky ze skautu do příručky, platné všeobecně pro tělesnou výchovu. Tekto jsem pracoval i po únoru 1948. Původně jde o mé domnělé vyekšnění z ústředí skauta, nebylo tomu tak, po obsazení místnosti mi bylo doporučeno, abych odešel. To bylo řečeno všem, kteří dne 25.2.1948 se v budově nacházeli. Předseda akčního výboru se mi dokonce omluvil, stejně tak ostatním, že došlo k přehmatu, byl jsem vyzván k další činnosti. Já však byl rád, že to takhle dopadlo, neboť jsem měl mnoho práce, schůzí a td. Čti bych dodal, že ještě po únoru 1948 vyšel můj překlad životopisu Bádén Bovele, zakladatele skautingu.

Je pravda, že pro sněm junáctva, který se měl konati v únoru 1948 a to 29. února, jsme připravovali některé změny stanov, příruček a td., vzhledem k nové situaci ve státním zřízení po okupaci. Také počet členů skauta vzrostl třikrát. V pozdější době jsme se zabývali jen některými úpravami stanov vzhledem k potřebě organizace. Jinak stanovy skauta, přetrvávaly celou dobu od prvopočátku existence skauta, příliš se neměnily.

Původně se v žalobě hovoří o tom, že jsem byl na Moravě s Nebezkm, ohledně rozvinutí činnosti skauta, byl to Nvrátil, O Navrátilovi však jsem nesměl při vyšetřování hovořit, ani při hlavním líčení, z příkazu státní bezpečnosti, resp. z pokynu prokurátora. Ovšem je fakt, že státní bezpečnost jméno Navrátila o které jsem také hovořil při mých výsledcích do protokolů neuváděla.

„Odkud jde o memorandum, toto jsem napsal z podnětu Navrátila, který mne stále o něj žádal, já jsem zprvu odmítl, nakonec jsem vyhověl. Vyhověl proto, že jsem poznal, že Navrátil je spolupracovník státní bezpečnosti a to jednak z jeho jednání, dále pak z toho, že kolem našeho domu se stále pohybovali neznámí lidé, byl jsem sledován, doprovázen na př. z domu v tramvay a dále, z toho jsem poznal, že jsem sledován. Proto jsem se rozhodl řešit situaci tak, že jsem Navrátilovi vyhověl a napsal mu onen dopis, údajně pro emigraci, aby se situace nějak řešila. Byl jsem přesvědčen, že kdybych měl hlásit co se děje, byl bych již zůstal na státní bezpečnosti. Toto potom zapříčinilo naše zatčení a formulování celé naší činnosti.“

Není pravda, že se rozdělávaly nějaké funkce, není pravda, že jsem měl být vedoucím skauta.

Zmínka v Želobě o dvou směrech činnosti a sice ideologické a v provádění náboru dalších členů je nelogická. Ideologie skauta vlastně zůstávala stále stejná, nábor prováděn nebyl, pokud jsem potkal některého skauta, tak jsem s ním hovořil o tom, abych zaznamenal své poznatky z činnosti skauta k možnému uplatnění v budoucnu.

K provádění tak zvaných vědeckých zkoušek uvádím, že se konaly od roku 1948, prováděla je komise, blankety byly podepsány na ústředí náčelníkem a předsedou výchovného odboru. Po roce 1948 se snad také konaly, ale mohl je podepsovat Dr. Vančurová a Kreininger z akčního výboru skauta.

Reiserovi svému bratranci jsem se nezmiňoval o tom, že se scházíme nadále s dalšími skauty, že vyvíjíme dále činnost pro očekávaný zvrat poměrů.

Je pravda, že jsem se zabýval o náplň časopisů- deníků, z hlediska úpravy, stylistiky a dále. Z těchto novin jsem si vystřihl různé články aty vložil na arch balicího papíru, udělal jsem takzvané zrcadlo. Také jsem uvažoval o příhodném názvu časopisu, až mi přišel nápad na Evropp.
a Nyní k Reiserovi/

Protože byl kreslíř, požádal jsem ho, aby mi nakreslil formu hlavičky časopisu, jak by to vypadalo a Reiser skutečně naskisoval tu hlavičku, to bylo všechno. Skautský časopis to být neměl a nemohl, neboť skauti nedávali nikdy noviny.

- deník- . Reiser nebyl skautem, proto neměl zájem o skaut. Reiser přišel na schůzky náhodně, my jsme ho nezvali.

K osobě Dr. Bureše uvádím, že jsem se s ním tehdy v roce 1949 několikrát setkal, snad dvakrát. On tehdy pracoval jako redaktor tělovýchovného svazu. Protože tělovýchova byla můj životní zájem, také jsem s ním o tomto hovořil, měl jsem zájem co se v tomto směru děje ve světě, on mi přinášel časopisy. Z ničeho nic najednou požádal, abych do zahraničí odeslal nějaké vyjádření emigračním sloužkám, což mne překvapilo, pojal jsem proti němu podezření a požadavek mu odmítl. Tím také celý styk s ním skončil a on potom poslal Navrátila. Dr. Bureš sám také Navrátila přivedl. Byl to nakonec on, Dr. Bureš, který udal na Státní bezpečnosti, že chystáme nějakou ilegální skupinu skautů, že útelem zvratu. To byl jeho dohad, který zapříčinil naše zatčení. S Burešem jsem nehovořil o časopisu Evropa.

K otázce prokurátora:

Na setkání jsem zval já, případně s ním s dalšími, ovšem kdo to již byl, to také nemohu pozvat na ty schůzky, nevím, nemohu si vzpomenout.

Je pravda, že jsem požádal Reiseru, aby dovezl na Slovensko Strážinkovi stanovy, což splnil, alespoň se domnívám a od Strážinky zpět přivezl nějaké stanovy akciové společnosti.

Schůzky se konaly většinou u mne, jednou uoslím u Tg-borského. Byly snad dvě, nebo tři celkem.

Pokud jsem uvedl, že protokol napsaný prokurátorkou krajské prokuratury v roce 1954 je správný, trvám na tom. Ovšem kolik byla schůzek skutečně nemohu sdělit, přesněji.

Když jsem ve své výpovědi připustil, že se mohlo hovořit o zvrstu poměrů, mezi setkáním, projevil jsem maximum loajality, při čemž tuto formulaci připustím. Ve skutečnosti je, že v tehdejší době skutečně se o zvratu hovořilo i o jiných věcech, neboť byl tehdy určitý chaos v politických názorech a poměrech.

Pokud jde o výpověď, když jsem připustil, že Dr. Skálová se mi zmínila o připravovaném povstání, je to ještě důsledek z působení protokolů st. bezpečnosti, i když jsem v jiných směrech ve zmíněných protokolech odmítl původní stylizaci protokolů, jako nesprávnou. Je samozřejmé, že tento výsledek prováděný prokurátorkou krajské prokuratury, byl veden seriózně a měl jsem veškeré možnosti k věci se vyjádřit.

Po přešetření další části výpovědi prokurátorem uvádí obžalovaný :

Připouštím, že jsem mohl dát Dr. Burešovi nějakých pár řádek, které na mně požadoval.

K otázce obhájce:

Je pravdou, že jsme nehovořili na setkáních i jiných okolnostech, jako na příklad o rodinných poměrech atd.

O druhého jsem byl na návštěvě a Janý mi předal takzvanou mátohu, to jest samozost. O ničem jiném jsme spolu tehdy nehovořili. Žádal jsem ho, aby o tom něco napsal.

K otázce Dr. Hrazdíry:

Strážník jsem nevolal na spojení. Setkal jsem se s ním jen náhodně, přijel do Čech a jednou s jednou slovenskou, když jsem byl přednášet.

O obsahu memoranda se dozvěděli ostatní až po jeho předání Navrátilovi. Někteří, pokud se pamatují s obsahem tohoto memoranda nesouhlasili, ovšem kdo to dnes byl, to si nepamatují.

K otázce Dr. Cívina:

Nikdo nám neoznámil v době po únoru 1948, že Junák, já o takový zanikl. Pravdou je, jak já jsem uváděl, že Junák byl složka ČSM a jako takový existoval dál.

Ani mezi s sebou jsem nehovořili o nějakém zániku. Junácký sněm byl odložen a tehdy se 29. února 1948 apoštlovali jsme tehdy, že se uskuteční.

Není pravda, co uvádí zpráva KICM, že Dr. Bureš a Navrátil nevstupovali aktivně, naopak já byl vyzván k napsání memoranda. Strážník dostal pokyn, aby podal zprávy o některých členech ÚV KSS. Jandusovi nabízel zbraně.

K otázce Dr. Turečkové:

Reiser mi nenapsal nějaký článek pro budoucí časopis Evropa, jak jáž jsem řekl, zhotovil jen onu hlavičku. S Jandusem jsem nehovořil o tom, že bude nějakým vedoucím pracovníkem redakce Evropy, to je relace STb.

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 8 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

O obsahu memoranda jsem zřejmě informoval asi jen pražské známé. K otázce Dr. Heřbolta:

Mikšoviče jsem nezval na nějaké schůzky.

S Mikšovičem jsem se seznámil proto, že byl schopným novinářem. Pak jsem ho vzal s sebou na Žambore v Paříži v roce 1947. Domluvili jsme se, že o něm bude napsána kniha, což se také stalo. Tenkrát jsem zval Mikšoviče, aby se odstěhoval do Prahy, on však odmítl, že raději žije na venkovském městě.

Nějaká sdělení vedení ČSM o našich setkáních jsme nepodalovali.

Před únorem jsem vykonával funkci člena předsednictva- resp. náčelnictva a předsedu výchovného odboru. Skauta. Po únoru jsem neměl žádnou funkci.

Nedostal jsem žádné pověření z ústředního výboru, abych takovýmto způsobem, jak jsme prováděli, pečoval o výchovu mládeže.

Br. Miloslav Stránek gen č. 79, životopis na č.1.16 odst.

Poučen dle § 33 tr.ř.

Poučení rozuměl.

Pracoval jsem dlouhá léta v Junáku, také jsem zastával různé funkce. Pravdou je, že při svých cestách do Prahy, neboť jsem pracoval tehdy v Bratislavě, zatelefonoval jsem Dr. Průchovi, že jsem v Praze, a že se přijdu na něj podívat. Dr. Průcha stanovil dobu, a já jsem potom přišel. Někdy byla přítomna i další osoba. Jednou to byl František Němec, Karel Grim. S Mikšovičem jsem se v Praze nikdy nesešel, ale jinak ho znám. Na setkáních jsme hovořili o tom, jak upadá používání skautských metod proti mládeži a tak jsme hovořili o tom, jak znova tyto metody zavést do praxe, k oživení činnosti mládeže. Politikou jsme se na setkáních nezabývali, skauting je organizace spolitická.

Já se zajímal o činnost skautu v Čechách, která se mi jevila lepší, než ta, která byla na Slovensku. Na Slovensku skutečně postupně stagnovala až v nečinnost. Z odpovědnost za činnost ksauta převzal akční výbor, ovšem šlo jen o osoby, které z hlediska řídicího měly moc elánu, ale neměly potřebnou vytrvalost, kterou potřebuje denní práce.

Je pravdou, že se mezi námi hovořilo o tom, že by mohlo dojít k obnově činnosti i v případě politického zvratu poměrů, na př. změnou vlády a podobně, neboť jsme viděli, že o činnost junáka nebyl ~~žádný~~ tehdy zájem. Také jsme uvažovali o tom, že by se mohly poměry upravit vývojem. Není správné, jak uvádí žaloba, že jsme sem chtěli nějakým způsobem spolupůsobit na jakémkoliv politické změně, žádný z nás neměl na toto ambice. Pravdou je, že jsme čekali, jak se bude situace vyvíjet.

U Průchy jsem byl celkem asi 4 x z toho 2 x šlo o rodinné setkání, neboť jsem manželé Průchovi navštívil se svojí manželkou.

Když jsem se setkal také s Jandusem v Praze, si nemohu vzpomenout. Byl to Dr. Průcha, který mne seznámil s osobou jménem Navrátil, který chtěl se mnou mluvit. Tento Navrátil na mne žádal, abych mu podal zprávu, resp. podával zprávy o vedoucích činitelích ÚV KSČ a vůbec funkcionářích KSČ. O tom se mi zmiňoval průběhem rozhovorů, já jsem jeho požadavek bristkně odmítl.

Navrátila jsem posuzoval jako pochybnou osobu, neboť v průběhu rozhovoru jsem poznal, že si není ve svém jednání jist a že nedělá čistou práci. Já jsem se s proklamací, kterou měl dát Dr. Průcha Navrátilovi neseznámil, jen jsem o ní slyšel někdy později, nevím, za jakých okolností. Když přicházel s názorem, že by mohlo dojít i k zvratu poměrů, konkrétně nepamatuji, faktem je, že před tím, za okupace na Slovensku, když byl samostatný slovenský stát, se říkalo, že dnes je taková situace, zítra jinak a že je do budoucna počítat s různými alternativami.

Někdy v roce 1948 po odsunutí junáckého sněmu, buď jsem si vyžádal sám, nebo se mi Průcha o nich zmiňoval, neboť v těchto stanovách byly nedostatky, které se obrátily zejména na Slovensku. Proto jsem si stanovky vzal za tímto účelem. Já jsem Dr. Průchovi zaslal k jeho žádosti stanovky eklové společnosti. Existovalo totiž družstvo Jun, které zosobovalo akauty potřebami. Průcha se zajímal o obsah a zásady stanov.

Pokud hovořím o tom, že jsem přišel do styku asi začátkem léta 1951, byl to rozhodně orgán státní bezpečnosti, který mne sledoval, já jsem dále také zjistil, že mám v bytě namontované odposlouchávací zařízení, resp. přišla na to moje manželka po mém zatčení.

Odsposlouchávací aparát byl umístěn o poschodí nížeji.

Škud jde o mé administrativní protokoly, jsou v nich používána slova, která jsem neřikal, jako naříklad ielgálnič, protistátní a td. Dále pak je nesprávný údaj, že Dr. Průcha mne žádel o zjišťování poznatek o zmíněných funkcionářích KSS a do protokolu se nedostalo jméno Navrátil, ačkoliv jsem tenkrát jeho jméno výslovně uváděl.

Jinak můj administrativní protokol je správný, také moje výpověď, která byla se mnou sepsána prokurátorkou krajské prokuratury vloženském roku, tu jsem dnes v podstatě opakoal.

Spřinerem jsem nehovořil o činnosti Junáka, .

Vapomínám si, že jsem něco o časopisu Evropa slyšel, ale nemohu již přesně uvést okolnosti. Ve Zdislavi se nehovořilo o časopisu Evropa.

Protože jsem byl náčelníkem Junáka na Slovensku, byl jsem řádně zvolen sněmem, nemohlo býti nijak pořízeno s touto funkcí po očekávaném zvratu pořč, jak je uvedeno v žalobě, neboť jsem tuto funkci prakticky měl.

K otázce prokurátora:

Funkci náčelníka jsem vykonával fakticky do února 1948 Akční výbor řekl, že počítá s mojí spoluprací dále, ovšem nebyl jsem k tomu vyzván. , i když jsem s nimi byl stále ve styku. Ještě došlo k určitému kursu v Jinočově, bylo to na jaře 1949. O tom, že by se dělaly v Čechách nějaké vídčovské zkoušky, po únoru 1948 jsem nevěděl, na Slovensku se nekohaly, resp. o žádných nevím.

Ve Zdislavi jsem se setkal s Průchou tak, že mi sdělil, že jede na dovolenou do oné obce. Já ho chtěl svest autem, neboť jsem měl jedno volné místo, on však na to mi sdělil, že jede s celou rodinou. Já tehdy jel do Tanvaldu se synem. V/V/ V jezeře u Hamrů jsme se vykoukali, myslím, že tam byl také Mikšovič s manželkou, žádný hovor jsme z e jinak nevedli. a jel jsem dál.

S Rešserem, který mi přivezl v roce 1950 stanovy a ode mne odvezl stanovy akcioné společnosti, tento skautem nebyl a proto jsme spolu také o skautských vědech nemluvíli.

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 11 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

Dotaz Dr. Hazdíra:

Při setkáních jsme neměli stanoven nějaký program. Hovořilo se o všech možných otázkách, skautingu i ostatních věcech, jak je uvedeno.

Při svých úvahách jsme samozřejmě počítali s činností junáka v lidově demokratickém státě, neboť jsme byly složka svazu slovenské mládeže. Vzor stanov akciové společnosti byl uveden v příručce právnické. Já jsem ho opsal a Průchovi poslal. Já to opsal dřív, když jsme zakládali továrnu na výrobu léčiv, dnešní Sloveko-farmu.

K otázce Dr. Turčkové:

Reiser nesjednával nějakou schůzku mezi mnou a Dr. Průchou, toto nebylo potřeba.

S Dr. Burešem jsem se nesetkal a také ho neznám.

O našich jednáních s Průchou a dalšími jsme nepodávali zprávy akčnímu výboru, či ústřednímu vedení svazu mládeže. Já jsem toto přijal jako informaci pro svoji osobu. Také jsem nic dalšího nepodnikl.

Toto potvrzuje skutečnost, že při procesu se skautskými funkcionáři na Slovensku někdy v roce 1955 nebo 1954, který se tehdy chystal, bylo prokázáno, že jsem se neúčastnil nějaké činnosti na Slovensku. Také tam byla hledána nějaká činnost organizované skupiny.

František Němec

----- gen 288 životopis 18- svazek 2, po poučení dle § 33 tr.ř. - poučení rozuměn k věci :

Pravdou je, že jsem po dlouhá léta pracoval v Junáku, konkrétně od roku 1918., v různých funkcích. Po roce 1945 jsem na základě své funkce se setkával často s Dr. Průchou a tak také od té doby jsem ho poznal.

S Průchou jsme se stýkali proto, že jsem se zajímal o junácký sněm, plánovaný na 29.2.1948, který byl pro únorové události odložen. Já jsem ve funkci zpravodaje už nebyl poúnoru 1948, neboť jsem na funkci resignoval na sněmu v lednu 1948 tím, že budu zvolen do ústředního výboru junáka.

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 12 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

Byl jsem také členem ÚV ČSM, kde jsem reprezentoval skauta. Já jsem ovšem již do výboru ČSM již zván nebyl. Myslím, že Dr. Průcha byl v únoru 1948 ze skauta vyakčněn.

Pravdou je, že jsme se s Průchou dohodli na výletě na Vranovskou přehradu, že se do sněmu měli scházet tak jednou za měsíc. Ovšem pak přišly ony události, přešel duben, květen a zase jsme se setkali až vlastně po dovolených. Potom se konaly setkání jenom u mne, jednou u Průchy, u Tábořského také. Scházeli jsme se jen v bytech. Těchto setkáních se účastnili Průcha, já, Jandus, Grin, Tábořský, jednou Stržínek, to si pamatuji a myslím, že jednou, nebo dvakrát Mikšovič. Na schůzku mne zavolał Dr. Průcha telefonicky, jednou jsem pozval já ostatní na večeři k nám. Že byl Tábořský odsouzen, to jsem se dozvěděl až ve výkonu trestu. Tehdy dostal ovšem nějakou menší trest.

Protože Průcha měl dosti dalekosáhlé plány činnosti Junáka, rozšiřoval také tuto činnost tak, že vřesťanský konec odváděla od vlastní činnosti Junáka, tak jsme s tím v mnohém nesushlasili. Nevím, kdy se hovořilo o vydávání časopisu, vím jenom, že se hovořilo o bonové vydávání časopisu, které přestaly vycházet. Zda také šlo o časopis Evropa, to si nevzpomínám.

Já sám jsem byl vyslýchán v roce 1951 až v listopadu, ačkoliv jsem byl zatčen 28. září. Tehdy mi byly již předestřeny protokoly Dr. Průchy. Dr. Průcha popisoval řadu věcí, které já jsem vůbec do té doby neznal. Já jsem tehdy předpokládal, že Dr. Průcha napsal do protokolu pravdu. Se mnou bylo jednáno při vyšetřování slušně, ovšem faktem je, že prostředí na mne působilo psychicky.

Nepamatuji se, že bych se byl setkal s Navrátilem, to vím, že určitě ne, v řízení o obnovu, jsem si nepamatoval ani na setkání s Dr. Burešem, ovšem byl jsem uštědřen. Já jsem si skutečně vzpomněl, že tomu tak bylo.

Pokud jde o memorandum, zmínil se o něm Dr. Průcha mezi námi, asi tak za 14 dní po jeho předání Navrátilovi s tím, že se chtěl s námi poradit, ovšem že Navrátil spěchal, takže to napsal sám. Dr. Průcha nás seznámil s obsahem onoho memoranda. Tehdy jsme byli přítomni asi tři, Stržínek tam myslím, nebyl.

Byl tam asi Grim a Jandusů.

O memorandum Průcha říkal, že má být odesláno do zahraničí, že to Navrátil prohlásil. Na státní bezpečnosti pak vyšetřovatel řekl, že mi může memorandum seznámit. Také mi ho dal k dispozici.

Pravda je, že se hovořilo o tom, že by mohlo dojít k takové změně poměrů, že by zase Junák mohl vyvíjet činnost, jak jí vyvíjel v celé síři dříve. Nepamatuji se již na další rozsah rozhovoru, o tom, že by se hovořilo o válce, zásahu západu atd.

Já jsem rozhodně neuvažoval, že by měl být odst. raněn režim válkou, zásahem západu. Já jsem se na celou situaci díval tak, že se poměry upraví vývojem. Ještě naopak jsem uklidňoval druhé, když měli některé jiné názory a ptali se, jak se já na věc dívám. Připouštím, že se mohlo mluvit o tom, že by se takové situace by mohla být spočítána připadnout Junáku, že se hovořilo takto na schůzce, nebo zda to bylo v memorandum, dnes již nevím.

Není pravda, že bych byl Jandusovi slíbil, že mu opatřím skupinu skautů pro obsazení některých objektů pro skauty, v případě zvratu.

Nakonec mého výsledku na stb byl se mnou sepsán nový protokol v podstatě kratší, ve kterém byla vynechána jména některých osob, já jsem tehdy myslil, že je to pro jejich dobro. Vyšetřovatel mi prohlašoval tehdy, že se musím držet u soudu těchto protokolů, že hlavní líčení bude sledovat a že by hlavní líčení pro mne dopadlo nepříznivě, kdybych se protokolů nedržel.

Protokol o hlavním líčení před státním soudem odpovídá skutečnosti, to jest protokolu, který byl se mnou sepsán.

K otázce prokurátora:

Je pravda, že jsem podepsal některým skautům doklad o složení řádcových zkoušek, které skládali v roce 1947 a dokončili během roku 1948. Já jsem neměl blankety, proto jsem to nemohl potvrdit. To znamená, že se žádné nové zkoušky neděly. Dokončovaly se jen zmíněné staré. Myslím, že v době, když jsem s hochy hovořil, přišel také ke mne Dr. Průcha, takže viděl, o co jde. Já jsem tehdy skutečně se skauty probíral otázky, které byly podkladem ke složením vedoucích zkoušek. Tehdy se jich přihlásilo asi 35 a přišlo 21, přesně ovšem nevím. Šlo o mládence staré kolem 20 let.

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 14 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

K otázce obhájce:

Nebýlo mi doručeno rozhodnutí od akčního výboru Junáky o tom, že Junák přestal existovat. Pak jsem byl volán na akční výbor Junáka, k otázce činnosti a spolupráce. V roce 1950 jsem byl ještě volán, abych ještě přednášel na oslavách v Třebíči. Byl jsem požádán tamním velitelem střediska.

Po odvolání sněmu z února 1948 bylo rozhodnuto, že bude svolán později. K tomu ovšem již nedošlo.

I v současné době dostávám ještě dotazy, zda bych se znova věnoval otázce činnosti Skauta. Tehdy nám šlo především o obnovu činnosti Junáka i ze doby lidově demokratického zřízení.

K otázce stanov byly vypracovány společně na počet asi 200000 členů, ovšem po válce získal skaut asi 300000 členů a to vyžadovalo úpravu. Proto byly vypracovány v roce 1948 nové návrhy, jeden malý, jeden velký. Velký jsem vypracoval já. Vzhledem k situaci jsem potom stanov doplnoval, jak dokazují mé poznámky, založené ve spisech, které mi byly předloženy. Jsou to poznámky k původním stanovám, které byly také u mne nalezeny při domovní prohlídce.

K otázce, jaký jsem měl poměr k zřízení, poukazuji na svůj životopis, v něm uvádím třídní profil, svůj vlastní život, jaký jsem v dětství žil. V roce 1956, když jsem byl vyslýchán orgány ministerstva vnitra z hlediska revize trestu, tehdy nám bylo slíbeno, že budeme propuštěni brzy z výkonu trestu, byl jsem to já a Dr. Průcha. Už tehdy zřejmě ministerstvu vnitra se jevily tresty, jako přísné. Ovšem došlo k Maďarským událostem, tím veškeré naděje se rozplynuly.

K otázce obhájce Hrazdírý :

S Grimem jsem hovořil o obsahu memoranda po odchodu ze setkání, měli jsme shodný názor, že toto memorandum bylo ukvapené. Dokonce jsme myslím řekli, že ta stylizace ani neodpovídá Průchovi.

K dotazu Dr. Páva:

Pravdou je, že v roce 1949 ÚV ČSM schválil nový organizační řád Junáka.

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 15 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

Ústřednímu výboru ČSM jsme zprávy neobdávali o našich setkáních a plánech, tehdy byl předsedou Hejzlar, který neměl dobrý poměr k junásku.

K obžalce obhájce uvádí dále: obžalovaný:

Neměl jsem záporný postoj ke zřízení, ježto jsem vykonával řadu funkcí v odborech. Do KSČ jsem nevstoupil proto, že členem strany ve škole, kde jsem pracoval se nezachoval jako člen KSČ.

Ostatní obžalování bez připomínek.

Seznámen s výpověďmi předcházejících obžalovaných.

Domnívám se, že jsem řekl všechno po pravdě, přesně tak jsem chtěl všechno popsat. Šlo nám skutečně o národní věc, dále jna se neobdával.

Pokračováno ve 13.30 hod v jednání.

František Reiser, gen č.1
životopis

Po poučení dle § 33 tr.ř. uvádí, že poučení rozuměl:

Byl jsem vyslýchán naposledy v srpnu 1965 k činnosti. Protokol se mnou sepsaný je správný. Jinak uvádím:

S profesorem Průchou jsem se stýkali vlastně od našeho dětství. Chtěl bych uvést, že při stycích mi Dr. Průcha se nikdy nezmiňoval o tom, že pracuje ilegálně. Je pravdou, že mi snad v roce 1950 požádal Dr. Průcha, abych při své cestě na Slovensko, doručil Stržínkovi nějaký dopis, což jsem splnil. Naproti tomu od Stržínky jsem zase přivezl dopis Dr. Průchovi. Až vlastně při vyšetřování jsem se dozvěděl, že jsem převážel nějaké stanovy. U Stržínky jsem byl takto asi dvakrát, nebo třikrát. To již jsem ho navštívil jen proto, že jsem v Bratislavě byl.

K Prochovi jsem chodil dosti často na návštěvu a při tom jsem se tam setkal postupně s řadou, resp. s dalšími činovnými Junáka.

Tak jsem poznal postupně Janduse, Grima, M. Kšoviče, Draždíka,

Z rozhovoru jsem poznal, že uvažují o oživení činnosti Junáka po vlastní linii, v rámci ČSM. V rámci Na schůzkách hovořil hlavně Dr. Průcha, myslím, že to byl on, který hovořil, že poměry po únoru 1948 se musí změnit, že tyto to byly poměry tvrdé, že dojde k jejich úpravě tak, že Junák bude moci vyvíjet dále činnost.

Průcha mi dále požádal proto, že jsem pracoval jako kreslíř, abych mu nakrtoval hlavičku časopisu t.zv. Evropa. Šlo skutečně jen o jedno slovo. To to jsem mu vypracoval na počkání.

Pokud jde o okolnost, že se mnou bylo počítáno do redakční rady, časopisu Evropa uvádím, že toto přímo Průcha neřikal, toto vyplynulo až z vyšetřování státní bezpečnosti. Já jsem to původně přiznal a protokol, který byl se mnou sepsán 10. srpna 1965 tuto okolnost v podstatě opakuje. K tomuto protokolu uvádím, že se mnou bylo jednáno nepochybně, nebyl činěn jakýkoliv nátlak, protokol byl se mnou sepsován řádně, hlasitě diktováno a já jsem ho jako správný patřm podepsal.

Pokud jde o mé původní protokoly před státní bezpečností, i protokol o hlavním líčení, jsou skutečně v podstatě správné, ale mám výhradu k tomu, že naše jednání nesměřovalo k nějakému zvratu poměrů válkou, to je skutečně fakt a dále, že mi Dr. Průcha neinformoval o tom, že odeslal dopis do zahraničí. Že měl takovýto dopis poslat, to jsem se dozvěděl, až když jsem byl vyslýchán státní bezpečností. Tehdy při mých stycích s Dr. Průchou a dalšími jsem nepřišel do styku s Dr. Burešem, nebo Navrátillem, dnes mi jsou tyto osoby, resp. jména známy.

K dotazu Dr. Turečkové :

Pokud žaloba o mne tvrdí, že jsem měl záporný postoj ke zřízení, uvádím, že tomu tak není, což dokazuje skutečnost, že po únoru 1948 mi byla přiznána dokonce funkce důležitější, než jsem měl před tím. Pracoval jsem ve státní službě. Pocházím ze starodělnické rodiny,.

Pravdou je, že když jsem byl předvolán v loňském roce na ministerstvo vnitra, zapůsobilo to na mne depresivně, i když potom se mnou bylo jednáno velmi slušně, nepochybně korektně

Říkal jsem , že již je věc pro mne skonečná, mrtva, že chci mít klid . Byl jsem tehdy skutečně rozrušen, neboť již jsem 10 let žil v káidu a byl jsem rád , že mám pokoj.

K otázce Dr. Páva:

Dr. Průcha mi nesděloval nějaké podrobnosti o tom, co bych měl dělat v redakční radě. On se celý život točil okolo novin, stále psal, a také tato otázka z toho všechno zřejmě vyvřela.

Proužek papíru, na kterém jsem naskýzoval slovo Evropa byl také zajištěn a byl mi předložen. Je to on, který mi byl předložen. ministerstvem vnitra.

Dr. Průcha dodává:

Výpověď svědka i výpověď Františka Reiserera popisuje správně psychický stav, v jakém se nalézal, když byl vyslýchán ministerstvem vnitra. Já jsem mohl proto ponechat některé formulace nepřesné i ve své poslední výpovědi.

Stručně seznámen s protokoly předcházejících obžalovaných.

Karel G r i m

----- gen č.l. 292 , životopis č.l.19 svazek IV.,
Poučen dle § 33 tr.ř. , uvedl, že poučení rozuměl

Po únoru 1948 jsem přessal stejně, jako jiní činovníci Junáka pracovat v Junáku, neboť naše funkce zanikly převzetím těchto funkcí akčním výborem Junáka. Já jsem tehdy za svoji práci v Junáku dostal děkovný dopis a byl jsem vyzván, abych dále pomáhal pracovat v mládeži. Ovšem já jsem si chtěl dodělat studie v té době, nemohl jsem převzít nějakou zodpovědnou funkci, mnil jsem pomoci jen v jednotlivé práci.

Vzhledem k tomu, že měl být junácký sněm v únoru 1948, připravovaly se pro něj stanovy již od roku 1947 to proto, že již celkem neodpovídaly potřebám práce s mládeží v některých směrech. Sněm se neuskutečnil, byl odložen a pak již se nekonal. Buď koncem roku 1948 nebo počátkem roku 1949, když jsem se setkal s Dr. Průchou a on mi sdělil, že by bylo potřeba vzhledem k situaci v Junáku, zachovat klady z činnosti Junáka pro budoucnost.

Pak jsme se scházeli nepravidelně, buď u Dr. Průchy, anebo u Dr. Táboreského, snad třikrát, čtyřikrát do roka, v roce 1950 to bylo ještě méně. Já jsem se účastnil méně proto, že jsem měl v úmyslu založit rodinu a tak jsem neměl čas stýkat se s dalšími.

Na těchto schůzkách jsem se setkal různě s Dr. Němcem, Dr. Průchou, Dr. Táboreským, Miloslavem Stržínkem, jednou myslím s Mikšovičem. S Jandusem také. Mnohdy schůzka se týkala čistě osobních zájmů, jako na příklad činnosti Dr. Stržínské, aniž by se hovořilo o skautingu a podobně.

Je pravda, že se hovořilo o tom, že by mohlo dojít ke změně názorů na činnost Junáka, ovšem nehovořilo se o změně politických poměrů, to jest o zvrstí lidově demokratického zřízení, nebo, že bychom tuto změnu očekávali.

Dále bych chtěl připomenout, že tehdy byl předsedou svazu mládeže Zdeněk Hejzlár, který neměl v lásce skauting. Proto docházelo mezi ním a jeho vstupenci k rozporům, s vedením Junáka. Nakonec byl Zdeněk Hejzlár zbaven funkce s dalšími následky pro nesprávný výkon své funkce předsedy - z hlediska hospodaření a dále pro svůj nesprávný způsob života.

Rozhodně jsme neměli nějaký úmysl násilně obnovit činnost Junáka. S tím souvisí ta okolnost uvedená v protokolech, že měla být obsazena Mladá fronta, to neodpovídá. Je pravdou, že Junák měl své redaktory i také své časopisy, nebyl hovor o obsazení Ml. fronty, ani hovor o vytvoření nějaké redakční rady, kde měl být vedoucím pracovníkem Reiser.

Pokud se hovoří o zprávy rozhlasem, uvažovalo se o běžné informaci.

Když se hovořilo mezi námi jen tak, že by každý zastával asi tu funkci, kterou vykonával dříve, nebo v tom oboru.

Pokud jsme byli s Dr. Průchou za Homoláčem, tedy proto, že jsme ho chtěli požádat jako odborníka, aby se podíval na dosavadní činnost družstva Jun, na které byl nepříznivá kritika. Homoláč byl odborník, věci rozuměl. Skutečně jsem byl za ním ještě jednou, se stejných důvodů. Na to mi řekl, že ještě neměl čas se na to podívat.

Není pravdou, že jsem měl vykonávat funkci předsedy zahraničního obchodu Junáka.

Dr. Bureš při setkání navrhoval, aby se také hovořilo politicky, jaká je politická situace, na to mu bylo reagováno tím, že takto se hovoří každý den na desetiminutovkách v závodech, v podnicích a td. Většinou hovořil on. Byl přítomen Mikš a myslím, že Jandus.

Já jsem se setkal s Dr. Burešem jen jednou.

Pokud jde o memorandum: Zmínil se o něm Dr. Průcha asi za měsíc, o tom, co ho měl předat něčemu neznámému tehdy osobě, k odeslání do zahraničí. Už sám vlastní styl onoho memoranda budil podezření, že ho nepsal Dr. Průcha, neboť to nebyl způsob jeho vyjednávání. Dokonce bylo memorandum podepsáno nějakým podpisem skautský duch, nebo nějak podobně. My jsme s obsahem onoho memoranda nesouhlasili. To jsem byl já, profesor Němec.

Pokud je v mých protokolech uvedená slova zvrát pol. poměrů, podepsal jsem protokol proto, že bylo na mne psychicky tlačeno. Já jsem byl tehdy 3 měsíce ženat, na to jsem poukazoval, vyšetřovatel mi tvrdil, že si manželka odvykne, za dobu výkonu trestu, že si najde buď sama jiného, nebo že jí najde partnera vnitro, když budu rozumný, že budu odsouzen jen pro výstrahu a brzy propuštěn domů, proto jsem nakonec protokoly podepsal. Také předseda senátu státního soudu používal obdobné terminologii, to jest slova zvrát poměrů a nechtěl si smysl těchto slov vysvětlit. My jsme takovýchto slov v činnosti nepoužívali. Jinak protokol o hlavním řízení je správný. Mám za to, že činnost, o které jsem hovořil, není velezrada.

K otázce prokurátora":

S Dr. Burešem jsem se setkal u Dr. Průchy, myslím že v roce 1949, nevím to přesně.

K setkání u Průchy docházelo tak, že jsem buď někoho potkal na ulici, a spolu s ním se domluvili, že půjdeme k Dr. Průchovi a nebo zase Dr. Průcha, když ho přišel někdo navštívit, mi zavolał telefonicky.

PO únoru 1948 jsem neměl funkci v Junáku, byl jsem jaksi vlastně jakýmsi volným poradcem, na neboť na moji adresu přicházela ještě pošta a já ji třídil jednotlivým funkcionářům.

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 20 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

K otázce obhájce Dra Hrazdíry:

V roce 1948 snad jsme se setkali každé čtvrtletí jednou, obdobně i v roce 1949 ale v roce 1950 asi 2x. Skutečně si nemohu přesně vzpomenout, po tolika letech.

Bureš přicházel s názorem, že by bylo třeba dělat něco konkrétnějšího, než co jsme dělali doposud. Předě mnou se však nezmiňoval o nějakých konkrétnostech.

Kdybych měl posuzovat, kdo byl neaktivnější, byl by to zřejmě Dr. Průcha, neboť se u něho schůzky obvykle konaly, ovšem jako hostitel.

Janduse jsem také několikrát na schůzkách viděl, ovšem nemohu říci přesně, kolikrát.

Vím, že Jandus pracoval ještě v roce 1949 na junáckém středisku Na Bílé Hore, aktivně.

Když Dr. Bureš, chtěl aktivnější činnost, přítomní reagovali vlastně mlčením.

Obžalovaný Grim seznámen s výpověďmi předcházejících obžalovaných. Obžalovaný trvá na své výpovědi.

Prokurátor krajské prokuratury uvádí, že trvá na výsledku svědka Dr. Bureše, vzhledem k určitým rozporům, které vyšly během dnešního hlavního líčení, dále poukázal, že již prokurátorka krajské prokuratury při veřejném zasedání při obnově tr. řízení, žádala, aby tento svědek byl vyslechnut. Ovšem tehdy se k líčení nedostavil.

František J a n d u s ,

gen č.l.

Životopis č.l.17 svazek III

Po poučení § 33 tr.ř. uvedl, že poučení rozuměl.

k věci uvádí:

Když jsem byl zavolán na ministerstvo vnitra k v slechu, v roce 1965 v srpnu, poukázal jsem orgánům, že si od nového přešetřování mnoho neslibuji, neměl jsem k nim důvěru, říkal jsem jim, že tímto zatěžují sebe i mne,.

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 21 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

a že nové šetření je jako plácnutí do vody. Řekl jsem, že již mám celou věc odbytou a že chci mít pokoj.

Protokol, který byl tehdy se mnou sepsán, jsem přečetl zběžně, bez zájmu, pak jsem ho podepsal, když jsem ho četl později, to bylo v době po přízení o obnovu tr. řízení, shledal jsem, že protokol není přesný. Jinak, to co jsem říkal u veřejného zasedání, to je pravda.

Pravdou je, že jsem nesouhlasil, jako starý činovník Junáka s tím, že po roce 1950 docházelo k likvidaci činnosti Junáka a sice Československým svazem mládeže. V téže době mi navštívili v mém bytě Dr. Průcha a František Němec a z rozhovoru s nimi jsem poznal, že také oni nesouhlasí s likvidací Junáka. Prohlašovali, že je třeba zachovat zkušenosti a tradice Junáka aby nezpustaly v zapomenutí. Dodávám, že dnes vlastně tyto zkušenosti se dávají dohromady. Byli jsme přesvědčeni, že dojde k lepšímu poměru mezi stávajícími poměry v republice a Junákem a že zase Junák bude moci vyvíjet svou činnost normálně. Byli jsme přesvědčeni, že odpovědná místa ve státě, se budou dívat na Junáka jinak. Sám tehdejší ministr školství a osvěty Zdeněk Nejedlý, když s námi hovořil, děkoval nám za činnost v Junáku a prohlásil, že práci děláme dobře, že kdyby Junák nebyl, že by se musel vytvořit. Tento jeho výrok byl také publikován v novinách a plagátován ve všech klubovnách Junáka.

Je pravdou, že jsme se setkávali potom celkem příležitostně s Dr. Tábořským, ale většinou u Dr. Průchy. Jednou byli také Dr. Průcha se svou rodinou u mne v mé chatě ve Zdislavě u Lberce. Pravdou je, že mezi rozhovory se stávaly naše hovory na skauting, neboť jsme všichni byli dlouholetí činovníci. Skutečně jsme očekávali změnu názorů našeho skauta, v toto jsme doufali. Rozhodně my jsme nečekali na nějaký zvrat politických poměrů v naší republice.

Neměl jsem záporný postoj ke zřízení, což bych mohl dokázat na př. tím, že jsem předal svoji drogerii, kterou jsem před tím vlastnil n.p. Chemodroga a dále jsem pak tam pracoval, jako vedoucí. Také jsem neodešel ani ze skautské činnosti a dále jsem pracoval jako vedoucí junáckého střediska Na Bílé Hře. Já jsem byl dále velitelem okresu Praha- západ.

U mne v chátě byl tehdy též Ivan Míkováč.

Setkání se myslím účastnili, pokud vzpomínám, Němec, Grim, Stržínek, snad jsem také viděl Míkováče. Homoláče jsem mezi námi neviděl. Reiser tam byl jednou, přinesl harmoniku a hrál na ni.

Protože jsme očekávali, že bude ve Skautu se pokračovat, rozhodli jsme se také zdokonalovat formy práce. Totiž měl být v únoru 1948 sněm, který byl odložen a proto tento sněm se také tyto stanovy zpracovávaly, šlo o tak zvané malé a velké stanovy šlo o materiály, které jsem zpracovával.

Pokud jde o otzku anitidatování, mohlo dojít k tomu tak, že i později jsem přišel na nějakou dobrou myšlenku na zlepšení práce skauta, tak jsem si vytáhl z materiálů, nebo z bloku tu část, která pojednávala o tom problému, tam jsem si připsal poznámky. Mohlo se stát, že předcházející část materiálu měla dřívější datum. Někdy úmysl v tom však nebyl, protože když se zpracovávala materie na čistopisy, ty již pak měly správný datum. Měly by mít datum nejpozdější 14 dní před sněmem. Na další již by nebyl vzat zřetel.

V mém protokolu není správný údaj, že jsme to dělali proto, abychom oklamali Jiravskou a Bičíka, vždyť šlo o materiály veřejné, které by se byly otiskly v tisku. Nakonec ani Jiravská, ani Bičík nebyli stíháni.

Není pravdou, že se uvažovalo o tom, že bude obsazena budova Mladé fronty pro Skauta a že k tomu účelu mají být opatření nějakí skauti ve větším počtu. Ovšem bylo počítáno s chlapci na roznášení tiskovin, ale ne na přepadení. Pravdo však je, že o tomto přepadení mladé fronty hovořil se mnou Navrátil, který mi často navštěvoval v drogerii na Bílé Hore, zprvu navrhoval, získání asi 40 až 60 skautů, když jsem toto odmítal, že jde o mladé chlapce, později říkal, že by stačilo 20 těch zdatnějších, říkal, že zbraň za tím účelem opatří. Já jsem mu jeho názory odmítal, zmínil jsem se pak Dr. Průchovi a ten mi řekl, že si Navrátil dělá nějakou legraci, že to není možné. Já jsem řekl Navrátilovi, že skaut není nějaká politická organizace.

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 23 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

Pokud se hovořilo o Pionýrském domě v Karlíně, ~~/Karlín/~~ /~~z~~/ Tedy z hlediska, že je dobře vybaven.

Pravda je, že se hovořilo o časopisu Evropa, ovšem jen chimericky, já jsem tomuto oboru nerozuměl, ani mne nezajímalo, já jsem se o to nezajímalo, vím jen, že úroveň Junáka, časopisu nebyla dobrá,.

Že by se Ivan Mikšovič nějak интересовал do práce kolem časopisu Evropa, nevím, něco jsem slyšel ohledně Reisera, zda to bylo v té době, nebo již ve výkonu trestu, nevím.

Pokud se hovořilo o tom, že by ke změně v našem státě mohlo dojít na základě voleb, bylo to myšleno tak, že by došlo ke výměně osob, jako na př. Zdenka Bubízlera, tehdejšího předsedy ČSM, který byl zaujat proti skautingu. S tím byla těžká spolupráce.

Je pravda, že jsem Novotného požádal, aby nakreslil plány kluboven skauta, které by bylo možno použít tak, že by se dalo postupně přistavovat další část, asi jako stavebnice, podle finančních prostředků. V tom jsem neviděl nic špatného.

Pokud jsem vypracovával stanovy pro skauty byly zpracovávány v roce 1947 pro sněm.

Nevím o tom, že by se byly po roce 1948 nějaké zkoušky, nebylo to možné, neboť by musil materiály podepsat náčelník.

Pokud jde o dopis, který měl napsat Dr. Průcha do zahraničí, nic o tom nevím, něco jsem viděl napsáno na obyčejném papíře, bylo to podepsáno, jako duch skauta, nebo skautský duch. a to operetním stylem.

Majetkem skauta jsme disponovali stále, i když v rámci ČSM, musili jsme ovšem vyrozumět o tom nadřazenou složku to jest okresní výbor ČSM. Také jsme odevzdávali propisy účetních dokladů. To se dělo až do konce roku 1950. Tak se to dělalo alespoň u nás, Na Bílé Hoře.

U mne se žádné schůzky skautů nekonaly.

Funkci zástupce oblastního velitele jsem vykonával jako funkci volenou, a to ~~od~~ roku 1947 a možná že i dříve a pokračoval jsem v ní až do roku 1949, kdy jsem utrpěl zranění na oku. Na úřadě jsem měl funkci člena výkonného výboru pro old-skauty. Tuto jsem vykonával také do svého zranění a pak jsem pracoval již jen na Bílé Hoře.

Když já jsem vykonával funkce dále a stykal jsem se s Průchou a dalšími, kteří funkce nevykonávali, tato další naše setkání byla stále přátelská.

Pokud jsem hovořil s Jarým, říkal jsem mu, že kdyby došlo k oživení, že by jistě také on znovu ve Staré Boleslavi přivedl v život skautskou skupinu, kterou před tím vedl, než došlo k likvidaci této skupiny.

Pokud je hovor o tom, že mělo být použito hasičského auta k přepadení Mladé fronty, je tomu docela jinak. Já jsem s Jarým hovořil tak, že po oživení činnosti skauta by bylo potřeba rozvést skautské tiskoviny, on jako řidič hasičského auta ve Staré Boleslavi, že by mohl tyto tiskoviny převést, že bychom mu zaplatili benzin. Kdyby byl pracoval jinde, tak by se bylo použilo také toto auto. Měl tedy sloužit k převezení tiskovin z Mladé fronty, případně odjinud, kde by se nechaly vytisknout. Byl odvezen do Staré Boleslavi. Já jsem s Jarým hovořil z vlastní iniciativy, neboť já sám vlastně pracoval v obvodu, kde jsem byl zástupcem oblastního velitele.

K otázce obhájce:

Zranění jsem utrpěl v roce 1949, nebo 1950.

K likvidaci Junáka nedošlo, nebyl jsem nikdy oficiálně vyrozuměn, své styky s Dr. Průchou a ostatními a náplň našich setkání jsem nesděloval akčnímu výboru, nebo výboru skauta, nebo výboru ČSM, toto jsem nepodkládal za potřebné.

Dr. Bureše jsem neviděl, ačkoliv jednou měl být přítomen našemu setkání u Dr. Průchy. Tehdy nesvítila v bytě světla, byla čirá tma. Když Mikšovič spravil pojistky, před tím onen Dr. Bureš odešel. Ovšem toto mi říkal Mikšovič až na lágru.

S Osvaldem jsem snad hovořil jednou, nejvýše dvakrát. Dříve jsem ho neznal.

K otázce Dr. Páva:

S obžalovanými jsem se stýkal se všemi pražskými v činnosti Junáka. Styk Průchy s Mikšovičem vznikl zejména na základě jejich společné účasti na Žemboree na Francii, o kterém potom byla napsána Mikšovičem knížka.

Že by se bylo hovořilo u mne v chatě o časopisu Evropa, si nepamatuji.

Otázky na obžalovaného Janduse nejsou.

Jandus seznámen s výpověďmi další^{ch} spoluobžalovaných / stručně/

Ivan M i k š o v i č , gen 293

Životopis č.1.17 svazek

Po poučení dle § 33 tr.ř., uvedl, že poučení rozuměl.

k v ě c i :

Ve skautu jsem byl již od svých dětských let. Skauti se o mne ostarala od pohřbu mé matky, zajistili mi zaměstnání, ač.

S Br. Průchou jsem se poznal až v roce 1947, když jsem s pověřením ČTK měl odejet na Žalobore do Francie. Tehdy odjezdu předcházelo shromáždění účastníků, na které jsem byl pozván. Já jsem celý život dělal do novin. V tomto směru jsem podrobně vypovídal při výslechu vedeném prokurátorkou krajské prokuratury v květnu 1964, tento protokol je naprosto správný a jako takový jsem jej potom přečetl a podepsal.

Při návratu zpět někdo navrhl, abych zpracoval o sjezdu skautů knihu. Já jsem ji skutečně zpracoval, na rychlo, z materiálů, které jsem si sám opatřil.

Zároveň mi bylo navrženo, abych z Lyberce, kde jsem

tehdy pracoval a bydlil, se přestěhoval do Prahy vzhledem k tomu, že jsem se jevil jako schopný člověk - novinář. Já však jsem tuto nabídku odmítl, neboť jsem odešel z vlastní vůle z Prahy, kde jsem pracoval před tím, jako redaktor Práce.

S Dr. Průchou jsem se setkal po únoru 1948 dvakrát.

Po prvé když jsem si od něho převzal knížku, kterou jsem sepsal o Žalobore asi na to za půdrhého roku jsem přijel do Prahy, stávil jsem se u Průchů, doma byla manželka a Dr. Bureš, kterého jsem do té doby neznal a byli po tmě, neboť byly rozbity pojistky. Já jsem se po určitý čas pokoušel pojistky spravit, až se mi to podařilo. Krátce po osmé hodině se vrátil Dr. Průcha

Když se potom rosvítilo a přišel profesor Němec, Dr- Průcha mi představil, jak Dr. Bureše, resp. tohoto mi představil po tmě a Dr. Němce po rosvícení. Já jsem nikoho z nich osobně neznal. Na Dr. Bureše si pamatuji vzhledem k jeho výroku, když ukázal na hodinky a řekl, že skauti mají být přesní, při tom je osm hodin a 7 minut. Toto je doslova řečeno. Při tomto setkání jsme potom hovořili přátelsky, říkaly se vtipy, což Dr. Bureš vytýkal. Po- ukazoval na vážnost situace, jaká v té době byla a náš způsob jednání, my jsme však řekli, že jsme se setkali přátelsky.

Dr. Průchovi říkal, že by měl setkání zahájit oficiálně, sdělit nějaké údaje o politické situaci atd. Dnes již přesně na průběh nepamatuji. Víím, jen, že se mu vytýkalo, to jest Dr. Burešovi, že takovýchto schůzek- desetiminutovek je na přecivíšti dost, Já jsem potom musil odejít na vlak, nebo autobus, abych nastoupil zpět cestu do Liberce.

Na sjezdu v únoru 1946 došlo ke vstupu Junáka do ČSM, jako kolektivní složky z vlastním vedením. To dokazuje na př. dekret, který jsem obdržel v červnu téhož roku, kde jsem byl tehdy jako zástupce oblastního velitele Skauta v Liberci. Na tomto faktu se v podstatě nic nezměnilo ani v příštích letech. Docházelo ještě potom k dalším táborům skautů. A to i po únoru 1948, jak o tom hovořím podrobněji ve svém protokole posledním. Já jsem byl dokonce po únoru 1948 ještě povýšen do funkce velitele - krajského. Z této funkce jsem nebyl nikdy odvolán, ani jsem jí nebyl zpožštěn.

Na schůzce Dr. Průchy přede mnou nebylo hovořeno o nějakém zvratu poměrů válkou, zásahem západní mocnosti, nějakými volbami, i jinak. Věděl jsem, že Dr. Průcha ale je v určitém směru roztrpčen, bylo mu jistě líto, že nebyl povolán akčním výborem k další činnosti, jako jsem byl na příklad povolán ják tehdy věřil, že se tak stane v příští době. On měl být i junácký směr právě koncem února 1948 a byl pro únorové události odložen. Přesto ale docházely pro tento sněm materiály od skautů z celé republiky, k čemuž byli vyzváni. Skutečně také docházely návrhy ku změnám stanov, příruček a pomíček, neboť některé již byly skutečně zastaralé a odporovaly práci.

O činnost Junáka projevil zájem i J.V. Stalin a pozval do Sovětského svazu představitele Čs. Junáka do SSSR. Tehdy jel dr. Flener.

Překud jsem žalován, že jsem měl vést nějaké nakladatelství Junáka, jako šéfredaktor, o tom řeč nebyla.

Je absurdní tvrzení, že jsme se připravovali na obnovu činnosti Junáka na Liberecku, když jsem i po roce 1948 pilně skautovali. K tomu mám hodně dokladů.

Neprováděl jsem žádné vůdcovské zkoušky, neboť jsem k tomu neměl oprávnění, já jse mohl jen nařídit, a tyto prováděla k tomu stanovená komise.

O nějaké chatě u Ryvolce není mi nic známo. Ani tam jsem nedělal žádné vůdcovské zkoušky. Neněls jsem přivo vystavovat nějaké potvrzení o tom, že někdo splnil, nebo vykonval vůdcovskou zkoušku, jak je uváděno v žalobě, že se to mělo státi, ohledně nějaké osoby, a že jsem měl zastříti datum vyhotovení rokem 1947. Přednášek o průběhu skautského svazu ve Francii jsem měl řadu. To byly přednášky plakátované, veřejnosti přístupné.

Pravdou je, že jsem byl také v Hamrech na jezeře, tam jsem zajel se svoji rodinou, v době výročí svatby. Tehdy mi požádal Dr. Průcha, který tam byl rovněž přítomen se svoji rodinou, abych jeho manželku svezl autem k jezeru, s tím, že on se syny pojedě na kole, což se stalo. Můj nějaký rozhovor nebyl vůbec čas. Tehdy bylo velmi hezky, takže jsme se jeli koupat. Pohromadě s manželou Průchovými jsme byli asi tak 1/4 hodiny. Jinak jsme potom na koupališti spolu nebyli, neboť bylo obsazeno značným množstvím výletníků. K večeru jsem jel domů, neboť jsme měli lístky do divadla.

077/1997/49n

V přípravném řízení bylo proti mně použito nesprávných vyšetřovacích metod, byl jsem dáván do temnice, jak mi řekl můj vyšetřovatel proto, že jsem poukázal dvěma pánům, kteří mne navštívili ve vazbě, že jsem v nich poznal orgány veřejné bezpečnosti, že mne sledovali v Liberci. Při mém příchodu do vazby mi bylo řečeno orgánem, že my budeme zničení, a z našich žen budou nadělány kurvy. Dále byly proti mne používány všechny metody, to je noční buzení, svícení do obličeje, ruce na dece, kdo se otočil, musil dělati dřepy, atd.

V Liberci jsme měli skautské místnosti přímo na svazu mládeže, v paladi Radio, kde pracoval placený tajemník ČM speciálně pro skautské záležitosti, bez něho jsem také nemohl nic rozhodnout a dělat.

Mám k tomu také doklady, kdy právě on ze své funkce tajemníka ČSM přímo přikazuje dělat to, či ono, na příklad táboření a tak podobně. Já jsem sám bez jeho rozhodnutí a vědomí neměl právo rozhodovat, adělat. Jinak spolupráce s ČSM byla velmi pěkná a plodná.

Jinak se konaly pravidelně schůze ČSM a já jsem se jich účastnil jako reprezentant Skauta.

Ještě v srpnu 1950 jsem byl na Slovensku ve směru své funkce. Ještě v roce 1950 také byly skautské tábory na Máchově jezeře.

Ve své funkci jsem byl ve styku také s tehdejšími min-prof. Nejedlým a Kopeckým. Často přicházeli do Liberce, projevovali zájem o skauting, Kopecký mi říkal přímo " ty skaute " .

K otázce obhájce:

Jistě jsem se zmiňoval svým přátelům v Praze o spolupráci ČSM a Skauta na liberecku.

Všichni obžalovaní schodně uvádí, že výpověď Ivana Mikšoviče je správná.

Ivan Mikšovič ještě dodává:

Obhájce obžalovaných Mikšoviče a předkládá senátu k nahlednutí následující dokumenty:

knihu nadepsanou Československo na žembore míru 1947 - autor Ivan Mikšovič, brožuru, nadepsanou Národ ~~prospěšný~~/ potřebuje silnou mládež, článek z RPráva, datum není možno zjistit - " bývalí skauti, před soudem", dále pak pověření Junáka ústředí skautské výchovy ČSM. z 6.6.1946. a další dokumenty o činnosti Junáka u táboráků, dále potvrzení ČTK ve francouzském jazyce z roku 1947, doklad ze 7.1.1948, opět od ústředí skautské výchovy. doklad ze 7.6.1948 nazvaný- zpravodaj č. 2, od krajského kačního výboru Junáka Liberec. a další doklady., které po poradě budou vráceny zpět obhájci.

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 29 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

Za souhlasu stran se konstatují výpovědi M. Hromoláče, č.l. 9-13 svazek 10 a č.l. 304 hlavního líčení.
František Novotný č.l. 11- 14 svazek 8 a č.l. 303 až pv hl. líčení.
Milena Draždíka č.l. 10 až 15 svazek 9, č.l. 303, 304, hl.líčení
Dr. Karel Třeborský č.l. 302 až pv „ hl. líčení.

Sr. Průcha uvádí:

Ony výpovědi ukazují na stylizaci státní bezpečnosti. U všech musilo být vždy dočeno, že se očekává zvrát poměrů ČSR . Trvá na své výpovědi

Ostatní trvají na svých výpovědech.

Ivan Mikšovič dodává, že jmenované osoby viděl až u hlavního líčení.

Dr. Miloslav Stržínek dodává, že rovněž ani on jmenované osoby neznal.

Také i další obžalovaní uvádí, že se neznali.

P í s e m n ý m a t e r i á l .

Protokol o domovní prohlídce u Dr. Průchy č.l. 6, jeho svazku.

Dr. Průcha uvádí, že pokud šlo o skautskou materii, byla to jeho dlouholetá práce, týkala se jeho dlouholeté práce, jak vzhledem ke skautingu, tak k jeho pedagogické činnosti. Pokud jde o hanlivou báseň, tu jsem dostal do schránky a nechal jsem to doma.

Dále profesor Hémec č.l. 5 , 6 jeho svazku.

bez připomínek.

Obhájce připomíná, že v protokolu o hlavním líčení je omylem napsán rok 1948, sčkoliv materiály pochází podle data uvedeného na nich rok 1947.. Obžalovaný sám při věčřejším hlavním líčení / toto datum uváděl .

Dr. Stržínek č.l. 5

bez připomínek.

Karel Grim opět č.l. 5

bez připomínek

Ivan Mikšovič č.l. 5 až 6

bez připomínek

František Jandus

protokoly o domovní prohlídce č.l. 5

bez připomínek

Reiser č.l. 5

bez připomínek

Dále se konstatují osobní výkazy a zprávy o pověsti

č.l. 227 Dr. Průcha uvádí,

----- Nebyl jsem aktivním členem em
nár. soc. strany, ale řadovým v místní organizaci, také jsem
formálně přešel do strany socialistické, ovšem o politickou
činnost jsem skutečně neměl zájem. Trvá na své výpovědi.

Ivan Mikšovič uvádí,

----- Zpráva o mně je zcela vymyšlená, neodpovídá
pravdě a skutečnosti. Může to potvrdit i můj obhájce, který
rovněž pochází ze Železného Brodu a zná mě. po dlouhou dobu.

Konstatuje se obsah dokladů, předložených Státnímu soudu
pro hlavní líčení č.l. 299

Ivan Mikšovič předkládá dále doklady, které se týkají
jeho činnosti za okupace a jsou vydány první z 8.10.46, druhý
z 3.7.45, obsah se konstatuje a doklady se vrací.
protokol o hlavním líčení před státním soudem 300 až 305
rozsudek býv. st. soudu 307 až 317 pv.

Konstatuje se obsah zpráv KIO MV - č.l. 3 spisu 1 Nt 120/ 65

Za souhlasu stran se konstatuje výpověď svědka Franška
Dr. Průcha uvádí, Není pravda, že jsem se svědkem hovořil
o zvratu poměrů, pravdou je, že jsem ho žádal o povídku pro děti,
neboť jmenovaný psal velmi pěkným způsobem.

Za souhlasu se konstatuje výpověď Cyrila Jarého.
Obžalovaný Dr. Průcha a Jandus trvají na svých výpovědích,
že jde o mírnější způsob pokračování původní výpovědi.

Za souhlasu stran se konstatuje výpověď Karly Lebedové, Jiravské.
Konstatuje se výpověď Ivo Bičíka a Novotného
Konstatuje se obsah memoranda, které vypracoval Dr. Průcha.
Za souhlasu stran čte se výpověď Dra Tgbořského

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 31 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

Za souhlasu stran protokol Dagmar Skálové Dr. Průcha uvádí, že výpověď Dagmar Skálové odpovídá v podstatě skutečnosti.

Hlavní líčení přerušeno o 15.00 hod s tím, že bude pokračováno 13.7.1966 o 8.00 hod.

Pokračováno v hlavním líčení dne 13.7.1966 o 8.00 hod v č.dv. 51/I. patro.

AKC
Pouze pro studijní účely

Dostavil se jako svědek Ladislav O s v a l d , totožnot dle Op 212407 Ps 62. Po poučení dle § 100 a dalších tr.ř. uvedl, že poučení rozuměl.

Pokud jde o můj protokol sepsaný v srpnu 1965 na MV všechno to co jsem popisoval jak jsem si vzpoměl, pokud jsem mohl, po uplynutí doby 15 let. Skutečně těžko vzpomínám, co se tehdy v roce 1951 stalo, je Pravda že jsem se stýkal s J.Krčálem, neboť jsme oba byli skauti a spolužáci. Naším profesorem byl dr. Průcha. Někdy v r.1951 mi vyzval Krčál, abychom šli navštívit dr. Průchu z důvodů pohovoru o skautu. Krčál tehdy říkal, že je třeba udržovat kontakt s býv.členy skauta, neboť on - odchází na vojnu, a já měl tedy v tomto pokračovat. Dnes si již nevzpomínám, že by mi říkal Krčál, že dr. Průcha pokračuje vlastně ilegálně v činnosti Junáka. Na to pak mohl navázat Krčál tím, že udržuje styk s dalšími býv. skauty, jak mně také žádal, abych v tomto pokračoval. Pravdou, je že mně Krčál žádal, abych udržoval kontakt s dr. Průchou a tím i kontakt s odílem skautů, který existoval na Praze 7. Já jsem Krčálovi slíbil, že úkol převezmu. Skutečně jsem mu vyhověl a šel jsem jednou k dr. Průchovi. Já jsem skutečně dr. Průchu navštívil a v rozhovoru mi dr. Průcha říkal, že je třeba udržovat kontakt se skauty, že bylo škoda že Junák byl začleněn do ČSM, že by bylo nejlépe, kdyby byl opět samostatný.

Dr. Průcha mně vyzval, abych navštívil Františka Janduse na Bílé Hoře, abych s ním se ~~domluvil~~ dohodovl o činnosti skauta. Myslím, že mi dal i takové vyjádření, že Jandus mi bude dávat pokyny co dělat dál.

Poprvé jsem šel k Jandusovi s Krčálem, neboť jsem nevěděl kde Jandus bydlí, pak sám jsem navštívil Janduse ještě asi dvakrát. Při rozhovorech mezi námi bylo samozřejmě hovořeno opět o činnosti Junáka, o tom, že by bylo nejlépe, kdyby byl samostatný, t.j. vyvíjel opět samostatnou činnost jako dříve Sice bylo hovořeno o tom, že by k tomu mohlo dojít tehdy, když došlo ke změně poměrů v našem státu, takže by bylo umožněno víjet opětně činnost, jak již jsem uváděl. Cílem bylo opati bývalé Junáky, resp. zjišťovat si je, s tím že by bylo s nimi počítáno za oněch zmíněných okolností, opět pro činnost Junáka.

Jak si představovali Jandus změnu poměrů v naší republice podrobně nevysvětloval. Pravdou je, že jsme měli zjišťovat dal skauty pro onu budoucí činnost. Vzpomínám si, že bylo též hovořeno o tiskárně Mladé Fronty mnou a Jandusem, zda také s Dr. Průchou to se nepamatuji, pokud vzpomínám bylo hovořeno, že by za zmíněných okolností bylo třeba také zajistit, aby Mladá Fronta byla k dispozici Junáku. Skutečně nevzpomínám, že se hovořilo o jejím převzetí. Pokud je v mém protokole uvedeno konkrétní převzetí Mladé Fronty pro Junáka nebo i jiných obje dříve patřících Junáku, dnes si nevzpomínám, zda bylo takto hovořeno. Když se mi Jandus ptal, zda udržujeme styky na Praze tak jsem mu řekl, že jsme schopni se sejit, ovšem žádné styky s jinými Junáky jsem neudržoval. Je pravdou, že Jandus mně žádá abych v příhodné době, šel s Junáky do tiskárny MF, zajistit i možnost využití tiskárny pro Junáka. Mám za to, že mezi námi b rozhovor o tom, abych se podíval na býv. objekty, které patřil Junáku a byly převzaty ČSM, v jakém jsou stavu a zda by mohly sloužit opět k činnosti Junáka. Já jsem však s nikým o těchto úkolech na Praze 7 nejednal, také jsem skutečně nic nedělal. Byl to vlastně takový rozhovor mezi mnou a Jandusem k činnosti Junáka.

K otázce dr. Mázla:

Skutečně se nepamatuji, zda se mnou hovořil dr. Průcha o Mladé Frontě - tiskárně, pokud hovořil o budoucí činnosti skauta, tedy způsobem, jak již jsem uvedl.

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 33 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

Nepamatuji se, zda mi Krčál řekl, že má v Praze 7 ilegální skupinu, nebo zda jenom to, že udržuje kontakt s dalšími býv. skauty v době kdy činnosti ~~st~~ skauta nebyla povolena.

Nevzpomínám si, kdy došlo mezi námi k uvedeným rozhovorům, zda hned při první schůzce nebo při dalších. Tyto rozhovory se vedly v létě 1951, neboť potom na podzim někdy v září 1951 došlo k zatčení dr. Prchy a dalších. Pokud je v mém protokole uveden výraz " za zvratu poměrů ...", ~~kdexkxmx~~ toto uvedl do mého protokolu vyšetřovatel. Došlo k zapsání tohoto výrazu po předestření protokolu Františka Janduse. Já jsem při tom popisoval situaci a vyšetřovatel potom sám dal mé výpovědi onen smysl jako zvrat poměrů. Výpověď byla psána až po mém výslechu vcelku, já si ji potom přečetl a tak jsem ji podepsal. Myslím, že tento výraz byl tvrdší, než smysl našich rozhovorů s Jandusem.

K otázce dr. Heřbolta:

Pokud je použito slovo "zvrat státního zřízení" ~~ky~~ je to opět stylizace vyšetřovatele, ovšem rozhovor mezi mnou a Jandusem tento smysl měl. Vyzníval tak, že skutečně se uvažovalo o změně stávajících poměrů. Orgánové MV mně poučilo o tom, že mám hovořit pravdu. Bylo mi řečeno na MV, abych se snažil vzpomínout na tyto události a o nich pravdivě hovořil, já jsem skutečně vzpomínal, pokud jsem si vzpoměl a vše po pravdě uvedl.

Nebyl jsem poučen, že na takové otázky, které by ohrožovaly moji osobu, pro které bych mohl být stíhán mi řečeno nebylo.

Po poučení, které mi bylo dnes dáno, jsem si vědom o odpovědnosti výpovědi, proto jsem také vypovídal. Ovšem skutečně nemohu ani dnes do detailu popsat konkrétní rozsah jednání, protože jsem hovořil jen poměrně obecně.

K otázce dr. Průchy:

Je pravdou, že jsem nebyl původně ani vyslýchán, ani souzen, já jsem měl za to, že moje jednání nemohlo zapříčinit postih, Předvoláním na min.vnitř v r.1965 mně překvapilo, pravdou je že jsem byl rozrušen. Přes mé rozrušení, jsem přesto vypovídal způsobem, jak již jsem dnes uvedl. Předestřený protokol Janduse mně určitým způsobem ovlivnil, t.j. citace ohledně ~~xxxxxxpssxx~~

tiskárny MF.

K otázce Frant. Janduse:

Pravdou, je že Frant. Jandus mi neřekl, abych se skatey násilně obsadil tiskárnu MF, je to tak jak jsem uváděl, že mi řekl, abychom za zmíněné situace se skatey do MF šli a tu pro skauta zajistily.

Nevzpomínám si že by byl Fr. Jandus mně nabádal k nějakému konkrétnímu jednání proti republice, proti KČČ.

Jinak trvám na své výpovědi.
Fr. Jandus trvá na své výpovědi.

Dostavil se na předvolání svědek Jaroslav Krčál, totožnost dle OP č. 189022 HS 62.

Poučen dle § 100 a dalších tříf. uvedl, že poučení rozuměl

K věci uvádí:

Byl jsem vyslýchán orgány MV v loňském roce 17.8.1965. Tehdy jsem vypovídal o všem co jsem pamatoval správně podle pravdy a na této výpovědi trvám i dnes.

Pravdou, je že jsem Dr. Průchu poznal někdy v r.1942 na gymnaziu v Praze 8 a dále pak, jako profesora tělocviku v r. 1948 nebo 1949 opět v Praze-Libni. Věděl jsem, že je skautským činovníkem, neboť já byl rovněž skautem od r.1945 vím o tom, že Junák po r.1945 přešel pod ČSM a takto vlastně vyvíjel činnost i po roce 1948 v rámci ČSM, myslím až do roku 1950. Ve funkcích pracovali dále býv. činovníci skauta, vím, že dr. Průcha neměl funkci po roce 1948, snad z důvodů, že neodpovídal hlediskům kladeným na činovníka. Z rozhovoru dr. Průchem v r.1949 jsem ho navštívil v jeho bytě, kde dr. Průcha měl zájem o překlady amerických časopisů skautských časopisů & Boy
K Dr. Průchovi jsem pak chodil asi rok nebo dva a to až do roku 1951, kdy jsem nastoupil vojenskou prezenční službu. Je samozřejmé, že se hovořilo i o případné obnově činnosti Junáka který byl v r.1950 zakázán. Hovořili jsme spolu o tom, že by mohlo k obnově činnosti dojít na základě svobodných voleb v ČSR pod patronací OSN.

Měli jsme za to, že když šlo o volby, že by byly plně demokratické, neboť únor 1948 se jevil pro západní státy

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 35 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

nedemokraticky. Pravda, je že Osvald byl se mnou rovněž u prof. Průchy a z těchto důvodů je možné, že jsem potom vedl Osvalda k Jandusovi na Bílou Horu, ovšem skutečně že na tuto okolnost nepamatuji. Já sám jsem také u Janduse byl. S Fr. Jandusem jsem hovořil obdobně jako s prof. Průchou, t.j. o příp. obnově činnosti Junáka. Pokud potřeboval dr. Průcha překlady ze zmíněného amer. časopisu ode mně, zřejmě jich užíval pro knížky, které psal. Pokud jde o Mladou Frontu již v původním řízení, když jsem byl také žalován a odsouzen, že jsem s prof. Průchou nehovořil o nějakém obsazení tiskárny Ml. Fronty. Hovořilo se o tom, že by^k příp. činnosti skauta vhodný objekt střelecký ostrov pro vodní skauty, ovšem to byl jen obecný názor, nic konkrétního to nebylo. Jinak s dr. Průchou jsme o politických věcech nehovořili.

K otázce obhájce dr. Mázla.

Já jsem s Osvaldem hovořil o prof. Průchovi běžně jako o našem profesorovi. Říkal jsem Osvaldovi, že v Praze 7 existuje skautský oddíl, který v uvedené době vyvíjel činnost v rámci ČSK pod hlavičkou Junáka.

Dr. Průcha - bez připomínek.

K otázce Fr. Janduse:

Frant. Jandus mně nikdy nenabádal k nějaké činnosti proti státu a proti KSČ. Naše hovory byly vedeny způsobem, jak již jsem uvedl. Rovněž mně nenabádal k nějakému obsazení tiskárny MF, nebo i jiných objektů.

Svědka dr. Karel B u r e š - se nedostavil. Doručení vykázáno, doručenkou ze dne 11.7.1966. Doručení provedl sám předseda senátu, dne 11.7.1966.

Prokurátor krajské prokuratury trvá na výsledku svědka při hlavním líčení, žádá, aby byl znovu obeslán.

Obhájce dr. Hrazdila uvádí, že bude třeba nejen svědka znovu obeslat, ale nechat ho předvést orgány SNB a dále požádat minv. vnitřní in eventum. o vyjádření možnosti výsledku zmíněného svědka, protože kdyby svědek znovu odmítl při příštím hlavním

Příloha č. 31 /z 11. 7. 1966/ str. 36 Protokol o hlavním líčení u Krajského soudu v Praze v trestní věci Karel Průcha a spol. (rehabilitační řízení).

líčení vypovídat a obžalovaným by vznikly další náklady.

U s n e s e n o , že se návrhu krajského prokurátora vyhovuje. Bude proveden výslech svědka dr. Bureše při hlavním líčení, s tím, že bude mín. vnitra požádán o vyjádření zda zprošťuje tohoto svědka povinnosti zachovávat mlčenlivost v potřebném rozsahu. Z těchto důvodů se hlavní líčení odročuje na neurčito.

Hlavní líčení skončeno o 10.00 hod.

Dr. Stržínský žádá, aby hl. líčení bylo konáno koncem září, neboť do 15.9. je zaneprázdněn.

Zapisovatelka:

Předseda senátu:

Příloha č. 32 /asi z prosince 1966 a března 1967/ str. 1 Články z Literárních novin patrně od Ludvíka Vaculíka: „Skauti znovu před soudem“ a „Ještě k článku skauti před soudem“ o rehabilitačních soudech s odsouzenými ve skupině K. Průchy a spol.

Skauti znovu před soudem

Jako nevýznamná událost, o níž se ani neví, proběhlo 19. 12. 1966 před senátem krajského soudu v Praze obnovené trestní řízení se sedmi bývalými funkcionáři Junáka, kteří byli r. 1952 státním soudem odsouzeni pro velezradu k odnětí svobody úhrnně na 69 let, z nichž 60 skutečně absolvovali. Tehdejší rozsudek však byl zrušen v r. 1965, když se prokázalo – jak se praví v odůvodnění usnesení ze dne 16. 12. 1965 – „že činnost skupiny nebo alespoň podstatná její část byla vyprovokována“ a že krom toho „protokoly z vyšetřování, obsahující doznání obviněných k trestné činnosti... neodpovídají skutečnosti“. A tak v obnoveném řízení byla trestná činnost obžalovaných, pokud byla nalezena, kvalifikována mírněji – jako podvracení republiky. Byly vyneseny tyto tresty na svobodě: dr. Karel Průcha 2 roky, František Němec 2 roky, dr. Miloslav Stržinec 1 rok, Karel Grimm ½ roku, František Jandus 1 ½ roku. Trest mají všichni samozřejmě odpýkaný, protože to je jen desetina původního. Dva obžalovaní, Ivan Mikšovič a František Reiser, byli obžaloby zcela zproštěni a restituci

SKAUTI ZNOVU PŘED SOUDEM

Jako nevýznamná událost, o níž se ani neví, proběhlo 19. 12. 1966 před senátem krajského soudu v Praze obnovené trestní řízení se sedmi bývalými funkcionáři Junáka, kteří byli r. 1952 státním soudem odsouzeni pro velezradu k odnětí svobody úhrnně na 69 let, z nichž 60 skutečně absolvovali. Tehdejší rozsudek však byl zrušen v r. 1965, když se prokázalo – jak se praví v odůvodnění usnesení ze dne 16. 12. 1965 – „že činnost skupiny nebo alespoň podstatná její část byla vyprovokována“ a že krom toho „protokoly z vyšetřování, obsahující doznání obviněných k trestné činnosti... neodpovídají skutečnosti“. A tak v obnoveném řízení byla trestná činnost obžalovaných, pokud byla nalezena, kvalifikována mírněji – jako podvracení republiky. Byly vyneseny tyto tresty na svobodě: dr. Karel Průcha 2 roky, František Němec 2 roky, dr. Miloslav Stržinec 1 rok, Karel Grimm ½ roku, František Jandus 1 ½ roku. Trest mají všichni samozřejmě odpýkaný, protože to je jen desetina původního. Dva obžalovaní, Ivan Mikšovič a František Reiser, byli obžaloby zcela zproštěni a restituci jejich společenského postavení nemělo by stát nic v cestě. V odůvodnění rozsudku se předseda senátu dr. Veselý vyslovil v tom smyslu, že odsouzeno zde nebylo ani skautství ani organizace Junáka, nýbrž jen osobní činnost obžalovaných, kteří po r. 1948 nehledali být při změnách podmínek možností, jak dále veřejně rozvíjet skautskou činnost v rámci ČSM, nýbrž se nevěcně připravovali na obnovení činnosti za dřívějších poměrů, lehký náprat očekávali a přáli si. Několikrát se sešli a dali najevo svůj nepřátelský postoj k lidové demokratickému řízení. Před senátem dále řekl, že i po roce 1948 byla možnost, aby Junák rozvíjel svou činnost, a byla škoda, že se tak nestalo. – Revizí tohoto případu provedla a státní prokuraturu zastupovala dr. Věra Janovcová. Jako obhájci fungovali dr. Rychecký, dr. Hrazdír, dr. Cihl, dr. Haffolt, dr. Fáb a dr. Doležalová. Nedostatkem bylo, že se řízení neúčastnil dr. Karel Bureš jako svědek obžaloby. K rozsudkům se odsouzení, až na dr. Průchu, na místě nevyjádřili.

L. V.

Příloha č. 32 /asi z prosince 1966 a března 1967/ str. 2

Přepis dobových článků z Literárních novin patrně od Ludvíka Vaculíka.

jejich společenského postavení nemělo by stát nic v cestě. V odůvodnění rozsudku se předseda senátu dr. Veselý vyslovil v tom smyslu, že odsouzeno zde nebylo ani skautství ani organizace Junáka, nýbrž jen osobní činnost obžalovaných, kteří po r. 1948 nehledali byť při změněných podmínkách možnost, jak dále rozvíjet skautskou činnost v rámci ČSM, nýbrž se neveřejně připravovali na obnovení činnosti za dřívějších poměrů, jejichž návrat očekávali a přáli si. Několikrát se sešli a dali najevo svůj nepřátelský postoj k lidově demokratickému zřízení. Předseda senátu dále řekl, že i po roce 1948 byla možnost, aby Junák rozvíjel svou činnost, a byla škoda, že se tak nestalo. – Revizi tohoto případu provedla a státní prokuraturu zastupovala dr. Věra Janovcová. Jako obhájci fungovali dr. Rychecký, dr. Hrazdira, dr. Cívín, dr. Hařbolt, dr. Páv a dr. Dolečková. nedostatkem bylo, že se řízení neúčastnil dr. Karel Bureš jako svědek obžaloby. K rozsudkům se odsouzení, až na dr. Průchu, na místě nevyjádřili. L.V.

JEŠTĚ K ČLÁNKU SKAUTI PŘED SOUDEM

V
ledno-
vém čísle

**JEŠTĚ K ČLÁNKU SKAUTI PŘED SOU-
DEM.** V lednovém čísle jsme referovali
o obnově procesu s bývalými funkcionáři
Junáka. V článku mimo jiné bylo konsta-
továno, že dr. Miloslav Stržinec byl Kraj-
ským soudem v Praze odsouzen k trestu
odnětí svobody na dobu jednoho roku.
Jmenovaný se však proti rozsudku odvo-
lal. Nejvyšší soud v Praze se zabýval zno-
vu záležitostí na veřejném zasedání dne
14. března t. r. a jmenovaného s konečnou
platností obžaloby zprostil.

j jsme refe-rovali o obnově procesu s bývalými funkcionáři Junáka. V článku mimo jiné bylo konstatováno, že dr. Miloslav Stržinec byl Krajským soudem v Praze odsouzen k trestu odnětí svobody na dobu jednoho roku. Jmenovaný se však proti rozsudku odvolal. Nejvyšší soud v Praze se zabýval znovu záležitostí na veřejném zasedání dne 14. března t. r. a jmenovaného obžaloby zprostil.

SKAUTI, SOUDY, SPRAVEDLNOST

„Milý kamaráde

po loňském zrušení původního rozsudku nad vedoucími Junáka se bude s námi konat 19. prosince obnovené řízení u krajského soudu v Praze... Máš-li čas, přijď se podívat...“

Tak jsem se, díky pozvání jednoho ze souzených, dostal 19.12. 1966 k novému projednávání případu sedmi bývalých funkcionářů Junáka. Byl jsem tak jedním ze dvou přítomných zástupců československého tisku; neboť na rozdíl od r. 1952, kdy proces i rozsudky pro „trestný čin velezrady“ v celkové výměře 74 let odnětí svobody proběhly snad všemi listy, o tomto obnoveném řízení se novináři oficiálně nedověděli. A tak nebyl přítomen ani zástupce ČTK, což byla škoda. Dnes, kdy otázky Junáka a jeho obnovené existence přicházejí znova na přetřes, je na místě připomenout celý tento příběh, včetně zásahů proti vedoucím představitelům této skautské organizace, včetně metod, jichž bylo používáno, i včetně obnoveného řízení v letech 1965 a 66, které pro ně bylo rehabilitací, byť zdaleka ne úplnou.

KDO STÁL PŘED SOUDEM?

Uvedme příklad alespoň jednoho z těch, kteří si odpykali ve věznicích na základě rozsudku z r. 1952 pěkných pár let: dr. Miloslava Stržíneka, dnešního vedoucího hematologické stanice KUNZ v Košicích. Časopis „Farmaceutický obzor“ č. 8 z r. 1967 přinesl k jeho šedesátinám článek, z něhož vyjímáme: „... Narodil se 3. července 1907 v Kroměříži, kde jeho otec byl profesorem přírodopisu; matka, odborná učitelka, se zúčastňovala zakládání prvních dívčích škol na Moravě. Vysokoškolské farmaceutické studium absolvoval na Karlově universitě v Praze r. 1929. V červenci 1930 odchází do lékárny v Jasově u Košic, kde působil až do listopadu 1938, kdy byl maďarskými okupačními úřady vyhoštěn i s rodinou... Má nemalou zásluhu na zřízení vysokoškolského farmaceutického studia v Bratislavě. Po r. 1945 se podílí jako expert na budování lékařského odboru pověření zdravotnictva...“

„Odsouzený Miroslav Stržínek, nar. 3. 7. 1907, propouští se podmíněně z výkonu trestu. Zkušební doba stanoví se na 5 (pět) roků... Byl odsouzen rozsudkem státního soudu v Praze, č. j. Ts I 27/52... k trestu odnětí svobody na 10 roků... Krajský soud zjistil z obsahu spisů a posudků správy táborů, že... politicky organizován nebyl, avšak od r. 1921 byl členem skautského hnutí a v poslední době byl náčelníkem slovenského Junáka. Jinak podle zprávy o pověsti vedl řádný život pracujícího člověka. Odsouzen byl za to, že připravoval obnovu Junáka pro případ zvratu u nás, účastnil se asi 5 schůzek, na kterých byly probírány organizační otázky, a přeložil nově vypracované stanoviny Junáka do slovenského jazyka...“

...dále vzornou organizační práce a zlepšovacím návrhy ušetřil měsíčně v lékárně NPT částku asi 10 000 Kčs. Kromě toho manželka odsouzeného jako vedoucí lékárny byla vyznamenána jako nejlepší pracovníce v kraji Prešov a Košice, jeho syn, který pracuje jako elektroinstalátor v jednom nár. podniku v Bratislavě, byl vyznamenán jako vzorný pracovník...“

(Z usnesení Krajského soudu v K. Varech, 29. 5. 1957)

Ten, jehož se to týká, uvádí při líčení svých tehdejších osudů jednu epizodu:

„Když mě odvezli na ústřední tábor v Jáchymově, zapisovala jedna estébáčka na kartu moje nacionále. „Proč jste byl odsouzen?“ „Byl jsem náčelníkem Junáka.“ „Vidíte, jak hluboko jste klesl...““

POKUS O NÁPRAVU KŘIVD

„My jsme nejprve mysleli,“ řekl mi před několika dny jeden z obhájců, kteří fungovali při rehabilitačním procesu r. 1966, „že vy dva v auditoriu, co si tak pilně píšete, jste tajni. Nedivte se: to dělají zkušenosti. Teprve od souzených jsme se za chvíli dověděli, kdo jste vy, a že ten druhý pán je pan Vaculík.“ (Ludvík Vaculík z Literárak, aby nedošlo k omylu. Jeho sloupek o procesu vyšel v Literárních novinách 7. ledna 1967.) Krajský soud změnil

rozsudek z r. 1952, nicméně usoudil, že dr. Karel Průcha, prof. František Němec, dr. Miloslav Stržinec, Karel Grimm a František Jandus spáchali nikoli velezradu, nýbrž trestný čin podvracení republiky, a odsoudil dr. Průchu a prof. Němce na dva, dr. Stržínka na jeden, F. Janduse na jeden a půl roku a K. Grimma na 6 měsíců odnětí svobody nepodmíněně. František Reiser a redaktor Ivan Mikšovič byli obviněni z r. 1952 plně zproštěni. Někdejší zakladatel Slovokofarmy a mnohonásobný zlepšovatel dr. Stržinec byl plně zproštěn viny teprve rozsudkem Nejvyššího soudu ze dne 14. března 1967. Plně rehabilitace se zatím nedostalo ani ostatním čtyřem, ani dnes již mrtvému J. Homoláčovi a některým dalším pracovníkům Junáka, jejichž záležitost nově projednávána nebyla.

PROVOKACE PROSTŘEDKEM?

Jako jeden z hlavních argumentů procesu z r. 1952 figuruje proti tehdy odsouzeným vedoucím Junáka memorandum, k jehož napsání se dal jeden z nich pohnout bez jejich vědomí, za něž však byli čineni všichni odpovědní. A v této souvislosti je namístě přiznat každému, co jeho jest, tedy i Krajskému soudu v Praze 1 snahu učinit při hlavním líčení r. 1966 pro nápravu maximum toho, co tehdy bylo v jeho možnostech; to neznámá, že se mu to plně povedlo. I tak ovšem nutno ocenit jeho konstatování, že při výsleších na STB a protokolování bylo ve výpovědích nadsazováno, že činnost skupiny, nebo alespoň její podstatná část, byla vyprovokována. Vedle toho uvádí zdůvodnění rozsudku z r. 1966: „I když zpráva nepotvrzuje přímo použití fyzického násilí, přesto bylo prokázáno, že např. Mikšovič byl dán do temnice právě v době vyšetřování... Nelze přehlédnout, že ještě na podzim r. 1949 byl schválen řád Junáka a že k jeho zrušení došlo až v r. 1950. Posléze ze zprávy KIO MV (kontrolní inspekční odbor) je patrné, že ze strany Státní bezpečnosti došlo k vyprovokování trestné činnosti obžalovaných v určitém rozsahu, i když zpráva nehovoří přesně o konkrétnostech.“

V návrhu dr. Stržínka na obnovu procesu, podaném 14. října 1965, nalezneme údaje podrobnější:

„... Nebylo však tehdy soudu známo, že sepsání memoranda bylo vyprovokováno osobou spolupracující s bezpečnostními orgány. Nebýt popudu této osoby (která nebyla vůbec postavena před soud), nedošlo by k sepsání memoranda, o něž soud opřel své rozhodnutí o našem úmyslu, a tím vlastně o právní kvalifikaci naší činnosti. Že memorandum ve skutečnosti nebylo doručeno do zahraničí, je samozřejmé. – Stejně tak informace o členech KSS (které jsem odmítl podat) ode mne nežádal Průcha, ale jakýsi Navrátil, který zřejmě spolupracoval s bezpečnostními orgány a provokoval mě k páchání trestné činnosti... Proto navrhuji, aby má trestní věc byla přešetřena inspekci ministerstva vnitra...“

LZE PŘEŠETŘOVAT SÁM SEBE?

To byl smysl otázky, kterou jsme položili předsedovi Ústředí čs. advokacie a členu právní komise ÚVKŠČ dr. Zdeňku Hrazdírovi.

„Myslím, že tato praxe byla dosud jednou z příčin zdržování a průtahů. Podle mého mínění by postup tehdejších vyšetřovatelů STB, činnost agentů provokatérů a zásahy politických orgánů neměly prověřovat orgány ministerstva vnitra. Měl by být zřízen objektivní orgán (snad podřízený Národnímu shromáždění), který by měl k dispozici všechny archivy a spisovou dokumentaci. Přešetřování případů porušení zákonnosti by se neměli účastnit ani soudci, prokurátoři a vyšetřovatelé, kteří nezákonně rozhodovali. Soudím, že v justici, bezpečnosti a prokuratuře by vůbec neměli pracovat ti, kteří v očích veřejnosti přímo ztělesňují nezákonnost, k níž došlo.“

Stáli jsme tehdy se souzenými na chodbě Městského soudu v Praze, kde rehabilitační proces probíhal. A pochoptelně přišla řeč i na ty, kteří při tomto líčení měli být, ale nebyli. Kdo a kde je třeba ten Navrátil, zmíněný v návrhu dr. Stržínka. Vedoucí Junáka ho znají pod dvěma jmény: dr. Jaroslav Neumann – Navrátil. V záležitosti „memoranda“ prý figuroval jako studující

práv a nabízel své spojení se zahraničím přes Plzeň. Přivedl ho další, jehož jméno znají všichni ti, kteří si odpykali téměř 60 let, i někteří další. Jeho jméno bylo možno číst i ve zprávě otištěné v Literárních novinách: dr. Karel SUREŠ – někdejší tělovýchovný pracovník a novinář. On dal podnět k vypracování jediného písemného dokumentu obžaloby, memoranda, a přišel i s návrhem odeslat je do zahraničí. V době rehabilitačního procesu byl a snad dodnes je, podle informací účastníků, redoucí sportovní redakce ČTK. Měl podle požadavku soudu vypovídat jako svědek obžaloby. Ličení však proběhlo bez účasti obou jmenovaných. Dnes, doufejme, již padají důvody, proč provokativně k soudu přijít nemuseli. Je třeba vnést jasno do dalších případů, které byly takto vyprovokovány. Příklad Junáka není zřejmě jediný.

NEBYLY JEN ROZSUDKY

„Pokud se pamatuji, předsedou se nátku (v r. 1952) byl dr. Rudý. Jakmile pak Nejvyšší soud potvrdil rozsudek, dostala manželka dekret, že se má vystěhovat z Bratislavy do jisté vesnice v horách. Termín byl velmi krátký. Jelikož se v místě nemohla pracovně umístit, odešla na východní Slovensko ke známým a nastoupila místo v lékárně v Gelnici. S jakými hmotnými ztrátami to bylo spojeno, nebudu se šířit. Syn musel opustit vysokou školu („důvod: zatvorení Vášho otca pre protištátnu činnosť“) a odešel na Kubinskou hoř, kde dělal nosiče, čišníka apod. Později nosil náklady uhlí a potravin na Zbojnickou chatu v Tatrách. Chvála bohu, že je tak výkonný! Závodí léta jako účastník orientačních závodů a měl i úspěchy (mistr republiky) – běhá maratón. – Výsledek vysídlení: teď mě čekají tahanice, jak se dostat do Bratislavy, kde mám celou bližší rodinu. A pokud jde o rehabilitaci, je tu jedna zásadní věc: bylo by třeba rozhodnout, aby vyloučení žáci z rehabilitovaných rodin byli automaticky zase přijati do školy, bez zkoušky a formalit. Že časově už zkouška zastarala? S tím ať si nikdo těžkou hlavu nedělá! Když žák nepostačí, stejně ze studia vypadne. Kdysi takové zkoušky vůbec nebyly, stačila maturita jednou provždy a šlo to taky!“ (Z ličení dr. M. Stržínka)

„Svaz čs. novinářů mi vrátil členství i za dobu věznění i za dobu, co jsem zedničil, Český literární fond mi poslal finanční výpomoc, abych se jako pro první chvíli vzpamatoval, a redakce deníku Práce mě vzala zpátky do svého redakčního svazku, takže od 1. dubna jsem úředně zase na svém starém místě jako před zatčením, tj. zatím – než si uspořádám své osobní věci – tady v Liberici (i když tu dnes už žádná filiálka Práce není); ministerstvo spravedlnosti mi oznamuje, že mi poukáže „přiměřené odškodnění, nikoli náhradu škody, a že dává pokyn ministerstvu těžkého průmyslu, aby mi dalo bumášku na vůz, když mi nemohou můj starý vrátit...“ Zitra už jedu na tiskovou konferenci...“

Tolik z dopisu Ivana Mikšoviče z 18. května 1967. Zdálo by se tedy, že alespoň v jeho případě je již vše celkem v pořádku, pokud jsme ochotni pokládat za „v pořádku“ i nenahraditelná léta strávená ve věznicích i jedno z největších možných zklamání v osobním životě, které bylo v přímé souvislosti s jeho odsouzením. Přesto však nadále zůstává skutečností, že rehabilitovaný novinář (jeden z mála těch, kteří po rehabilitaci byli vráceni tam, kde byli vzati – doslova), bydlí zatím v Liberici oproti svému dřívějšímu bytu hláskovo pod průměrem; a že – až donedávna – byla i jeho dlouholetá skautská činnost u některých lidí zdrojem pochyb a nedůvěry. Tehdy, r. 1966, řekl před soudem: „Přijedu-li k polským Harcerům, jsem tam přijímán s poctami, které odpovídají mé skautské hodnotě. A vrátím se přes hranici – a div mě tu dále nepokládají za velezrádce.“

Dnes tohle tedy již pominulo. Prožíváme dny, které dělí zrna od plev, a v jejich toku ožívá Junák, který ve skutečnosti úředně nikdy nebyl zrušen. Dostáváme se ze zmatení jazyků, které nejednou bílé nazývalo černým a naopak. Abychom se z něho dostali, je třeba jasné řeči. Ne, nejde o to, oplácet vězení vězením a provokaci provokací. Jde však o nápravu toho, co napravit ještě lze, o čistý stůl; a o to, aby šel každý tam, kam patří svými schopnostmi a charakterem: v zájmu spravedlnosti, v zájmu socialismu.

MIROSLAV MICHALEK

Příloha č. 33 /asi z r. 1968/ str. 4 Snímky k článku Miroslava Michálka: „Skauti, soudy, spravedlnost“ publikovaného v časopise Signál v roce 1968 o odsouzení a rehabilitaci dr. M. Stržinka, I. Mikšoviče a dalších ze skupiny Karla Průchy a spol. a o neblahé úloze agenta-provokatéra Karla Bureše.

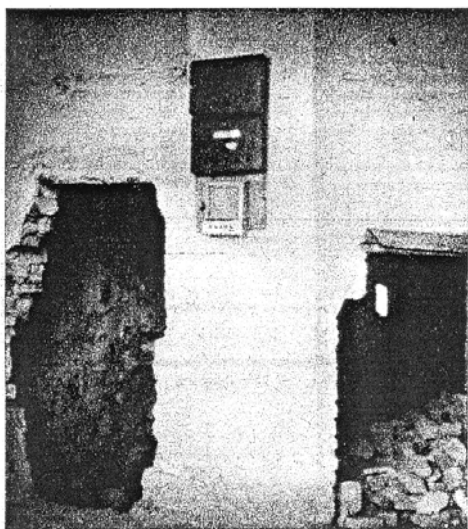

Dr. Karel Bureš

Dr. M. Stržinec (vlevo) a red. Ivan Mikšovič ve Štrasburku r. 1947

SKAUTI, SOUDY, SPRAVEDLNOST

Chodba domu, v němž dnes bydlí Ivan Mikšovič

Ivan Oto Mikšovič na snímku z 30. července 1968.

(Foto z archivu Libuše Amlerové)

Jmenný rejstřík

ANDERLE 64
ANTEN Josef 64
ARAZIM Ludvík (mjř. StB) 49, 50
ATLEE Clement Richard 52
BADEN-POWELL Robert
 Stephenson Smith 21, 25, 28
BARÁK Rudolf 62, 63
BECH Oldřich 37, 41, 42, 45
BEK Karel 33
BENEŠ Edvard 14
BOCHET 65
BONDY 64
BOROVIČKA Karel 28, 32, 33, 39, 42
BORKOVEC J. 15
BRADLEY Omar Nelson 52
BRAHAM S. F. 25
BŘICHÁČEK Václav 66
BROŽ Radek *Nestle* 265
BRYAN H. S. 25
BUREŠ Karel (agent Iv 6034) 47, 48,
 49, 50, 51, 52, 53, 54, 56, 57, 58, 59,
 60, 65
ČEJKA Jiří *Pequy* 265
ČERMÁK Jiří 31, 39, 42
DRAŽDÍK Milan 28, 38, 42
EBERT Zdeněk 31, 39, 42
EDWARDS Herbert 53, 55
FANDERLIK Velen (též SOVF) 7, 264,
 265, 266, 267, 268, 269, 270, 271
FANDERLIKOVÁ Stanislava *Velenka*
 267
FALERSKÝ František *Bonny* 266
FISCHER Jan 48
FOGLAR Jaroslav *Jestřáb* 47, 48, 60
FRANĚK Miroslav 31, 39, 42, 44
FRANK Karl Hermann 35
FRANCO Francisco y Bahamonde 64
GARGELA 53, 54

GAULLE Charles de 63
GOTTWAL Klement (vláda) 20
GRAUBNER 62
GRAUBNEROVÁ (sestra) 62
GRIMM Karel 26, 27, 30, 38, 42, 43,
 58, 61, 67, 68
HAŠKOVEC Jaroslav 14
HAVRÁNEK Roman 80
HERBEN Ivan 43
HITLER Adolf 64
HLAVÁČEK Karel, ml. 36, 41, 42, 47
HLAVÁČEK Karel, starší 27, 34, 35,
 36, 41, 42, 45, 46, 47
HLAVÁČKOVÁ Hana 36, 41, 42, 47
HOLÁK Ján (npor. StB) 62, 64
HOLÝ Pavel 266
HOMOLÁČ Jan 27, 29, 38, 42
HORKÝ Josef 33, 39, 42, 44, 45
CHALABALA Zdeněk 43
HUJTENÝ Jiří 64
IROVSKÝ Ladislav (kpt. StB) 49, 50,
 54, 56, 57, 65
JANDUS František 26, 28, 30, 31, 32,
 33, 38, 39, 42, 43, 57, 58, 67, 68, 73
JARÝ Cyril 30, 31, 39, 42
JURÁNEK Stanislav 265, 266
JEŽEK Zdeněk 36, 41, 42
KAFKA Jiří *Owigo* 7, 13
KAISLER Miroslav 266
KAROL (agent StB) 62, 64, 65
KENNEDY John Fitzgerald 62
KLEIN 64
KLIČEK Antonín 64
KLINGER 54
KOBES (nakladatelství) 21
KOKTA Josef (kpt. StB) 49
KOPT Miroslav *Orel* 12, 13
KOSTELKA Božetěch *Sab* 265
KRAJINA Vladimír 35
KRČÁL Jaroslav 30, 39, 42
KRUPKA František 64

KŘIVSKÝ Pavel 18, 19, 20, 26, 28, 44
LANG Stanislav 33, 39, 42, 44, 45
LANGOVÁ Libuše 33
LANGR Miroslav (agent OBZ) 15
LETOŠNÍK 21
LEŠANOVSKÝ Karel *Kay* 7, 270
LINCOLN Abraham 28
MAXANTOVÁ 43
MIKŠOVIČ Oto Ivan 27, 30, 34, 36, 37, 38, 42, 43, 45, 46, 47, 50, 58, 67, 69, 73, 80
MURZIN (mjr. NKVD) 13
NAVRÁTIL Jiří 44
NAVRÁTIL (též Neumann, agent Av 6081) 43, 53, 54, 55, 56, 57, 59
NEBESKÝ Josef 30, 39, 42, 57
NEUMANN (generál) 56
NEUMANN Miroslav (též agent Navrátil, Av 6081) 56, 57, 58, 59
NĚMEC František 26, 27, 28, 31, 32, 33, 34, 38, 39, 42, 43, 58, 60, 61, 66, 67, 68, 69, 73
NOVÁK Jaroslav *Bratřka* 22, 26, 33, 48
NOVOTNÝ František (dvě osoby) 28, 31, 32, 38, 39, 42
OKROUHLÝ Jaroslav 64
OLIFF 52, 53
PAVEL (agent StB) 60, 61
PECHAR Vladimír *Pluto* 69
PLAJNER Rudolf 67, 73, 74
PODZEMNÝ Čestmír 13
POLÁK Jiří 49, 59
POLEDNÁK Alois 18, 19
PORT Jaromír 25
PRÁGR Zdeněk 36, 41, 42
PRAŽÁK 268
PRCHALA Lev (generál) 15
PRINC Vladimír *Širchán* 12
PRŮCHA Karel *Rolf* 16, 18, 19, 20, 21, 22, 23, 24, 25, 26, 27, 28, 29, 30, 31, 32, 33, 34, 35, 37, 38, 39, 40, 42, 43, 44, 46, 47, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 56, 57, 58, 59, 60, 61, 62, 63, 64, 65, 66, 68, 70, 71, 74, 75, 76, 269
PRŮCHA Karel (syn) 22
PRŮCHA Pavel (syn) 22
REISER František 27, 28, 38, 42, 58
REYNOLDS E. E. 21, 25
RIPKA Hubert 55
RYCHETSKÝ 58
SKÁLA Karel *Čil* 15, 44
SKÁLOVÁ Dagmar *Rakša* 15, 44
SOKOL Jaroslav 32, 33, 39
STAŘÍK Vávra 15
STÁRKA Ladislav 60, 61
STODŮLKA Antonín 266
STODŮLKA Miroslav 13
STRŽINEK Miloslav 27, 38, 42, 46, 57, 58, 67, 68
STŮJ František 32, 39, 42
SUM Antonín 71, 74, 75
SVOJSÍK Antonín Benjamin 21, 75
ŠKOLOUD Lubka 265, 266
ŠNOBR Jan 31, 39, 42
TÁBORSKÝ Karel 26, 29, 30, 39, 40, 42, 59
TESÁR Eduard 15
TESLEVIČ Milan 25, 48
THOMSON 62
TOMSA Jaroslav 27, 34, 37, 40, 41, 42, 45, 46, 67, 68
TRUMAN Harry Spencer 52
VANÍČEK (Sokolská župa) 43
VÁNA Ctirad 15
VOKÁL František 64
VYSTYDALOVÁ (Průchová) Marie 22
WILSON John S. 55
ZACHARIÁŠ Jiří *Pedro* 7, 13, 16
ZENKL Petr 50, 51
ZIKÁN Josef *Bobr* 67
ŽÁKOVÁ Marie *Bivoj* 32, 33

Skautský oddíl Velena Fanderlika

Skautský oddíl Velena Fanderlika, založený 14. června 1994 je dobrovolné a čestné seskupení skautských činovníků, oldskautů a oldskautek, politických vězňů, účastníků II. a III. odboje proti totalitním režimům v Československu i těch, kteří byli těmito režimy perseklováni. Jednou z podmínek členství také je, že zájemce nikdy nebyl členem KSČ, lidových milicí nebo funkcionář SSM a má negativní lustrační osvědčení. Oddíl má v současnosti okolo 170 členů z nichž mnozí žijí v zahraničí. Posláním SOVF je trvalá podpora činností přispívajících k rozvoji skautského hnutí v České republice.

Od roku 2003 působí při SOVF dokumentační skupina, která mapuje historii poválečného skautského hnutí v Československu. S výsledky činnosti seznamuje veřejnost vydáváním sborníků, jejichž základem jsou dokumenty ze zpřístupněných archivů ÚV KSČ a zejména bývalé StB a dalších bezpečnostních složek v období let 1945–1989.

Do názvu sdružení bylo vloženo jméno **Velena Fanderlika**, významné osobnosti československého a světového skautingu.

Základním symbolem SOVF je modrý meč s červenou javorovou nažkou na bílém gotickém štítu. Znak je převzat od muklovského oddílu skautů, kteří jej vytvořili na lágru „Rovnost“.

Sídlem SOVF je Brno (Bohunická 43, PSČ 619 00), působnost se vztahuje na Českou republiku. Skautský oddíl Velena Fanderlika je neziskové občanské sdružení registrované u MV ČR ve smyslu zákona č. 83/1990 Sb.

☞ Přehled družin Skautského oddílu Velena Fanderlika ☞

☞ ***Západočeská družina*** ☞ ***Děčínská družina***
☞ ***Pražská družina*** ☞ ***Slezská družina*** ☞ ***Sázavská družina***
☞ ***Novopacká družina*** ☞ ***Jihomoravská družina***
☞ ***Středomoravská družina*** ☞ ***Slovenská družina***

Představitelé a sněmy SO Velena Fanderlika

I. sněm se konal 30. 8. 1997 v Hradci Králové - Kuklenách za účasti 47 členů v „Jubilejní Svojsíkově klubovně“. Vůdce a zakladatel oddílu Velena Fanderlika bratr Lubka Školoud se ze zdravotních důvodů vzdal vedení a stal se čestným vůdcem. Vedení oddílu převzal br. Radek Brož - *Nestle*. Na sněmu bylo m. j. dohodnuto pokusit se o zlepšení kontaktů s Ústřední radou Junáka.

II. sněm se konal 29. srpna 1998 v Praze 3 na žižkovské radnici, která nad sněmem převzala záštitu. Zúčastnilo se 49 členů. Sněm organizovala Pražská družina. Bylo přijato „Desatero oddílu“ (stanovy oddílu) a rozhodnuto o lustraci všech členů oddílu. Vedení čestného oddílu Velena Fanderlika bylo v té době registrováno u 504. klubu oldskautů při 31. středisku Polaris v Praze 2.

III. sněm se konal ve dnech 26.–28. srpna 1999 v Nové Pace v klubovně skautského domova střediska „Sopka“. Sněm připravila a zajistila Novopacká družina. Záštitu nad sněmem měl přednosta okresního úřadu. Symbolika oddílu byla doplněna o pokřik „**Před zem nikdy neutíká – skaut Velena Fanderlika!**“ Novým vůdcem oddílu byl zvolen bratr ing. DrSc. Jiří Čejka - *Pequy*.

IV. sněm se konal 7.–9. září 2000 ve sportovním areálu „Pod lípou“ v Roudnici nad Labem. Zúčastnilo se jej 45 členů. Účastníci sněmu byli přijati starostou města, navštívili i horu Říp. Na sněmu bylo přijato zásadní rozhodnutí stát se samostatným občanským sdružením nezávislým na Junáku a vypracovat stanovy tohoto sdružení. Téhož roku byl oddíl u ministerstva vnitra registrován.

V. sněm se konal 30. 8.–1. 9. 2001 v Třinci pod záštitou místní radnice. Zajistila jej Slezská družina v hotelu Steel a v místním gymnáziu. Sněm byl spojen i s návštěvou polské části Těšína. Zúčastnilo se 45 členů. Vedení oddílu převzala Jihomoravská družina. Novým vůdcem se stal bratr Božetěch Kostelka - *Sab*.

VI. sněm byl plánován do Sezimova Ústí, ale ničivá povodeň v létě toho roku tento záměr zmařila. Náhradní sněm se konal až 30. listopadu 2002 v Brně - Bohunicích v místní Orlovně. Uspořádala jej Jihomoravská družina. Zúčastnilo se 40 členů. Sněm navštívil hejtman Jihomoravského kraje ing. Stanislav Juránek.

VII. sněm se konal 4.–5. září 2003 v Putovním domě na Svatém Hostýně v Jurkovičově sále. Sněm byl spojen s muklovskou poutí Konfederace politických vězňů. Vůdcem oddílu byl opět zvolen bratr Božetěch Kostelka - *Sab*. SOVF vstoupil do ČASS (Česká asociace skautských sdružení). Byl podán návrh na udělení čestného občanství města Brna JUDr. Velenu Fanderlikovi, in memoriam. Sněm uspořádala Středomoravská družina. Záštitu převzal starosta Chvalčova ing. A. Stodůlka. Zúčastnilo se 44 členů.

VIII. sněm se konal 4.–5. září 2004 v Kolíně pod záštitou starosty města ing. Miroslava Kaislera. Sněm zajišťovala Pražská družina za pomoci místních oldskautů. Sněm byl uspořádán v roce 10. výročí založení Skautského oddílu Veleny Fanderlika.

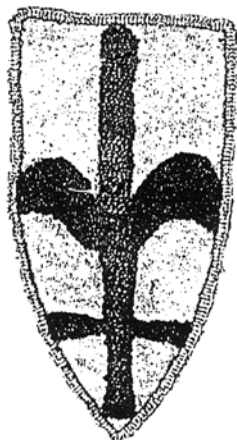
IX. sněm, který bude opět spojen s volbou představitelů oddílu (vždy po dvou letech), bude uspořádán 9. a 10. září 2005 v Rybitví u Pardubic.

Podle oddílové tradice se sněmy pořádají každý rok na jiném místě a jsou spojeny též s kulturně poznávací činností.

Znak Skautského oddílu Veleny Fanderlika

Modrý meč s červenými javorovými nažkami na bílém štítu ve tvaru stylizované skautské lilie vznikl jako znak skautského oddílu muklů na táboře Rovnost v roce 1949. Původně byl navržen pro ztvárnění ze dřeva. Bratr ing. Pavel Holý jich tehdy vyrobil osm kusů světlehnědě namořených z lipového dřeva. Později vyšil znak i na látku.

Když vznikl čestný oddíl Veleny Fanderlika, navrhl bratr Pavel Holý jeho zakladateli a vůdci bratru L. Školoudovi, aby namísto symbolu lilie s trnovou korunou, byl použit právě znak skautského oddílu, který vedl legendární František Falerský - *Bonny*. Meč značí vítězný boj, javorová nažka je symbolem nového života a bílý štít znamená čistotu. Vyobrazený znak je původním, ručně vyšívaným odznakem uvězněných skautů.

JUDr. Velen Fanderlik

(*11. 2. 1907 – †2. 2. 1985)

starosta Junáka a Československých skautů v exilu

Po skončení II. světové války navštívil roku 1945 z Anglie několikrát ČSR. Stal se vojenským prokurátorem ustaveného norimberského tribunálu s válečnými zločinci. Roku 1946 na II. sněmu Junáka byl zvolen do funkce starosty.

Natrvalo se vrátil do ČSR na jaře 1947. Usiloval o to, aby se v Československu dostal do diplomatické služby v ministerstvu zahraničí, avšak tento záměr se mu nezdařil. Koncem roku 1947 si otevřel v Praze na Opletalově třídě advokátní kancelář. Současně

byl národním správcem podniku ARVIL, výroba kancelářských potřeb. Byl zvolen za člena Mezinárodního řídicího výboru skautského hnutí (WOSM). Ve funkci starosty Junáka byl až do vzniku „Akčního výboru ústředí Junáka“, kdy byl komunisty po únoru 1948 z této funkce odstraněn.

29. října 1948 odchází s manželkou (sňatek 27. července 1941 v USA) ilegálně z ČSR přes Šumavu do Regensburgu v Německu, kde vzniklo první exilové ústředí „CZECHOSLOVAK DEMOCRATIC BOY SCOUTS IN EMIGRACY“. V červnu 1949 při volbě náčelnictva exilového Junáka pro Německo byl v uprchlickém táboře v Murnau zvolen starostou čs. skautů v exilu. Po půlročním pobytu v uprchlické táboře, kde pracoval se svou ženou Stanislavou - *Velenkou* jako právník IRO a americké zpravodajské služby, přesídlili manželé Fanderlikovi do Londýna.

Na londýnské univerzitě studoval práva a zároveň pracoval jako právní poradce v britské Exportní společnosti. V roce 1953 man-

želé Fanderlikovi odjeli do Kanady. Usadili se v Britské Kolumbii, kde společně s bratrancem dr. Pražákem vybudovali benzinovou stanici asi 150 km východně od Vancouveru. Jako čs. komerční

právník se Velen nemohl v Kanadě více uplatnit, a proto studoval na univerzitě Britské Kolumbie ve Vancouveru. Stal se znamenitým odborníkem evropského a kanadského práva. Učil historii, krásné umění, latinu a evropské jazyky na střední škole v Trailu a o něco později na Selkirk Junior College v Castlegaru.

Velen byl členem několika uměleckých spolků v Kanadě i v USA, kde vystavoval svá malířská díla. Dále byl členem Zastupitelstva Rady svobodného Československa (již od počátku), členem čs. Společnosti pro vědy a umění, členem Slavic Society of America, kde přednášel o historických pozoruhodnostech.

Ukázky Velenových kreseb.

Až do své smrti 2. února 1985 v kanadském Trailu se staral o skautské čs. exilové hnutí v celém svobodném světě. V historii československého skautského hnutí náleží proto bratru JUDr. Velenu Fanderlikovi místo jedno z nejpřednějších.

Jiří Kafka - Owigo a Tomáš Szennai - Tom-Set

ČINOVNÍK

ČASOPIS PRO ČESKOSLOVENSKÉ JUNÁCKÉ PRACOVNÍKY A TEORII JUNÁCKÉ VÝCHOVY
VYDÁVÁ ČESKOSLOVENSKÝ JUNÁK, SVAZ SKAUTŮ A SKAUTEK, PRAHA II, HAVLÍČKOVO NÁM. 28

Dr. Velen Fanderlík nar. 11. února v Praze, jeho otec byl spolupracovníkem bra A. B. Svojsíka na Moravě a spoluzakladatel skautingu v Brně a na Moravě za války a po válce, později župním zpravodajem v Brně. — Dr. Velen Fanderlík vstoupil do Svazu junáků skautů 1. září 1919 v 2. odd. v Brně, později prošel skaut. výcvikem, složil skautské zkoušky a převzal vedení 5. oddílu v roce 1926, později 3. oddílu, od r. 1925 instruktorem mor. lesní školy, od r. 1928 zást. zprav. lesních škol a od r. 1935 zprav. Ústředí lesních škol. Vedle toho zástupcem župního zpravodaje v Brně od 1929 do 1934. V r. 1937—1939 docentem táboření a skautingu na Tělových. ústavu Masarykovy university v Brně. Pracoval většinou v lesních školách a literárně přispíval do časopisu Junák i Vůdce, kde

byl členem redakčního kruhu. Vydal řadu příruček, z nichž hlavně v několika vydáních příručku 555 her (spolu s brem inž. Stefanem a A. B. Svojsíkem), Skautský vůdce (s brem Rehákem), Skautská praxe (vyšlo ve 3 vydáních v r. 1938, jedno vydání v Kanadě a nové vydání v r. 1945), Listy vůdci (vydané původně jako příloha časopisu Vůdce). Od vánoc 1939 v cizině v čs. armádě, kde sloužil ve Francii, Anglii a později v Německu jako vojenský soudce u polního soudu a později vrchního (nejvyššího) soudu a od r. 1944 člen Mezinárodní komise pro potrestání válečných zločinců v Londýně.

Dobový článek o dr. Velenu Fanderlíkovi v poválečném skautském časopise ČINOVNÍK, který redakčně řídil dr. Karel Průcha.

Publikace vydané Úřadem dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu, občanským sdružením ČIN a Skautským oddílem Velená Fanderlika, které mapují poválečnou historii skautingu v Československu.

Knihu ing. Karla Lešanovského - *Kaye*, člena historické komise Junáka, o dějinách českého skautingu v období let 1968–1970 vydalo v prosinci 2003 o. s. ČIN.

Publikaci člena poradního sboru ředitele ÚDV Karla Lešanovského - *Kaye*, o skautech-muklech, kteří ne-zradili skautský slib, vydal ÚDV r. 2000 v edici Svědectví, dotisk 2002. K publikaci je od r. 2004 xeroxovaný soubor dodatků a oprav vydaný ústředím Junáka a též archivem Pražského kraje A. B. Svojsíka.

Publikace Karla Lešanovského a dosud vydané sborníky dokumentační skupiny Skautského oddílu Velená Fanderlika můžete získat na adrese: Pražská rada Junáka, Bubenská 6/1542 (dům nad stanicí metra C-Vltavská), 170 00 Praha 7-Holešovice, tel. 220 802 340, e-mail: prj.tajemnik@volny.cz. Další informace též na www.cin-centrum.cz.

**SKAUTI
A SKAUTING
VE SVĚTLE
DOKUMENTŮ
KOMUNISTICKÉ
BEZPEČNOSTNÍ
SLUŽBY V LETECH
1945–1989**

Třetí sborník
vyšel vlastním
nákladem SOV
v srpnu 2004.

Roku 2003 zahájil ČIN vydávání sborníků dokumentační skupiny Skautského oddílu Veleno Fanderlika. Dotisky Sborníků č. 1 a č. 2 provedl v roce 2004 archiv Pražského kraje A. B. Svojsíka. Pro rok 2005 je připravováno další, přepracované vydání již rozebraného nákladu.

**Letáková akce
ve Slavonicích
(1953–1956)**

Mjr. v.v. Miroslav Kopt
a kolektiv

Sborník č. 2

Praha 2003

**Skautská letáková akce
Braňte Junáka
(1945)**

Agenturní zprávy
o návštěvách zahraničních
skautských delegací
(1945)

Mjr. v.v. Miroslav Kopt
a kolektiv

Sborník č. 1

Praha 2003

**ČESKÝ
SKAUTING
V DOKUMENTECH
KSC
1945–1948**

Mjr. v.v. Miroslav Kopt
a kolektiv

Praha 2004

Sborník č. 3

Sborník č. 4 vydal ÚDV v roce 2005 v edici Svědectví. Dokumentační skupina Skautského oddílu Veleno Fanderlika připravuje na rok 2005 ještě vydání Sborníku č. 5 „Causa Křivský“.

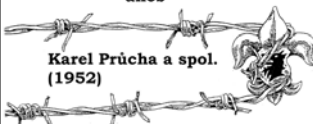
Jiří Zachariáš

a dokumentační skupina
Skautského oddílu Veleno Fanderlika

**Soudní proces
s tzv. ilegálním ústředím
Junáka**

aneb

**Karel Průcha a spol.
(1952)**

Sborník č. 4

Jiří Kafka

..... a dokumentační skupina
Skautského oddílu Veleno Fanderlika

Causa

**Dr. František
Pavel Křivský**

a spol.

SBORNÍK č. 5

Sborník č. 5

SBORNÍK č. 4

**Soudní proces
s tzv. ilegálním ústředím Junáka
aneb Karel Průcha a spol. (1952)**

Zpracovala dokumentační skupina z občanského sdružení
Skauský oddíl Věna Fanderlika
© J. Zachariáš, M. Kopt, J. Kafka, P. Maišaidr, T. Szennai

**Vydal
Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu
v edici SVĚDECTVÍ**

**Pro studijní účely
NEPRODEJNÉ**

I. vydání, Praha 2005, náklad 2 000 výtisků
Technická redakce a grafická úprava: Tomáš Szennai
Obálka: T. S. Bělohorský s použitím kresby Petra Menčíka
z časopisu ČIN
Editor (tabulky a rejstříky, popisky, poznámky): T. Szennai
Tisk: Tiskárna MV, p. o., Bartůňkova 4, 149 01 Praha 415
ISBN: 80-86621-12-X